

БРАНДРА ДЕЙВИДСЪН



МЛФ ПРИИЩЕСА В ИЗГНАНИЕ

САНДРА ДЕЙВИДСЪН ПРИНЦЕСА В ИЗГНАНИЕ

Превод: Мая Керезова

chitanka.info

Младата и красива Ариана, дете на греховната любов между шотландската кралица Мери и любимеца на английската кралица Елизабет, е принудена да расте преоблечена като момче, за да избегне отмъщението на ревнивата владетелка. Момичето, което не знае кои са истинските ѝ родители, се влюбва в красивия благородник Робърт, но не смее да му разкрие чувствата си, защото в нейно лице той вижда само един беден соколар. Страстното ѝ желание да се омъжи за любимия си тласка Ариана в лабиринт от невероятни приключения.

На трите прекрасни жени, с чиято помощ успях да осъществя своята мечта: моята литературна агентка Алис Ор, издателката ми Ан ла Фарж и на главната героиня в моята книга Ариана Уоруик.

И на моя съпруг Бил — за това, че ми предостави възможността да напиша тази книга, като ме снабдяваше с достатъчно хартия за компютъра и лента за принтера и като повярва на мечтата ми.

ПРОЛОГ

Водното конче разпери искрящите си като кристал крилца и потоци опашка в горския вир. Отразените в повърхността му голи женски форми загубиха очертанията си. Ариана изчака нетърпеливо да изчезнат вълничките и водата отново да се превърне в огледало, в което да хвърли последен поглед. Образът ѝ се появи като в магия, тя жадно го поглъщаше с очи и го запечатваше в съзнанието си, за да може да си го представя, когато беше истински нещастна от двойствения живот, който бе принудена да води.

С отчаяна въздишка тя посегна към брича и чорапите и ги обу. После взе дълга лента плат и я нави стегнато върху гърдите си, за да не личат. Накрая бързо облече ризата и късото кожено палто и мушна златистите си коси под една шапка.

Щом отново погледна във водата, видя отражението на един нежен младеж... Въздъхна дълбоко. Докога трябваше да живее така? Още колко време беше нужно да се лишава от женското си облекло? От панделките и цветята в косите си, от фустите, които кокетно да разклаца пред момчетата? Докога щеше да страда?

Тръгна надолу по пътеката, извеждаща на главния път за Норбридж. Насилваше се за всяка крачка. Когато излезе от гората и стигна до пътя, вече бе така отдадена на отчаянието си, че не чу подвикването на грубия мъжки глас, докато той не повтори заповедта си: „Дръпни се от пътя!“.

Вдигна очи и видя група от пишно облечени благородници и елегантни дами, които язدهа коне с кадифени покривала. Не би могла да се почувства по-нещастна.

Застанала отстрани, гледаше отминаващия антураж и завиждаше на дамите за красивите им дрехи, за разкоша, сред който живееха. Какво значение имаше, че бе преоблечена като момче? Дори в женска премяна пак щеше да е принудена да носи простите груби дрехи на селянка.

През целия си шестнайсетгодишен живот бе мечтала да бъде изискана дама, която язди красив бял жребец и събира възхитените погледи на всички. Мечтата ѝ не помръкваше, въпреки печалната действителност. Като гледаше как антуражът се отдалечава надолу по пътя и слушаше веселия смях на дамите, който сякаш се връщаше назад, за да я измъчва, Ариана още по-здро̀во се вкопчи в мечтата си. И се закле, че ще направи всичко, ще поеме всякакъв риск, за да стане част от този прекрасен свят.

1.

Норбридж, Англия

Юли 1583

Както обикновено, настроението на Ариана се оправи, щом влезе в постройката за птици до замъка. Тук прекарваше дните като чирак на баща си — главния соколар на графа — под прикритието, че е негов син. Така поне можеше да избяга от ненавистната действителност, занимавайки се с ценните ястреби и соколи, оставени на грижите ѝ.

Присвила очи, за да се приспособи към сумрака в птичарника, тя забеляза пред стойката на исландския сокол непознат човек — момче, облечено като ловец, което не изглеждаше много по-голямо от нея. Ядосана, че са нарушили уединеното ѝ кътче, където единствено можеше да забрави за известно време мрачното си съществуване, тя извика с чувство на безсилие:

— Какво правите тук? Забранено е да влизат други хора, освен семейството на графа и неговите соколари.

Робърт се обърна и с усмивка изгледа дребното момче. Красивото му лице издаваше весело настроение.

— От чие име ми говорите така?

Ариана трепна пред най-топлите кафяви очи, които беше виждала.

— Само от моето, на Аарон Трилби, чирак на главния соколар на графа. Имам задължението да се грижа за тези ценни птици.

— Така ли? Такова тежко задължение за едно толкова дребно същество. — Робърт нарочно бавно посегна и погали птицата в долната част на гърдите. — Какво ще стане, ако ви кажа, че смятам да отида на лов с най-рядката от поверените ви птици, исландския сокол?

Ариана преглътна шумно. Исландският сокол наистина беше рядък екземпляр. Бял като сняг, той се срещаше само в най-северните страни и заслужаваше кралски откуп. Не беше очаквала този млад нахалник да оспорва властта ѝ. Досега никой не го беше правил и тя не трябваше да отстъпва. Баща ѝ я бе предупредил да не отстъпва пред

никого, независимо дали е мъж или момче, иначе винаги ще бъде изнудвана.

Оглеждайки младежа, тя преценяваше дали ще може да устои на своето. Висок, дългокрак и слаб, той беше около година-две по-голям от нея. Косата му бе самуреночерна. Прикова я дълбочината на очите му и си помисли, че човек с такива очи не би могъл да ѝ стори зло. Сви юмруци и предпазливо пристъпи към него.

— Тогава ще се наложи да ти попреча.

Направи още една заплашителна крачка, но спря, защото момчето се разсмя.

— А защо палците ти стърчат? Да не искаш да ми извадиш очите?

Ариана погледна ръцете си и силно се изчерви. Палците ѝ наистина стърчаха. Отвори уста да каже нещо, но не успя, понеже момчето се приближи, хвана ръцете ѝ в своите и сви палците ѝ надолу, където им беше мястото.

Допирът му предизвика у нея гореща тръпка. Сигурно и той бе усетил нещо подобно, защото пусна ръцете ѝ като опарен и я изгледа озадачен.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Май освен че си груб, си и глух! — отвърна тя, стараейки се да запази присъствие на духа. — Казах ти преди малко, че съм чирак на главния соколар. Обучавам ястребите и соколите на графа, толкова ли е трудно да се разбере?

Робърт вдигна рамене, сякаш да прогони странното си смущение.

— Соколи? Ястреби? Дребосък като теб не би могъл да тренира нещо по-едро от ястреб вrabчар. Ами, дори и той ти е много. Вrabчетата най ти подхождат...

Той измъкна една кама и я положи върху рамото на чирака.

— Кръщавам те сър Вrabец, шампион на ястреби и соколи и върл защитник на графския птичарник.

Ариана блъсна камата от рамото си.

— Вrabец, така ли? А ти, ти не си нищо повече от стара сврака, само те дърдорят непрекъснато като теб и повтарят човешката реч, без да разбират каквото и да било. И освен това...

— Ей, вие! — Гласът дойде откъм вратата. — Виждам, че вече сте се запознали. Но трябва да отбележа, Аарон, че това не е най-

подходящият начин да разговаряш с лорд Уоруик от Евърли.

Долната челюст на Ариана увисна от изненада.

Робърт истински се разсмя, доволен от смущението ѝ.

— На момчето не му липсва кураж. Смяташе да ме нападне, макар че съм два пъти колкото него. — Той огледа отново дребната фигура на Аарон, вдигнал вежда закачливо. — Значи това е прочутият соколар, за когото толкова си ми разправял, Уил. Но трябваше да ме предупредиш и за неприятния му нрав.

Уилям Лъдлоу, син на Норбриджкия граф, плесна Ариана по рамото.

— Наистина до този момент не съм познавал тази страна на характера му. Струва ми се, че предизвикваш най-лошото у него, Роб.

Ариана се почувства безкрайно унижена. Нима този арогантен младеж беше лорд Уоруик? Смяташе, че е много по-възрастен, а не момче с мъх по лицето и с крака на жребче. Независимо от това, младежът имаше власт да я накаже за грубото ѝ държане.

— Простете ми, лорд Уоруик. Като ви гледах в тези дрехи, изобщо не си представях, че сте нещо повече от един досаден ловец. Искам да кажа... о, глупости, не знам какво искам да кажа.

Роб пак се разсмя и подаде ръка на чирака.

— Уил често те е хвалил пред мен.

Врабеца също протегна ръка и когато се докоснаха, през Роб отново премина онази смущаваща тръпка. Недоумяваше какво става с него. Защо допирът до едно момче му въздействаше тъй силно?

Беше чувал, че някои момчета на годините му започват да се интересуват по особен начин от други момчета, но това не би могло да се случи с него. Нямахше причина да се съмнява в своята мъжественост. Проявяваше съвсем здрав интерес към съществата от нежния пол, макар досега да не бе срещал такава, която да възпламени душата му. Преодолявайки странното усещане, той си наложи да говори съвсем нехайно.

— И така, Врабец, Уил, сега, когато вече сме официално представени един на друг, няма ли да отидем да полюваме с ястреби? Нали затова съм дошъл в Норбридж! Да се уча от този дребен соколар.

Уил погледна любопитно Роб, после Аарон.

— Врабец? Това ли ще бъде името ти, Аарон? Харесва ми. Врабеца, който лети с ястребите. Да, да, много ми харесва.

Лорд Уоруик беше дошъл в Норбридж да се учи от нея? Проумявайки този факт, Ариана малко поизправи рамене. Беше доволна, че все пак имаше нещо, с което да спечели така желаното от нея възхищение.

Сега бе нужно да оправдае очакванията. Опита се да впечатли лорд Уоруик с уменията си, като пусна един чуждоземен сокол от върха на близкия хълм и го направляваше с цялата сръчност, на която беше способна. От начина, по който младежът я гледаше, разбра, че старанието ѝ даваше резултат. Но беше и доста смущаващо. Не можеше да проумее защо напрегнатият му поглед така я тревожеше. Никога преди не беше изпитвала подобно безпокойство.

Беше пускала много ястреби и соколи пред херцози, графове и барони съвсем уверено, понеже знаеше, че беше наистина добра в занаята си. Но ето че сега, пред Робърт Уоруик, тя едва успяваше да върви, без да се спъва. Какво толкова имаше в него?

Докато го наблюдаваше да крачи към нея с дългите си слаби крака, които изяждаха разстоянието помежду им, със здрави мускулести рамене, които се надигаха при всяка крачка, тя разбра отговора: това бе самецът, когото желаше. Беше наистина обърквана от внезапната сила, с която това разкритие я връхлетя. Никога досега не беше се замисляла какво желаше да има у един мъж.

— Е, как беше това, Врабец? Мисля, че този път ястребът реагира по-бързо на сигналите ми. Как смяташ?

Лицето на Ариана почервения. Не трябва да мисли за него по този начин. Никога не би могла да бъде нещо повече за този благородник, освен Врабеца — момче, което тренира соколи.

— Смятам, лорд Уоруик, че това бе едно добро начало.

— Отлично. Чу ли това, Уил? До края на лятото, когато се върна в Евърли, без съмнение ще впечатля дори баща си с уменията си благодарение на нашия малък Врабец. А сега, докато сме само тримата, предлагам Врабеца да ни нарича с малките ни имена. Така всички ще се чувстваме по-добре. Съгласни ли сте? — Роб изгледа Уил, за да види как ще реагира.

Уил кимна изненадан. Не беше в стила на Роб да се сприятелява така бързо, още повече с един селянин.

— Дадено.

— А ти, Врабец? — попита Роб, втренчил се в поразителните сини очи, които го смущаваха все по-тревожно. — Да смятам ли, че сме се разбрали? Ще ни бъдеш ли учител в лова със соколи, приятел и довереник?

Ариана не можеше да си поеме дъх. Приятел? Довереник? Това беше повече, отколкото някога се бе осмелила да мечтае. Лицето ѝ светна.

— Дадено.

Уил се разсмя.

— Не бързай толкова да се съгласяваш, Врабец. Роб очаква много от приятелите му дори да пролеят от кръвта си. Когато бяхме на деветдесет години, той извади камата и си разряза пръста, а после и моя, защото искаше клетва, споена с кръв, да освети нашия съюз. Спомняш ли си, Роб? Кървих толкова много, че си изпоцапах новия кадифен жакет. Татко беше бесен.

Очите на Ариана се разшириха. Той едва ли очакваше...

Роб се усмихна при вида на уплашеното ѝ изражение.

— Не се притеснявай, надживял съм нуждата от клетви, споени с кръв.

Ариана и Уил мярнаха игривото пламъче в очите на Роб.

— Но... — Роб нарочно се колебаеше и търсеше точните думи.

Уил и Врабеца стояха и очакваха притихнали Роб да продължи.

Роб извади камата от канията на кръста си и с тържествен жест положи острието на ръката си, с върха към Врабеца.

— За да склучим договор за приятелство, трябва да се закълнеш в меч.

Ариана погледна загадъчното изражение на Роб.

— Целуни камата! — нареди Уил. — Това е свещен обет.

Ариана пристъпи напред и срещна погледа на Роб. После се наведе и целуна тържествено острието. Стоманата се беше стоплила до тялото на Роб.

— Заклевам се в този меч, искам да кажа... кама, да бъда верен приятел на теб и Уил.

— Добре, добре! — извика Уил. — Запомнете добре този ден! Той е начало на съюз между син на херцог, господар на далечен замък и... чирак соколар.

„Момче — чираче“, добави на себе си Ариана.

* * *

Ариана заста на вратата на птичарника и огледа вътре за Роб. През двата кратки месеца, откак го видя за пръв път, тя прекарваше всяка минута от деня си в мисли за него. Знаеше, че е глупаво, но не можеше да не го прави. Той не само бе висок и красив, но беше също мил и внимателен. Дори да бе роден селянин като нея, а не благородник, би го предпочела пред всички други.

Въздъхна шумно. Напразно се надяваше да го види, през последните дни двамата с Уил бяха твърде заети, за да търсят компанията на чирака соколар. Пред очите ѝ се мерна нещо мораво и я накара да се намръщи. Знаеше, че само един човек има дреха с такъв цвят — лейди Джудит, чернокосата сестра на Уил.

Проряза я остра завист. Джудит се приближаваше и тя можеше да види всяка подробност, която допринасяше за елегантния ѝ вид. О, защо съдбата я бе създала селянка, обречена да носи грозни фусти, докато това безсърдечно момиче получаваше толкова много?

Погледът ѝ попадна на обшитото с перли украшение, което Джудит носеше върху гарвановата си коса. Представи си го върху своята. Ръката ѝ несъзнателно посегна нагоре, но отчаяно увисна, щом докосна грубия плат на качулката, скриваща разкошните ѝ коси.

Джудит се отправи към птичарника, без да поглежда ни наляво, ни надясно. Уил и Роб я следваха по петите. Рози и шибой във всички цветове растяха наоколо в изобилие, но лейди Джудит не забелязваше красотата и чудния им аромат.

Ариана мразеше посещенията на лейди Джудит в птичарника. Надменното момиче, с три години по-голямо от нея, нямаше никакво понятие от грабливи птици, но въпреки това настояваше да ловува с брат си и баща си, когато ѝ позволяваха. Заради невежеството и нехайството ѝ вече бяха загубили две птици.

— А, ето те и теб. Врабец! Дойдохме да видим новото младо соколче — извика Джудит. — Омръзна ми старият.

— Може ли да погледнем? — попита Роб, знаейки добре колко грижи полагаше Врабеца за птиците.

— Виж какво, Робърт, няма нужда да искаш разрешение от един слуга. Това е моя птица в края на краищата, не негова.

Ариана бе свикнала с грубите думи и обидния маниер на Джудит и отдавна се беше научила да не се ядосва.

— Соколчето е до стойката на исландския сокол, но гледайте да не приближавате твърде близо, че докато мигнете, ще ви накълве. Зная го от опит — вече ми разкъса пръста.

— Ами, той е само едно бебе. Идваш ли, Роби? — Джудит мушна ръка в тази на Робърт и го побутна към стойката на соколчето.

„Значи такава била работата!“ — мислеше си Ариана. „Тази вещица е решила да спечели Робърт и както изглежда, той няма нищо против. Само как търка ръка в рамото му и го гледа с нескрито обожание...“

Ариана стисна здраво дръжката на вратата. Не съзнаваше какво върши и не усети струйката между пръстите си, потекла от разтворилата се рана, дето соколчето ѝ беше причинило. Следеше Робърт и Джудит. Защо трябва Джудит да я лиши от щастливите часове с Робърт и Уил? А те наистина ѝ носеха щастие, въпреки непрестанните усилия да опазва самоличността си в тайна.

Спасяваше я от разкриване най-вече това, че бе „момче — сираче“. Уил и Роб смятаха, че Врабеца не смее да общува свободно с приятелите си с благородно потекло, затова и приемаха ограниченията, които той поставяше в тяхната дружба.

* * *

С отминаването на лятото женствеността на Ариана продължаваше да разцъфва и майка ѝ стягаше гърдите ѝ все по-здраво с платнени ленти. Притесняваше я и гласът ѝ. Роб и Уил непрекъснато я дразнеха и питаха кога ще зазвучи баритоново като тях. За да ги заблуждава, тя започна да говори с нисък, изкуствен тембър, от което гърлото ѝ се възпаляваше и я болеше.

Не можеше да отрече обаче, че наистина се забавляваше с тях. Харесваше ѝ начинът, по който се отнасяха с нея: закачаха я за фигурата ѝ, но я уважаваха за умениято ѝ да се справя по най-елегантния начин с ястребите.

Скоро понаучи доста за мъжете. Някои неща бяха забавни, други шокиращи, но всичко беше прекрасно и тя се приспособяваше към

привичките им. Само с едно нещо не успя да се справи — да ги гледа голи.

В тези случаи тя отвърщаше поглед от Уил, но не можеше да откъсне очи от стройните бедра и загорялото тяло на Роб. Когато и да го видеше, ѝ се струваше, че е за пръв път. Странно беше и тръпнещото безпокойство, обхващащо я при тази гледка.

Безпокойството и копнежът се усилваха с отминаването на лятото и на нея ѝ беше трудно да се прави на момче. Чувствата ѝ към Роб ставаха все по-напористи и тя желаше да го гали, да го прегръща. Бе запомнила всяка подробност, за да си я спомня в мечтите през безсънните си нощи...

Ех, да можеше Роб да разбере! Знаеше, че той се измъчва заради привличането, което изпитваше към Врабеца. Всеки път, щом се докоснеха, колкото и случайно да беше, усещаше, че той изпитва същото като нея. Само да можеше да му каже, че всичко е наред, че момчето, което познава като Врабеца, всъщност е момиче. Може би тогава нямаше да изпитва нужда да флиртува с лейди Джудит.

Гласът на Джудит я събуди от мечтите ѝ и тя се изненада от болката в наранения си пръст.

— Ще свърши работа, предполагам. Няма незаменими ястреби. Ще тръгваме ли? Не мога повече да понасям миризмата тук. — Джудит измъкна една шарена торбичка от корсета си и вдъхна аромата на сместа от билки и уханни треви. — Роби? Уил?

Джудит първа се отправи към вратата и забеляза кръвта, която капеше от ръката на Врабеца.

— Врабец, съзнаваш ли, че пръскаш кръв по всичко това, което е собственост на баща ми?

Уил и Роб видяха кръвта и се приближиха.

— Какво се случи? — попита Уил.

Ариана се смути.

— О, нищо особено.

— Ей, дай да го видя — каза Роб и хвана ръката ѝ.

— Човек би помислил, че е смъртно ранен, като те гледа как приемаш нещата, Роби. — Джудит знаеше, че говори злобно, но не можеше да се сдържи. Винаги когато Врабеца беше наблизко, Роб сякаш забравяше за присъствието ѝ. Какво караше мъжете да държат толкова

много един на друг? А на нея ѝ обръщаха внимание само когато търсеха ласките ѝ.

Всичко би направила, за да привлече вниманието на Роб. Братското му отношение към нея вече започваше да я дразни. Ако имаше намерение да става графиня Евърли, крайно време беше да предприеме някакви действия.

Никога не беше си го представяла в ролята на съпруг, но баща ѝ я бе убедил в добрите му качества, тъй като беше наследник на значителни имоти. Да, мислеше си тя, като гледаше стройната му фигура, от него ще стане достатъчно добър съпруг.

Робърт държеше пръста на Врабеца, гледайки нежно стичащата се кръв. И пак усети странната топлина да се разлива в сърцето му. „О, господи, това трябва да спре!“ — помисли си той уплашено. Не можеше да продължава да се чувства по този начин заради друго момче.

Посягайки напосоки, той обви с ръка талията на Джудит и я придърпа към себе си.

— Мисля, че Врабеца може и сам да се справи. Тръгваме ли? Ще ми се да пояздя моя кавалерийски кон, какво ще кажеш, Джудит?

Очите на Джудит светнаха. Най-сетне Робърт я забеляза.

— Разбира се, Роби, идеята е прекрасна. Страшно ми харесва. Само двамата...

— Ей, не бързай — обади се Уил. — Няма да има никакво такова „само двамата“. Ако отидеш да яздиш с Роб, ще си вземеш и придружителка, ясно ли е? Не искаме да опетним ценната ти репутация.

— О, Уил, спри да се правиш на стар мърморко. Татко няма нищо против.

— И двамата знаем защо, нали? Не, до деня, в който вземете решение и бъдете официално сгодени, няма да прекарате нито минутка насаме.

Сгодени? Ариана усети как някаква бучка заседна в гърлото ѝ. Роб смяташе да се ожени за тази... Не можеше да се сети за достатъчно лоша дума, която да подхожда на лейди Джудит. Всички знаеха, че тя ляга с всеки мъж, на когото е набола брада, дори и с помлади. Робърт заслужаваше нещо по-добро.

— Добре тогава, щом ще се държиш така, ще трябва да дойдеш с нас, но се надявам да паднеш от коня и да си счупиш коравата глава. Няма да мръдна и пръста си да ти помогна.

Робърт се засмя и се изтръгна от здравата прегръдка на Джудит.

— Ако сте свършили с уговорките, върви и се пригответи, идвам веднага. Искам да погледна още веднъж пръста на Врабеца. Няма да оставим нашия чирак соколар да стигне дотам, че да не може да си гледа работата.

Джудит хвърли убийствен поглед към Врабеца и като тръгна с Уил, извика през рамо:

— Не се бави, Роби!

Робърт изчака, докато се махнат, после се обърна съвсем сериозно към Врабеца:

— Съжалявам за пръста ти. Как се случи?

— Беше новото соколче на Джудит. Ключът му е остър като езика ѝ — каза тя усмихната. — Не се тревожи за това.

Робърт взе ръката на Врабеца и заразглежда окървавения пръст, опитвайки се да не мисли за усещането, което се разля по тялото му при този допир. Какво му ставаше? Защо това се случваше всеки път, когато докоснеше Врабеца?

Ариана наблюдаваше Робърт отблизо, докато той разглеждаше пръста ѝ. Сърцето ѝ бясно биеше. Ненавиждаше лъжата, която ѝ пречеше да му признае още сега колко силно желаше да я целуне. Искаше да се сгуши до него, както беше направила Джудит, и да почувства топлината му. Искаше да се радва на неговата сила и мъжественост. Едва успяваше да се пребори с непреодолимото си желание.

Робърт погледна към Врабеца. Устните му бяха толкова изкусителни, дъхът му го привличаше все по-близо и по-близо. Овладя се тъкмо навреме. Без малко да се остави на изгарящото желание. Прокле боговете, които бяха създали Врабеца момче.

— Ще се оправи след два-три дни — каза той, като се окашля и пусна неохотно ръката ѝ. — Е, по-добре да вървя, знаеш каква е лейди Джудит.

Направи бавно няколко крачки, после спря и се обърна. Не му се искаше да се отделя от момчето.

— Защо не дойдеш с нас? Сигурен съм, че Джудит няма да има нищо против присъствието на още един мъж, който да я ласкае.

Ариана поклати глава. Бучката в гърлото ѝ пречеше да говори, затова се обърна и се престори, че търси нещо. Усети, когато той си тръгна окончателно. Светът изведнъж ѝ се стори по-студен.

2.

Вечерята днес беше пай с гълъбово месо. Ариана разбра това само защото майка ѝ го беше споменала. Не усещаше вкуса на храната и напълно бе изгубила апетита си, откак видя Робърт и Джудит заедно. Стомахът я присвиваше, като си представеше как Роб държи Джудит в прегръдките си. Стана от масата без извинение, изтича в стаята си и заплака.

Сибил и Питър се спогледаха разтревожено.

— Питър, докога трябва да продължаваме така? Този двойствен живот си казва своето и вреди на Ариана.

— Знам. И на мен ми е противно, но докато нашата кралица не бъде освободена и не се завърне в Шотландия, Ариана трябва да остане момче. Свободата ѝ, а може би и животът ѝ зависят от това.

— Това е вярно, но е много тежко да живееш, като пазиш такава тайна. О, Питър, как ми липсват любимите ми планини! Ние сме родени и отгледани в Шотландия и наистина копнея да подишам сладкия ѝ въздух отново.

— Шшшт! Детето не трябва да чуе.

— Какво лошо има в това? Тя знае, че обичаме родната си земя. Цялото село го знае. Всички, както и тя, смятат, че не можем да се върнем заради някаква родова вражда.

— И трябва да продължават да мислят така.

Ариана чу шепота на родителите си, тъй правеха всяка вечер. Питаше се какво ли имаше да си говорят след толкова много години заедно. Ставаше ѝ приятно, като виждаше, че съпрузите могат да бъдат любещи, внимателни и нежни един с друг след толкова време. Надяваше се някой ден да се радва на същото с бъдещия си съпруг. Не, не с кой да е мъж, а с Робърт. Не желаше никого, освен него, но то бе същото, като да се моли да стъпи на Луната — толкова различен беше животът им.

Коленичи до леглото си и започна да се моли, но после спря и сбърчи бледото си чело. Какъв бе смисълът да се моли на Бог, който

никога не я чуваше! Дори и когато бе на четиринайсет, невинна и радостна, че се превръща в млада жена със заоблени форми и с дълга златиста коса. Как само се гордееше с косата си! Затвори очи и си припомни деня, когато беше започнал омразният ѝ живот на момче.

* * *

— Татко, недей! Не ми режи косата! Тя е единственото красиво нещо, което имам.

Питър Трилби вдигна ножа към дебелия златиста плитка, която лежеше върху грубата му длан.

— Казах ти, дете мое, че е за твое добро. Един ден ще разбереш и ще ми бъдеш благодарна. — Като се вгледа в пълните ѝ със сълзи очи, гласът му омекна. — По-добре херцогът да те сметне за момче, когато отидем в замъка Норбридж. Така няма да ти се наложи да страдаш, обезчестена от човек, който смята, че всяка привлекателна девица в областта му принадлежи.

— Не, татко! По-скоро ще легна с него, отколкото да загубя чудната коса. Всичко друго е по-добро от това.

Питър дръпна плитката на Ариана.

— Прощавам ти за безсрамните думи, понеже знам колко наивна си всъщност. Нямаш представа какво означава това. Този човек носи заразата, която кара мъжете да ослепяват или да полудяват, а същото важи и за тези жени, които са спали с него. Не бих те осъдил на такава участ. Ще бъдеш мой син и херцогът никога няма да узнае, че неговият главен соколар има красива млада дъщеря!

Ариана изохка от ужас, когато баща ѝ започна да реже дебелия плитка, и съвсем онемя, когато я положи в скута ѝ. Гледаше я като мъртво дете. Щом посегна да докосне косата си, която сега едва покриваше ушите, сълзите потекоха по бузите ѝ. Имаше странното усещане, че това не е нейната глава, а нещо леко, което вятърът ще отнесе.

— Не мога да го понеса, искам да умра.

Сибил Трилби бързо бе притичала да прегърне детето си.

— Ариана, Розов листец, не бъди тъжна. Няма да бъдеш момче за дълго. След няколко години...

— Няколко години! Не мога да издържа дори няколко часа. Защо, татко? Защо? Ако не беше станал соколар на херцога, това нямаше да се случи.

— Голяма чест е, дете мое, да бъдеш избран за главен соколар на такъв човек. Как бих могъл да отхвърля такова предложение? Сега си нещастна, но когато заживеем по-добре в Норбридж, ще бъдеш щастлива.

Ариана съзря отчаянието в бащините си очи. Разбра, че той имаше по-важна причина да я прикрива, както и че беше безполезно да го разпитва за нея.

Погледна сбръчканото му лице, после нежните черти на майка си. Баща ѝ имаше кестенява коса и червеникава брада. Беше едър и набит, с яки ръце, които сръчно водеха хищните птици. Майка ѝ беше висока и стройна, с гарванова коса — нейна пълна противоположност. Не приличаше на никого от тях, защото нямаше от тяхната кръв.

Като малка ѝ бяха казали, че северният вятър я донесъл на Сибил и Питър върху листец от розов цвят. Това ѝ беше прозвучало така приказно вълшебно, че бе задоволило любопитството ѝ за години напред. Но когато порасна, пожела да узнае истината, защото без нея се чувстваше като дете на вятъра — без корени, без същност.

Бяха ѝ казали, че истинската ѝ майка е тяхна скъпа приятелка, принудена да се откаже от детето си заради обстоятелства, които Питър и Сибил не искаха или не можеха да обяснят.

Вече от години Ариана се чудеше как ли изглежда майка ѝ. Представяше си я като важна и красива дама, също като в стиховете, които Сибил често ѝ рецитираше, когато беше малка. Една изискана дама с пръстени по ръцете, яхнала бял жребец.

Съдбата беше така несправедлива: ако можеше да се облече като благородничка, тя щеше да привлече вниманието и любовта на всички, включително и на майка си, която я беше родила, а след това — изоставила.

* * *

— Псст! Врабец!

Този шепот прекъсна размислите на Ариана. Сърцето ѝ подскочи. Дали не беше Робърт? Той често ѝ носеше парчета месо или питка от своята вечеря. Тя скочи към прозореца.

— Аз съм! Уил.

Ариана видя да се подава русата глава на Уил и преглътна разочарованието си.

— Уил, какво правиш тук?

Главата на Робърт се показва до тази на Уил.

— И аз това го питам. Но той настоява да дойдеш с нас.

— За какво? — попита Ариана, въодушевена от присъствието на Роб.

— За моя подарък. Никога не е твърде късно човек да получи подарък. На вечеря татко ми каза, че в конюшната ме очаква подарък за рождения ми ден. Смятаме да видим какво е. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Нов подарък? Рожденият ти ден беше преди три дни.

Ариана завиждаше на Уил за ежегодните празнични чествания по случай рождения му ден. Нейният беше на седми септември, само два дни по-късно, но никой не знаеше и не го беше грижа.

— Вярно е, но баща ми още празнува. Идваш ли?

Ариана долови слабия дъх на вино и разбра, че Уил бе малко пийнал, но поне не беше пиян, както го беше забелязвала често напоследък. Защо пък да не иде с тях? И най-вече — как би могла да пропусне възможността да бъде с Роб! След отвратителното държане на лейди Джудит следобеда беше решила, че той ще прекара вечерта с тази прилепчива девойка. Това, че не беше с нея, ѝ даваше надежда, че годежът им можеше и да не се състои.

— Добре, хайде да видим този твой загадъчен подарък. Гарантирам ти, че е кавалерийски кон, висок седемнайсет педи. — Ариана излезе през прозореца. — Но как изобщо ще го видим в тъмното?

— За всичко е помислено. Татко каза, че ще има достатъчно светлина.

Така и беше. На пода на конюшната бяха наредени фенери от кована мед, от които струеше светлина. Тримата се огледаха учудено, търсейки подаръка на Уил. Не се наложи да чакат дълго.

От най-тъмния ъгъл на обора ги извика дрезгав женски глас:

— Време е, Ваше Благородие. Току-виж, умряла съм от студ.

Тримата се спогледаха и вдигайки рамене, се отпавиха нататък. Спряха като заковани пред странната гледка, която ги очакваше. Привлекателна млада жена стоеше на покрития със слама под чисто гола, като изключим хартиените конски уши, завързани за главата ѝ, и кожената каишка на талията, от която отзад висеше опашка от конски косми. По раменете ѝ се спускаше буйна и къдрава червеникава коса.

— Не очаквах да сте трима — заоплакна се Лютиче. — Херцогът каза да забавлявам сина му, това е всичко. Щях да поискам повече, ако знаех, че ще бъдете толкова много.

Съзвзели се от изненадата, Уил и Роб започнаха да се кискат, но Ариана стоеше с отворена уста и не можеше да продума.

Лютиче също се разсмя, въртеше задник така, че опашката се фръцкаше изкусително насам-натам.

— Кой буен жребец ще яхне пръв кобилката, а?

— Опитай, Роб. Като я гледа човек, май няма да съжаляваш.

Робърт се засмя насила.

— Не, Уил, тя си е само твоя. Но за нищо на света няма да пропусна това зрелище. Почвай, човече. Яхвай червената си кобилка. Подаръкът е за теб. Врабеца и аз ще гледаме и ще оценяваме твоята мъжественост.

Уил погледна приятеля си и изведнъж изтрезня.

— Мисля, че и ти трябва да опитаеш, Роб. Така ще станеш мъж.

Робърт настръхна.

— Когато почувствам нужда да го сторя, няма да искам позволение от теб, Уил, нито пък от някой друг.

Уил усети напрежението в гласа на Роб и млъкна. Той беше най-добрият му приятел, а и темата беше съвсем деликатна, особено като се имаше предвид начинът, по който се държеше в присъствието на Врабеца.

— Съвсем правилно. Стой и гледай! Мисля, че има на какво да се научите и двамата.

Робърт мина зад Врабеца в душния ъгъл, а в това време Уил махна маската от главата на Лютиче и я дари със сочна целувка по устата.

Ариана седеше като попарена. Още щом зърна екзотичната червена кобила, както я нарече Роб, стомахът ѝ се сви. Искаше ѝ се да

се обърне и да избяга, но усети ръката на Роб върху рамото си и разбра, че трябва да остане.

Опита се да се отпусне, но беше невъзможно. Уил събличаше дрехите си с помощта на голото момиче и ги хвърляше където му падне, а Роб стискаше раменете ѝ и топлеше с горещия си дъх тила ѝ. Съвсем гол, Уил се разсмя и започна да препуска в галоп из обора като истински жребец.

Неспособна да отвърне поглед, Ариана наблюдаваше как Уил играеше с момичето...

Обхвана я странно усещане, проумявайки, че сигурно това беше приятно и на Лютиче.

В същото време Ариана почувства дъха на Робърт във врата си.

Всякаква представа за време и място изчезна, докато наблюдаваше как Уил дръпна Лютиче на земята и падна отгоре ѝ.

Неочаквано я обхвана импулсивно желание да се допре до Робърт. Неспособна да се овладее, тя се притисна към него. Роб стисна раменете ѝ болезнено и изведнъж я отблъсна напред.

Когато стъпи на крака и се огледа, него вече го нямаше. Досещаше се какво беше почувствал. Как можеше да не я разбере, когато телата им се бяха притиснали! Но знаеше, че никога не можеше да му каже истината. Не и след това, което бе видяла. Не и след като бе разбрала какво можеше да очаква, ако разкриеше истинската си самоличност.

Видя през премрежените си от сълзи очи как Уил обува панталоните си и отпраща Лютиче. Голото момиче се загърна с някаква пелерина и тръгна. Маската и конската опашка останаха захвърлени на земята.

Уил си обуваше ботушите, внимателно обмисляйки какво да каже на Врабеца. Изправи се и започна:

— Роб не издържа на гледката, така ли? Какво да правим с него, Врабец? И с това негово странно влечение към теб?

Като се приближи към Врабеца, забеляза, че той плаче.

— Хей, какво има? Да не плачеш като жена?

Като се разрида шумно, Ариана отвърна:

— Да, като жена. Точно като жена, защото съм такава по рождение.

Изржението на Уил не се промени ни най-малко. Той посегна и като хвана брадичката ѝ в шепа, я вдигна леко нагоре, за да надзърне в очите ѝ.

— По дяволите, напълно ти вярвам. Когато видях как гледаш нашата гола кобилка, ми мина през ум, че сигурно си жена, но бързо отхвърлих тази мисъл като твърде невероятна. Нищо не разбирам. Защо, Врабец? Защо се правеше на момче?

Освободена от лъжата, която беше принудена да крие толкова дълго, Ариана се разрида още по-силно.

— Не беше по мое желание. Татко ме накара да се обличам като момче, за да ме предпази от... развратния ти баща и ужасната зараза, която разпространява.

Лицето на Уил изведнъж помръкна.

— Значи... това било. А ето ме и мен сега, вървя по неговите стъпки, въпреки че се заклех да не го правя. Божичко, Врабец, едва в този момент разбирам колко ниско съм паднал и колко много приличам на баща си.

— Уил, това не е вярно. Въобще не приличаш на баща си. Още не е съвсем късно за теб, ти си едва на седемнайсет. Животът тепърва ти предстои.

— Ами ти, мили ми Врабчо? Животът е твърде кратък, за да се отказваш от любовта, която очевидно изпитваш към Роб и която той споделя. Кажи му — още тази вечер. Помогни на бедния човек в нещастие то му.

Ариана избърса сълзите си.

— Не, никога не мога да му кажа, а и ти не трябва да го правиш. Не и след като те видях с Лютиче. Не искам да бъда като нея — да се любя върху пода на конюшнята. Искам да се омъжа за човека, когото обичам, а това не е възможно. Робърт е благородник и един ден ще бъде граф. Не може да се ожени за момиче, което не е от ранга му. Това просто не е прието. Не мога да му бъда нищо повече от любовница, която ще му ражда копелета. Не бих водила такъв живот заради никого, дори заради Роб. По-добре никога да не научи, за да избегна тази съдба. Разбираш ли ме?

— И още как! Кръвта ми направо кипва, като си представя Роб женен за моята сестра — никаквица. Заслужава съпруга с чисти помисли и действия, какъвто е самият той. Макар да е навършил

осемнайсет, още е девствен. Можеш ли да си го представиш женен за мръсница, която е спала с безброй мъже и вечно незадоволена, се е намъкнала дори в моето легло?

Ариана зяпна от ужас.

— Уил, не може да говориш сериозно! Разбира се, че лейди Джудит не би спала с брат си.

— Невинността ти ме кара да се червя от срам. Ще ми се да не беше вярно, но е истина. Прелъсти ме, когато бях едва на четиринайсет и оттогава се чувствам като обречен.

— О, Уил, на това ли се дължи тъгата, която така често забелязвам в очите ти? Не трябва да се виниш. Бил си твърде млад, за да съзнаваш какво правиш.

— О, стига, не искам да говорим повече за това. — Той насилно се усмихна. — Имам една идея, която ще ти хареса. Ще идем в спалнята ми и...

— Спалнята! О, Уил!

— Не, не, нямам това предвид. Искам да те видя облечена като дама. Ще вземем дрехите на сестра ми.

Ариана се хвърли и го прегърна.

— Дрехите на сестра ти? Наистина ли? Кадифената рокля, украсена с перли, или онази от златоткания плат? Хайде да го направим! Сега!

Уил се засмя.

— Нали ти казах, че идеята ми ще ти хареса.

И като я стисна за ръка, той я измъкна от конюшната с такива крачки, че тя едва успяваше да върви с него.

Сърцето ѝ биеше лудо. Прекосиха бързешком двора и като влязоха в замък, изкачиха стълбите към спалнята на Уил. Тя влезе треперееща и почти подскочи, когато Уил затръшна тежката дървена врата зад нея.

Очите ѝ се стрелкаха из стаята, но щом попаднаха на балдахиненото легло, лицето ѝ светна. Легло! Истинско пухено легло, какъв лукс! Захласната в прекрасните украшения, забрави всякакъв страх. Накрая изтича до леглото да докосне с ръка пищната покривка.

Уил се смееше, виждайки благоговението в очите ѝ.

— Иди, пробвай го! Тръсни се върху него, ако искаш. Ще се върна веднага.

И като се отправи към големия гоблен, който почти изцяло покриваше едната стена, Уил изчезна зад него.

— Чакай! Не отивай! Ами ако някой дойде, докато те няма?

Уил подаде глава иззад завесата.

— Никой не влиза в стаята ми без позволение. Няма да се бавя. Тук отзад има един таен коридор до стаята на Джудит. Още от деца свикнахме да го използваме.

— Но ако тя те види? Как ще обясниш желанието си да вземеш нейни дрехи?

— Не си е легнала още. Не би го направила, докато Роб е в замъка. Сигурно се разхождат на лунна светлина в момента.

Думите му никак не я успокоиха. След сцената в конюшната Роб беше уязвим, можеше да стане лесна плячка за Джудит. От тази мисъл изпита особено безпокойство и отиде до големите сводести прозорци. Погледна нощното небе, сетне очите ѝ се преместиха долу върху градината. Дали Робърт беше сега там? Дали държеше Джудит в прегръдките си? Напрягаше очи в мрака, но нищо не можеше да различи. Изведнъж усети нечия ръка на рамото си и веднага се обърна.

— Ето, пробвай тази.

Уил ѝ подаде пищна алена рокля от кадифе, украсена със златна бродерия. Нозете на Ариана се подкосиха — никога не беше виждала нещо така красиво.

— О, Уил, ти си направил най-добрия избор. Мечтала съм за такава рокля всеки ден от живота си. Не мога да се сдържа да не я облека. О, ще трябва да ми помогнеш, не мога да развия връзките, които стягат гърдите ми.

— Ето как си крила своята женственост.

Без да се бави, Уил хвана долния край на ризата ѝ и преди Ариана да се усети, я измъкна през главата ѝ и я запрати на леглото. После започна нетърпеливо да развързва лентите плат, с които беше стегната.

— Бедният Врабец, да търпиш това нещо всеки ден! Сигурно е страшно неудобно.

Когато последната лента плат падна, Уил затаи дъх пред омайната гледка, която можа да зърне, преди тя да се прикрие с ръка.

— Да криеш такава красота е повече от грях. Заклевам се в мечата си, Врабец, ти си прекрасна. Може ли да те видя само за малко?

Обещавам, че няма да те докосвам.

Ариана бе трогната от пламенните думи и от възхищението, което прочете в очите му. Ето какво значело да се чувстваш момиче. Като преглътна с усилие, тя кимна. Желаше да се усеща истински женствена колкото може по-дълго време. Пое дълбоко дъх и като потрепери, пусна скръстените си ръце и се откри.

Заля я вълна на доволство, виждайки възторга в очите на Уил. За един кратък миг тя можеше да се окъпе в блясъка на своята женственост, можеше да разбере какво значи да ти се възхищава мъж. След два дни ставаше на шестнайсет, но за пръв път в живота си осъзнаваше колко прекрасно бе да си жена.

Уил вдигна поглед към очите ѝ. С усилие се сдържаше да не вдигне ръце. Макар че повече от всичко го желаше, не можеше да не оправдае доверието на девойката.

— Благодаря, Врабец, за оказаната чест.

Тя се усмихна срамежливо.

— Името ми е Ариана.

— Ариана... прекрасна, прекрасна Ариана.

Очите му отново се плъзнаха по нея, сякаш искаше да я изпие с поглед, преди да се е покрила с аленото кадифе. Когато роклята се опъна по снагата ѝ, той мина зад гърба ѝ, за да я завърже с треперещи ръце.

Ариана усети как роклята я стяга: първо в талията, после все по-нагоре, докато накрая гърдите ѝ леко се повдигнаха. Едва дишаше, но това нямаше никакво значение. Нищо друго нямаше значение, освен усещането на роклята върху тялото ѝ, нейната тежест, гладката повърхност на плата. Приглади с ръце полата и се обърна усмихната към Уил в очакване на преценката му.

Той малко отстъпи, за да я огледа по-добре.

— Господ да ни е на помощ, Ариана. Никой мъж не би могъл да ти устои. Сега разбирам защо баща ти те е скрил в момчешки дрехи.

Сърцето ѝ се изпълни с безкрайна радост, а когато Уил извади някакво месингово огледало и го постави пред нея, за да се огледа, в очите ѝ блесна влага. И сълзите започнаха да се стичат по страните ѝ...

Ариана се втренчи в захлас и изведнъж бузите ѝ пламнаха с цвета на роклята. Нима това наистина беше тя? Тази красива млада дама?

— Това е сън, нали? Скоро ще се събудя и ще се видя отново в панталони и риза. О, Уил, не искам да се събуждам, не искам този сън да свърши!

Уил гледаше тази изтънчена красота, зачервеното от вълнение лице и накрая я прегърна.

— Ех, да можех да изпълня желанието ти! Сама разбираш, че и синът на херцог не е в състояние да промени света за един ден.

Тя вдигна глава от рамото му и срещна светлите му сини очи.

— Благодаря ти, Уил, че ми даде възможност да се докосна до мечтите си, макар и само за една нощ.

— Една нощ? Не, Врабец, когато решиш, винаги можеш да идваш в стаята ми и да пробваш дрехите на Джудит. Другия път ще бъде новата виолетова рокля и перлите... О, да, другия път ще вплетем перли в косите ти и...

Ариана отново отпусна глава върху рамото му и силно го прегърна.

— Лорд Уилям, вие сте по-добър човек, отколкото предполагате. Един ден ще станете най-добрия херцог, който Норбридж е познавал.

Уил долови доверието и обичта в гласа на Ариана и почувства, че би могъл да бъде този човек. Кой знае, може би все пак още не беше твърде късно.

* * *

Ариана не можеше да заспи. В съзнанието ѝ непрекъснато изплуваше образът ѝ в красивата рокля. Когато червеното кадифе най-после започна да избледнява, изплува друг спомен — невероятният миг, когато Уил гледаше в захлас голотата ѝ. Лицето ѝ отново пламна от смущение. Колко дръзко от нейна страна — да се разголи по такъв начин. Защо го беше направила?

Защо наистина? Прикована от магията и очарованието на този прекрасен миг на задоволство от нейната женска същност, тя не би могла да постъпи по друг начин.

А докосването на Роб, съвсем леко и същевременно така красноречиво, бе пробудило у нея неподозирани досега чувства. Сърцето я присвиваше, щом си спомнеше ужасния момент, когато я

отблъсна, смятайки, че се е допрял до момче. Беше толкова добър и почтен. Как ли се е срамувал! Само ако можеше да разбере...

Еуфорията ѝ премина като утринна мъгла и тя отново се почувства нещастна и самотна. Беше немислимо — никога нямаше да принадлежи на Робърт или на неговия свят. Съзнавайки това, Ариана се опита да заспи, за да избегне обгърналата я мъка. За жалост, мъката я последва и в сънищата ѝ.

Робърт седеше с царствена осанка на черния си жребец, облечен в сребристи доспехи, които ярко блестяха на сутрешното слънце и почти я заслепяваха. Тя бе застанала встрани на прашния път и той я погледна печално, преди да пришпори коня си и да препусне бързо напред. Чуваше чаткането на копита, хладния звук от удрянето на метал в метал. Но вместо да заглъхва, звукът ставаше все по-силен и по-силен, докато накрая тя се стресна и се събуди. Не беше сън! Продължаваше да го чува! Ариана изтича до прозореца и като надникна навън, видя Робърт начело на колона от въоръжени конници, облечен, както го беше видяла в съня си. Яхнали коне с разноцветни конски сбруи, рицарите държаха знамена в синьо и златисто, които плющяха над главите им.

Тя бързо навлече момчешките си дрехи и изтича навън, но беше вече късно. Почти не го различаваше в далечината. Беше си тръгнал, без да може да се сбогува с него. Стоя, докато конниците се скриха от погледа ѝ. Щеше да остане още дълго време така, ако не беше баща ѝ, чиято ръка усети върху рамото си.

— Е, Розов листец, лорд Робърт дойде при нас като едва оперено пиле, но си тръгва като горд сокол. Видя ли как стоеше на коня? Вече е мъж, с мъжки задължения и отговорности. Съобщиха му, че баща му паднал лошо от коня си и предал богу дух. Лорд Уоруик вече е новият граф Евърли.

На Питър не убягна мъката, изписана върху лицето на Ариана.

— Хайде, имаме доста работа, трябва да се погрижим за ястребите. Ти си им нужна, момиче.

Ариана тръгна с натезали като олово крака, оставяйки се на баща ѝ да я заведе обратно въкъщи. Майка ѝ сложи на масата пред нея купа с овесена каша и я подкани да яде. Потънала в скръб, Ариана едва преглъщаше. Дали Робърт я мразеше след случилото се в конюшната? Дали заради това не се сбогува с нея?

След закуска тя се зае с обичайната си работа в птичарника. Познатата остра миризма и звуците, които птиците издаваха, докато ровеха в перата си или пък точеха нокти на пръстите си, ѝ действаха успокоително. Тук можеше да забрави жестокостта на света, който я принуждаваше да се предрешава като момче и я лишаваше от живота, който желаше да води.

Погълната от работа, тя не чу леките колебливи стъпки иззад гърба си, но усети нечие плахо потупване по рамото.

Обърна се и се озова лице в лице с Лютиче — вече прилично облечена в простите селски дрехи на краварка.

— Извинявай. Изплаших ли те, Врабец? Нямах да дойда, но ми наредиха да ти предам това.

Ариана се вгледа в предмета, който Лютиче държеше, и сърцето ѝ лудо заби.

— Камата на Робърт! Как се е озовала в теб?

— Лорд Робърт ми я даде тази сутрин, преди да тръгне.

— Била си с Робърт тази сутрин? Къде? В неговата спалня ли?

Лютиче зяпна от изненада и като се опитваше да сдържи сълзите си, извика:

— Не е това, което си мислиш. Случайно бях в конюшната, когато оседлавах коня си. Каза ми да ти я дам. Питам го няма ли да има някаква бележка, която да предам, но той отвърна, че няма и добави, че ще разбереш какво означава всичко. Само това се случи, кълна ти се.

Сияеща, Ариана взе камата от ръката на Лютиче и я притисна към гърдите си, без да се съобразява, че едно момче не би постъпило така. Робърт се беше сбогувал все пак. Не бе намразил Врабеца и му показваше, че все още бяха приятели. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя рязко се обърна, за да ги скрие от Лютиче.

— Е, аз да те оставям... Зная, че имаш по-важна работа от това да говориш с такива като мен.

Ариана долови обидата в гласа на Лютиче и се обърна към нея.

— Лютиче...

— Не е нужно да казваш нищо. Зная за каква ме смяташ след... снощи. Но повярвай ми, никога нямаше да го направя пред теб, ако знаех, че си момиче.

Ариана зяпна от изненада.

— Какво?

Лютиче гледаше в пода и неспокойно ровеше сламата с босите си крака.

— Снощи не си тръгнах веднага от конюшната, а се промъкнах в съседния обор и чух всичко, което си говорихте с лорд Уилям. Но не се тревожи. Няма да кажа на никого и ще се опитам да не ти се мяркам пред очите. Ясно ми е какво може да изпитваш към мен.

Ариана стисна ръката ѝ.

— Лютиче, не те презирам. Как бих могла? И двете правим всичко, което е по силите ни, за да оцелеем. Знам колко тежка работа вършиш, за да помагаш на майка си да се справя с децата, без мъж в семейството.

Очите на Лютиче се насълзиха.

— Вярно е. Мама ражда бебета толкова често, колкото се котят котките. И все от различни мъже. Не искам да бъда като нея, кълна се. Но парите, които вземам от мъжете, осигуряват прехраната ни.

Лютиче вдигна крайчеца на престилката си и взе да бърше очи.

— Не знаеш колко пъти съм тръгвала да бягам. Но къде да ида? Какво мога да правя, за да си изкарвам прехраната? Аз съм само една краварка. И никога няма да бъда нещо друго.

Като избърса сълзите си, Лютиче изведнъж изправи глава.

— Трябва да тръгвам. Време е да осоля сиренето.

Ариана посегна и я докосна по рамото.

— Няма нищо лошо в това да си поплачеш. Имаш достатъчно причини. Ако някога ти е нужна приятелка — аз съм тук. Запомни това.

Лютиче се вгледа в очите на Ариана и разбирайки, че тя говори съвсем сериозно, срамежливо се усмихна.

— Благодаря ти, Врабец. Ще го запомня.

— Моля те, наричай ме...

— Не, не ми казвай името си. Така не мога да сбъркам и да те издам.

Останала сама в птичарника, Ариана отново изпадна в мрачна печал. Не беше в по-различно положение от Лютиче. Какъв смисъл имаше да мечтае за Робърт, когато не би могла никога да се надява, че ще я обикне!

3.

Все още замислена за срещата си с Лютиче, Ариана влезе през отворената врата на селската им къща, но изведнъж се спря, изненадана, че вижда непознат човек да седи на масата с майка ѝ и баща ѝ. Тримата бяха навели глави един до друг и говореха тихо, но сериозно, без да подозират за присъствието ѝ. Кой беше този странник? Защо всичко изглеждаше така тайнствено?

Преди да успее да поразмисли, една рошава сива топка се спусна в краката ѝ и залая, сякаш беше влязла в чужд двор.

Тримата се стреснаха и вдигнаха глави.

Тук ставаше нещо, не бе само плод на въображението ѝ. За да скрие смущението си, тя се наведе и взе малкото кученце. Започна да го гали и да му говори успокоително:

— Откъде идваш, мъниче?

Непознатият стана от масата и отговори, гледайки я втренчено:

— Намерих го да скимти от глад по пътя от Нотингам.

— Така ли? Като го гледам, бих казала, че е от хубав дом. Той е скай териер, нали?

— Добре познавате породите. Да, скай териер е, но, уви — не е от добър дом. Принадлежи на кралицата...

— Кралица Елизабет? — високо възкликна Ариана.

— Не, Розов листец — обади се Питър, — нашата кралица. Мери, кралицата на цяла Шотландия и на островите.

— Но как така, татко? Шотландската кралица е в затвора в Шефилд, поне така съм чувала.

— Да, наистина, но онези ужасни каменни стени не можаха да задържат нашия малък приятел. И смелото песче избягало. Не сте ли чували? Надлъж и шир бе разгласено, че който намери кучето на кралицата, ще получи разрешение за лична среща с нея в покоите ѝ в Шефилд. Този мой приятел се е оказал щастливецът, който го намерил!

— За жалост не мога да се възползвам от предложението да се срещна с кралицата на Шотландия, колкото и да ми се иска да я видя

отново след толкова много време. Имам неотложна работа на друго място и трябва да се сбогувам с вас. Помолих стария си приятел да ме замести и да върне на кралицата нейното кученце. Той смята, че ще искате да го придружите.

Ариана не можеше да повярва на ушите си. За възможността да види кралицата на Шотландия в личните ѝ покои дори не бе и мечтала. Като притискаше силно малкия териер към гърдите си, тя попита:

— Може ли, татко? Може ли да дойда с теб?

— Ами... като имам предвид, че утре е рожденият ти ден, не виждам как бих могъл да ти откажа. И ми си струва, че още сега бих приел благодарствената ти целувка.

Ариана пусна кученцето на пода, изтича към баща си и го целуна, прегръщайки го силно.

— О, татко, благодаря ти! Ще бъде най-хубавият подарък, който някой изобщо е имал за рождения си ден.

Питър се засмя, изпълвайки малката стая с топлината на гласа си.

— А сега, сладка моя розичке, запознай се с моя добър приятел Мозби. Той беше от личната охрана на кралицата, както и аз самият. Мозби, тази весела млада дама е дъщеря ми Ариана, макар дрехите ѝ да те карат да си мислиш нещо друго.

Мозби не беше откъсвал очи от Ариана още от влизането ѝ в къщата. Той се приближи до нея и с напълно сериозно изражение ниско ѝ се поклони:

— Милейди! — След което се изправи, взе ръката ѝ в своята и я целуна.

Ариана беше слисана. Той изглеждаше съвсем сериозен, въпреки че се отнасяше с нея като към истинска дама, облечена в кадифе и сатен. Изведнъж си спомни как се бе чувствала в алената рокля и вдигна глава. Изправена в целия си дребен ръст, тя прие неговите почитания така, сякаш ги заслужаваше.

Виждайки царствената ѝ осанка, Мозби се спогледа с Питър и Сибил и на лицето му грейна широка усмивка.

— Изглежда, оставям кучето в добри ръце. А как ми се иска да бъда там, когато се срещнете с кралицата. Трябва да ми разкажете всичко, когато пак намина по тези места.

Най-накрая Мозби се сбогува и тръгна, оставяйки Ариана с хиляди въпроси към родителите ѝ.

— Татко, наистина ли си бил един от личната охрана на кралицата на Шотландия? Никога не си ми казвал това. Откъде Мозби знаеше как да те открие след толкова много години?

Баща ѝ седна, а Ариана се настани до него на дървената пейка. Във възмущението си тя не забеляза кремавобялата роза на масата пред тях, чак до момента, когато я докосна несъзнателно.

— Колко е красива! — извика тя и внимателно я взе в ръце. — Откъде се появи това съкровище?

Наведе глава да я помирише и забеляза червената капка, която украсяваше иначе безупречно чистите листенца на цвета.

— Това върху розата кръв ли е, татко?

— Кръв? — направи се на изненадан Питър. — Сигурно, сигурно... Мозби трябва да се е убол на някой от бодлите ѝ. Той донесе розата за майка ти. Гарантирам, че е откъсната от градината на някой гражданин в Нотингам. — Питър мразеше да лъже, но нямаше друг избор.

Не можеше да ѝ каже, че розата с цвят на слонова кост и с капка кръв беше таен знак за него от любимата му кралица. Знак, който бе очаквал от много време.

Погледна жена си за подкрепа и тя закима енергично, за да потвърди думите му. Известно ѝ беше как се измъчваше, когато му се налагаше да излъже.

Ариана забеляза тайните погледи между родителите си, но нищо не каза. Явно криеха някаква тайна, но каква? И защо? Нужно ли беше да крият каквото и да било от собствената си дъщеря?

Малкият териер скочи в скута ѝ и започна да ближе лицето ѝ. Ариана забрави всичко, освен че щеше да се срещне с кралицата на Шотландия. И още нещо... За пръв път баща ѝ я беше представил като момиче!

* * *

Мери се опитваше да се съсредоточи в играта, но шахматните фигурки от слонова кост плуваха пред очите ѝ. С дългите си фини пръсти тя изискано хвана бялата царица и я плъзна дълбоко напред в територията на черната.

— Сега ми падна — извика Едмънд и като се плесна енергично по коляното, махна бялата царица от дъската. — Надявах се да направиш точно това, макар че в действителност те смятах за по-умна. Не си в обичайната си добра форма. Винаги си ме била доста умело.

Мери погледна красивия млад мъж срещу себе си и се усмихна. Молеше се той да не забележи неспокойството в очите ѝ и възбудата ѝ от факта, че трябваше да търпи компанията му точно в този ден.

— Може би, Едмънд, ставаш все по-добър в тази игра, а аз — все по-стара и изкуфяла. Как мислиш?

— Приемам първото, защото е невъзможно да повярва човек, че толкова жизнена и красива жена като Ваше Превъзходителство може да бъде твърде стара или пък изкуфяла.

— Запазете ласкателствата си за моята сестра кралица, лорд Деверо. Казвали са ми, че Елизабет се нуждае особено много от тях, несигурна в повяхващата си хубост.

— Не е никак мило от ваша страна да говорите така за своята скъпа братовчедка, особено пък днес — на рождения ѝ ден.

— Нима отново е седми септември? — попита Мери, като се престори на изненадана. — В това място, както и в другите дворци и замъци, където съм принудена да стоя в тази негостоприемна страна, губя представа за времето. Всеки ден е лош еднакво с другите. Жалко, че времето на рицарството отмина, иначе някой смел кавалер би ме спасил от задушавачата хватка на Елизабет.

Мери говореше шеговито, но очите ѝ поглъщаха всяко движение на Едмънд Деверо с надеждата да открият признак, че би могла да се обърне към него за помощ.

Твърдият поглед в очите му ѝ подсказа, че не би могла да се надява на нищо. Едмънд беше от амбициозните хора, които бързо печелеха благосклонността на кралица Елизабет. Никога не би направил нещо, с което да навреди на положението си. Не би се изненадала, ако той докладваше на английската кралица всяка нейна дума и действие.

— Сигурен съм, че има някои смели рицари, но биха проявили голяма недалновидност, ако се решат на такава предателска постъпка. Нима искате кръвта им да тежи на вашата съвест, мадам?

Мери преглътна думите, с които изгаряше от желание да му отговори. Да, мислеше си тя, кръвта на една кралица май не е толкова

ценна, колкото тази на един рицар. Не ѝ се наложи да измисля приемлив отговор, защото внезапният вик на една от придворните ѝ дами неочаквано привлече вниманието ѝ.

— Ваша Светлост, по пътя се задават двама души. Смятате ли, че... — Сетила се за присъствието на Едмънд, Джанет прекъсна думите си.

Грешката на Джанет накара сърцето на Мери да се преобърне. Глупаво момиче! Беше с нея отскоро и още не се беше научила да се преструва, за да не пострадат от коварния Едмънд.

Мери, кралица на цяла Шотландия и островите, се обърна с царствени маниери към него:

— Моята придворна дама очаква гости. Кандидат-жених, както се досещате. Извинете ме за малко, ще погледна момчето. Любопитна съм да видя кой глупак е пленил сърцето ѝ.

Тя се приближи бавно към сводестия прозорец, съвсем наясно, че всяка нейна стъпка се следи от Едмънд. Обхвана с поглед хоризонта и най-сетне различи двама конника в далечината. Единият бе едър и широкоплещест, а другият дребен и нежен. Най-послед: след шестнайсет безкрайно дълги години тя беше тук — Ариана, собствената ѝ дъщеря, която изобщо не познаваше.

Мери наблюдаваше как двете фигури се приближават. В очите ѝ заблестяха сълзи при вида на грациозното младо момиче, яздещо коня си по мъжки. Принцесата на Шотландия да язди така! Какво пък, тя самата в много случаи беше яздила по мъжки, обиждайки чувствителните дами, които я ескортираха. Изглежда, Ариана прилича на майка си.

Възможно ли беше това наистина? Та тя беше отгледана от обикновени хорица. Проклети да са шотландските лордове, които я затвориха, без да се съобразяват, че беше бременна. Нито те, нито Елизабет проявиха капка милост. Веднага след като шотландците я затвориха, тя беше написала писмо до кралицата, в което я молеше да се намеси, но как само ѝ беше отвърнала Елизабет! Беше ѝ предложила, не, заповядала ѝ бе да ѝ изпрати детето, което Мери щеше да роди, за да го отгледа като свое.

Кръвта на Мери замръзваше, като си спомнеше този ужасен ден. Детето ѝ — отгледано от безчувствената кралица? Никога! Накрая беше успяла да ги заблуди. Не беше произнесла нито дума, нито стон,

не беше извикала нито веднъж, докато изтърпяваше родилните болки. Потискаше всичко в себе си, за да не разбере никой и да не изпратят човек, който да вземе бебето и да го предаде на Елизабет. Би убила детето си, само за да не го даде на тази проклетница...

По ирония на съдбата Ариана се роди на рождения ден на Елизабет. Ако тя беше разбрала, щеше да сметне за поличба, че ѝ е отредено да отгледа детето. Но Мери неслучайно беше кралица. Тя изстрада раждането в мълчание и след като бебето се роди и го подържа известно време до гърдите си, най-доверената ѝ прислужница дойде и го изнесе от двореца в кошница, покрита с дрехи за кърпене. Кошницата предаде на Питър Трилби и жена му. Минаха няколко дни, преди някой друг, освен придворните ѝ дами да научи за раждането, а дотогава детето вече беше в безопасност.

Мери наблюдаваше как Питър слиза от коня, а после помага на Ариана. Видя как загрижено я следи с поглед, докато приближаваха къщата на пазача. Той беше най-подходящият човек за отглеждането на дъщеря ѝ. Беше ѝ служил вярно и без да се оплаква през всичките тези дълги години. Когато се случеше да я местят от един замък в друг, от едно имение в друго, той също се преместваше с малкото си семейство, така че тя да може да вижда случайно детето си.

Никога обаче не беше успявала да го стори, освен през прозореца. В тези случаи Питър минаваше пред двореца на коня си съвсем бавно, без да спира, за да не може никой да заподозре, че Ариана беше нещо повече от селско дете, излязло на следобедна разходка с баща си.

Как беше копняла да подържи детето в прегръдките си! А сега, благодарение на един внимателно обмислен неин план, най-сетне щеше да се срещне лице в лице с дъщеря си, без някой да заподозре. Ариана просто щеше да бъде младото момиче, намерило нейното загубено кученце, което се възползва от обещаната за награда лична аудиенция при кралица Мери.

Планът бе свършен. Нейната прислужница беше изнесла кученцето в кошница, също както изнесе и Ариана преди много години. После Мозби беше занесъл кученцето в Норбридж и го беше предал на Питър. Кой би могъл да заподозре нещо?

Никой друг, освен Едмънд. Дяволите да го вземат! Защо беше избрал точно този ден за посещение? Кралицата имаше рожден ден,

защо не беше при нея, където му е мястото?

Едмънд се приближи до нея и видя сълзите в очите ѝ. Естествено видът на жениха на Джанет не би могъл да предизвика такива чувства. Озадачен, той проследи погледа ѝ и съзря двамата конника пред портите на замъка. Напрегнато сбърчи чело и най-после различи косматата топка в ръцете на младото селско момиче. Значи това било! Ценното ѝ кученце най-сетне е било намерено. Странно, никога не бе смятал, че шотландската кралица е толкова сантиментална. Колко трогателно — да плаче от радост при неговото завръщане! Една забавна история, която щеше да разкаже на Елизабет.

Осъзнавайки, че Едмънд стои до нея, Мери се обърна и го дари с усмивка, която имаше за цел да прикрие истинските ѝ чувства.

— Както виждате, моето сладко бебче се намери. Обещала съм лична аудиенция на този, който го донесе. Моля ви, сега ме оставете да изпълня обещаното.

Като взе ръката ѝ, Едмънд бавно докосна устни до нея и каза:

— Както желаете, мадам.

Той напусна стаята без повече шум, леко раздразнен, че не бе поканен да остане. Но щеше да научи подробностите по-късно. Не се съмняваше в това. С ласкателство лесно се въздействаше не само на обикновените жени, но и на тези от висок ранг.

Веднага щом Едмънд излезе, Мери махна на Джанет да ѝ донесе зелената рокля. Не би приела дъщеря си, облечена в мрачната черна дреха, която носеше всеки ден. Искаше да изглежда възможно най-добре за тяхната среща, която вероятно никога нямаше да се повтори. Ариана, разбира се, нямаше представа, че ще се изправи пред майка си, но един ден щеше да научи, затова на Мери ѝ се щеше да я запомни в по-добра светлина.

Едва успя да се облече, когато по коридора отекнаха стъпки. Тя бързо седна на мястото до прозореца, застанала спокойно на ярката слънчева светлина. Сключени здраво в скута ѝ, ръцете ѝ леко потреперваха и това бе единственият видим знак, че всъщност не бе съвсем спокойна.

Ариана застана на вратата с териера в ръце, обърната назад към Питър за помощ.

— Влизай, влизай, мила, не се плаши. Аз съм от плът и кръв също като теб.

Ариана се взря в гледката пред себе си, неспособна да помръдне или проговори. Не беше виждала нищо по-прекрасно в живота си. Кралицата на Шотландия беше облечена в кадифена рокля с горскозелен цвят, украсена с перли и златоткана бродерия и обточена с фина дантела по ръба на деколтето и ръкавите. Косата ѝ беше червеникавокафява с руси кичури тук-там, които показваха, че някога е била доста по-светла. Тя обграждаше лицето ѝ като ореол и напомняше на Ариана рисунката на красива мадона, която беше наблюдавала в една катедрала. Очите ѝ бяха златисти, големи и изразителни, лицето ѝ — с издължен овал и високи скули, които бяха леко поруменели. Това беше жена, която би изпъкнала навсякъде, независимо от общественото ѝ положение.

Питър побутна леко Ариана и я върна към действителността. Тя плахо пристъпи в стаята и прекрачи колебливо напред. Виждайки господарката си, кученцето веднага се оживи и яростно се заизвива, за да се освободи.

— Значи вие сте тази, която намери моето красиво кученце. Бих ви благодарила, ако смятах, че ще ми го подадете, но като съдя от начина, по който сте го стиснали, се страхувам, че не искате да се откажете от него.

— О, не, Ваше Величество, искам да кажа... Ваша Светлост. Искам да кажа, че съм го донесла, за да ви го върна. Ето. — Ариана протегна ръце, страхувайки се да се приближи повече.

Териерът ставаше все по-игрив, а ръцете ѝ не бяха достатъчно дълги. Налагаше се още да се приближи. Като направи още няколко крачки, тя отново протегна ръце с кученцето.

— Ела по-близо, дете. Няма да те ухапя, обещавам ти. Нищо лошо няма да ти се случи при мен.

— Да, Ваше Височество — послушно отвърна Ариана и застана близо до стола на кралицата. — Той е... едно хубаво малко кученце. Сигурна съм, че много ви е липсвал.

Ариана положи кучето в скута на Мери и бързо отстъпи назад с поклон, както я бяха научили.

Кучето вдигаше шум, за да му обърнат внимание и Мери разсеяно започна да го гали по гърба. Но очите и мислите ѝ бяха съсредоточени само върху едно — образа на дъщеря ѝ Ариана.

— Моля те, стой близо до мен, скъпа. Не ми се случва всеки ден да ме посещава някое толкова очарователно същество.

Ариана усети болката в гласа на кралицата и сърцето ѝ веднага откликна. Така забрави своето собствено неудобство. Усети хладния допир на тънките ѝ пръсти върху своите и потръпна. Беше усещала този допир и преди. Но как? Кога?

Със свободната си ръка Мери потупа мястото до себе си.

— Седни, направи ми за малко компания.

Ариана приседна до кралицата, която все още здраво стискаше дланта ѝ. Усещаше как кръвта пулсира в ръката ѝ, както и в тази на кралицата, но нямаше нищо против. Странно защо, но това я успокояваше.

След като не успя да привлече вниманието на господарката си, скай териерът скочи от скута ѝ и започна да обикаля из стаята, доволен, че най-сетне си е у дома. Питър и придворните дами на Мери наблюдаваха от вратата, достатъчно далеч, за да осигурят на майката и дъщерята известно усамотение.

Очите на Питър блестяха. Беше истински трогнат от гледката — Мери и Ариана тихо си говореха. Всяка гледаше другата с възхищение и почит. Не беше осъзнавал колко много си приличат, но като ги виждаше заедно, не можеше да не забележи това. Даже тембърът на гласовете им бе сходен, мислеше си той, докато слушаше приглушения им разговор.

Облечена в простата рокля на Сибил, Ариана изглеждаше по-прекрасна от всякога досега. Сърцето го болеше, че я караше да носи момчешки дрехи — не поради причината, която ѝ беше изтъкнал, а за да не може кралица Елизабет да я открие. През всичките тези години тя бе търсила дъщерята на Мери и никога не бе и помислила да търси момче. Мъжките дрехи бяха послужили добре на Ариана...

Беше рисковано да се облича като девойка и днес, но той се беше решил на това, за да може Мери да види дъщеря си в нейния истински вид. Но за по-сигурно ѝ беше позволил да се преоблече чак в Шефилд, предполагайки, че има малка вероятност да бъдат разпознати толкова далеч от Норбридж.

— Щастливо ли живееш, Ариана?

— Аз... щастлива съм сега, тук с вас, Ваша Светлост.

Сърцето на Мери се сви. Явно детето не бе доволно. Но наистина как би могъл някой с кралска кръв да бъде щастлив другаде, освен там, където е роден да бъде. Натъжи се от мисълта, че не можеше да помогне на Ариана, не можеше да ѝ даде наследството, което заслужаваше. „Проклетата да си, Елизабет! — горчиво си рече тя. — Дано да остарееш и се сбръчкаш, без някога да усетиш как се ражда живот в утробата ти. Дано никога не носиш дете, никога не кърмиш и не разбереш какво означава нежната прегръдка на ръчичките му около шията ти.“

Мери посегна да докосне страната на Ариана. Щеше ѝ се някак да я успокои.

— Трябва сама да си създаваш щастие, детето ми. Животът е твърде кратък, твърде несигурен, за да позволяваш на нещо друго, освен радостта и щастиято, да нахлуват в него. Винаги съм действала според този принцип и въпреки че съм затворена далеч от всичко, което ми е скъпо, все още вярвам в него. Моето сгромолясване се дължи на високото ми положение. През целия си живот съм била пешка, неразличаваща се по нищо от тези на шахматната ми дъска. Използвана от французи и англичани, даже от собствения си брат за алчните му цели. Но ти, Ариана, ти никога няма да узнаеш тази болка. Приеми обикновения си живот и ще бъдеш далеч по-щастлива, отколкото аз изобщо съм била някога.

Ариана слушаше пламенните думи и усещаше мъката и болката в гласа на кралицата. Радост? Щастие в обикновения живот? Как би могла кралицата да има представа за него? Дори сега, макар и затворена, тя притежаваше много повече, отколкото Ариана би могла да мечтае да има — слуги, които да откликват на всяка нейна заповед, дебели персийски килими под краката вместо слама, както и прекрасни дрехи и бижута, а не обикновени груби дрехи. Отиваше на лов със соколи, когато пожелаеше, яздеше охранени коне по специални терени и винаги беше заобиколена от хора, които я обожаваха. Не, тази кралска особа никога не би могла да узнае колко нещастна беше Ариана в обикновения си живот.

Тя преглътна риданието си. Стига! Спри да се самосъжаляваш! Тази жена е загубила повече, отколкото би могла да предполагаш. Как можеш да сравняваш нейното нещастие със своето?

Питър се догади, че Ариана ще се разплаче всеки момент. Макар и да не знаеше, че кралицата бе нейна майка, сигурно изпитваше необясними за нея чувства. Мери също изглеждаше близо до критичната точка, развълнувана от близостта с дъщеря си. Скоро щеше да избухне в сълзи, а това не трябваше да се случва. Ариана не трябваше да заподозре, че в тази среща има нещо необичайно.

— Простете ми, Ваша Светлост, но трябва да тръгваме. Чака ни много път.

Мери замаяна вдигна очи и погледът и се спря на милото лице на Питър.

— А, Питър, съвсем забравих, че и ти си тук. Прости ми, но както сам видя, бях погълната от моята... твоята дъщеря. Преди да тръгнете, искам да поговорим насаме. Ариана, мило дете, имаш ли нещо против да го почакаш долу? Или по-добре иди да нахраниш лебедите в езерото. Джанет ще ти покаже пътя.

Ариана понечи да стане, но Мери я спря.

— Би ли ме прегърнала, преди да тръгнеш? Копнея да почувствам прегръдката на млади ръце.

Странно разчувствана, Ариана обвини ръце около шията ѝ. Завладя я някакво силно чувство, прилично на носталгия. Изведнъж ѝ стана непоносимо трудно да се раздели с тази царствена дама, тази майчински нежна жена, която така топло я прегръщаше. След миг ръцете на Мери се отпуснаха и Ариана се надигна с разтуптяно сърце. Без да знае защо, очите ѝ се насълзиха.

— Ще ти дам нещо за спомен. — И като свали един пръстен от ръката си, Мери го подаде на Ариана. — Този пръстен ми бе подарен от един много скъп за мен човек в знак на споделената ни любов. Искам да бъде твой.

Ариана погледна пръстена и очите ѝ се разшириха. Беше златен, а отгоре беше гравирана красива роза от слонова кост. На едно от листенцата ѝ грееше мъничък червен рубин. В съзнанието ѝ се мярна розата, която Мозби беше донесъл на майка ѝ. Кремавата роза с капката кръв!

— Ваше Величество, не бих могла... сигурно е много ценен за вас.

— Така е, но ще ми бъде особено приятно да го предам на теб. Зная, че ще го пазиш също толкова добре, колкото и аз.

— О, наистина ще го пазя, но той може да ви потрябва някой ден.

Мери нежно се засмя.

— Не се притеснявай толкова. Получавам ежегодна пенсия от французите, никога няма да ми липсва нищо. Вземи го, моля те.

Ариана се поклони изискано.

— Благодаря ви, Ваша Светлост. Ще го пазя... както и спомена за вас...

Питър изведе Ариана от стаята, после се върна сам, както беше пожелала кралицата.

Замаяна, Ариана последва Джанет надолу по стълбите, през голямата обкована врата. Тя взе купата с трохи, която Джанет ѝ подаде, и тръгна след нея към езерото. Намираше се в необяснимо за нея състояние и се радваше на предложеното ѝ усамотение. Нервите ѝ бяха изопнати докрай. Защо срещата с кралицата я беше разчувствала толкова силно?

Неочаквано някой се окашля и като се обърна рязко, тя видя красив млад благородник, който я наблюдаваше.

— О, изплашихте ме, милорд. Мислех, че съм сама.

Едмънд Деверо огледа младото момиче с окото на познавач. Какво апетитно девойче, с което да стопли леглото си.

— Красота като вашата заслужава публика. Ще бъде жалко да я прахосате само пред лебедите. — И като свали шапката си с пера, продължи: — Аз съм Едмънд Деверо, на вашите услуги.

Ариана се изненада, че един благородник се представя по такъв интимен начин. Очевидно имаше титла — барон, граф или херцог, не би могла да каже, но бе предпочела да се обърне към нея, както правеха обикновените граждани.

— Бях на посещение при кралицата.

— Знам — каза Едмънд, като я поглъщаше с поглед. — Бях при нея, когато вие дойдохте с нейното куче.

— Приятел или враг сте на кралицата? Искях да кажа, дали я пазите или...

— Просто един приятел, който я посещава от време на време, за да я развлича и да ѝ помага да запълва дните си.

— Простете ми, че говоря така смело, господине, но е съмнително, че някой англичанин би могъл да бъде истински приятел

на кралицата на Шотландия.

— Говорите като шотландка, но все пак не чувам гърленото шотландско „р“.

— Съдбата ми е отредила да живея в тази страна още от бебе, но съм шотландка. Също като кралицата.

— Още повече след посещението при нея, обзалагам се. Не ви ли напълни красивата малка главица с драматични истории за любимото си отечество? А знаете ли, че тя също не познава собствената си страна? Детството си е прекарала във Франция, не в Шотландия, а по-голяма част от живота си на възрастна — тук, в Англия, като пленница на Елизабет.

Очите на Ариана искряха, когато отговори, но гласът ѝ беше съвсем спокоен. Все пак не можеше да забрави, че говори с благородник.

— И в двата случая не е имала друг избор, нали, милорд?

— Победен съм! Имате твърде остър ум за такова младо създание. Желая примирие. Хайде да не говорим повече за държави и кралици. Бих искал да зная повече за вас, признавам, че ме заинтригувахте. У вас има нещо познато и все пак загадъчно. Какво смятате, че е то?

— Вероятно не сте свикнали с момичета от моята среда, лорд Деверо. Може би сте били лишен несправедливо от тази специална привилегия.

Едмънд се засмя от сърце.

— Навярно сте права. Ще наваксам пропуска още в този момент. Кажете ми, омъжена ли сте? Или сте сгодена? Какви са били щастливците, които сте приели в леглото си? Бих се присъединил към техните редици.

Ариана беше шокирана от неприличните думи на лорд Деверо — той бе отишъл толкова далеч в предположенията си. Така ли се отнасяха благородниците със селските момичета?

— Господине, бъдете доволен, че баща ми не присъства, иначе...

— Иначе какво? Ще се осмели да удари благородник? Не мисля. Вижте, той идва. Кажете му, ако искате.

Ариана погледна през рамо и видя баща си, който водеше конете им. Макар да бе здравеняк, никога не беше изглеждал по-уязвим,

отколкото в този миг. Не би рискувала да го нарани за нищо на света. Най-малко пък заради този арогантен англичанин.

— Тъй като няма да ви видя никога повече, не смятам за необходимо да намесвам баща си.

— Вие сте не само красива, но и мъдра.

Питър дойде при Ариана, нетърпелив да я отведе от Едмънд Деверо. Мери беше го предупредила колко е опасен.

— Розов листец, време е да тръгваме. Предстои ни дълъг път, който трябва да изминем, преди да се стъмни.

Едмънд изгледа широкоплещестия мъж и се замисли над думите му.

— Дълъг път ли казвате?

Питър погледна към надутия паун и усети хлад.

— До Нотингам, където е нашият дом.

Ариана изненадано се втренчи в баща си. Защо каза на Едмънд, че живеят в Нотингам? С всяка минута нещата ставаха все по-загадъчни, но тя изпита облекчение при мисълта, че лорд Деверо не би могъл да я открие никога.

— Готова съм, татко.

И се обърна към Едмънд, без да скрива самодоволната си усмивка:

— Ако дойдете в Нотингам, непременно се отбийте. Като у всички добри англичани, и нашите врати винаги са отворени за пътници.

Едмънд бе озадачен от внезапната смяна на настроението на тази лисичка, но после изведнъж му просветна: тя го харесваше от самото начало. Беше се правила на срамежлива, за да възбуди интереса му.

— Благодаря, сигурно ще се отбия. Ако ми позволите... — Едмънд склочи пръсти и поднесе ръцете си като стъпало за крака на Ариана.

Усилието му бе възнаградено, тъй като успя да зърне за миг част от голия ѝ крак, докато я повдигаше на седлото. „Да, този Розов листец наистина е пикантно парче!“ — помисли си той.

Ариана заби колене в коня и пое към портата. После, спомняйки си за кралицата мадона, погледна към прозореца ѝ и махна с ръка.

Мери беше чакала на прозореца, тръпнеща от страх, докато Едмънд говореше с дъщеря ѝ. Ако научеше истинската ѝ

самоличност... Но всичко беше наред. Ариана ѝ махаше с ръка от коня си, а Едмънд стоеше сам край водата.

Мери стоя до прозореца, докато Ариана се изгуби от погледа ѝ. Сърцето ужасно я заболя. После чу, че някой шумно ридае и осъзна, че това бе самата тя.

4.

— Тя замина. Дръпнете се от прозореца.

Мери Сетън, най-младата от четирите момичета, които ѝ прислужваха, поведе потъналата в скръб кралица към един стол до шахматната масичка.

— Пийнете малко вино. Ще ви накара да се почувствате поне мъничко по-добре.

Мери вдигна очи към любимата си прислужница.

— Наистина ли вярваш в това? Смяташ ли, че нещо друго, освен свободата би могло да ме ободри? Защото ако бях свободна, нищо под небето не би било в състояние да ме раздели с децата ми. Защо съдбата ми наложи и Джеймс, и Ариана да бъдат откъснати от ръцете ми.

Като видя болката, изписана върху лицето на приятелката ѝ, Мери започна да говори по-меко.

— О, не трябва да си го изкарвам на теб или на когото и да е от всеотдайните ми приятели, останали с мен през всичките тези години. Животът ми щеше да бъде много по-самотен без вас.

— Стига с тези тъжни приказки — каза Мери Сетън и седна до масата. — Най-последно видяхте дъщеря си, държахте я в прегръдките си. Радвайте се и се гордейте с красивата млада жена, която е наследила кръвта ви.

— Аз се гордея. Наистина — каза Мери и потупа ръката на приятелката си. — Виждали ли сте по-прекрасна девойка? И как само се отпусна пред мен, сякаш ме познаваше от години. Беше чудесно посещение, помрачено само от Едмънд Деверо. Колко страшно ми беше да гледам през прозореца как говори с Ариана. Ако изобщо заподозреше истината, животът на момичето щеше да бъде в опасност. Защо е избрал точно този ден за посещението си? Не смяташ, че подозира...

— Шшшт! Хич не си го помисляйте дори. Едмънд си беше просто самият той и флиртуваше с още едно хубаво създание. Това е

всичко. Изхвърлете от мозъка си тези неща. Фийби, кажи на Мери това, което каза на Джанет и мен в коридора.

— Казах им колко много ми напомняше Ариана на вас самата, когато бяхте на нейните години. И как само се движи — като кралица. Кръвта говори, винаги съм го казвала.

— А аз, била ли съм някога толкова красива?

— Наистина бяхте. Ако не се бяхте родили кралица, бихте могли да изберете всеки мъж, когото си пожелаете. Толкова хубава бяхте.

— Да избира? Никога не избирам съпрузите си. Бях дете, когато ме изпратиха във Франция, за да се омъжа за Франсис. Бедното същество. Ако беше жив, животът ми би бил съвсем различен. А що се отнася до Дарнли, не мога да понеса дори мисълта за него. Такъв лекомислен глупак.

— Това може и да е вярно — каза весело Фийби, — но вие наистина сама си избрахте лорд Ботуел за трети съпруг. Поне постигнахте своето тогава.

— Не бях аз тази, която постигна своето. Нима можете да забравите, че той ме изнасили, а после ме държа затворена? Трябваше да се омъжа за него, за да спася честта си. Какъв избор съм имала? Благодарна съм на щастливата си звезда, че този варварин не е баща на Ариана, а също и онзи глупак Дарнли. Ариана бе зачената от мъж от много по-добро тесто.

Мери чу как трите жени ахнаха от изненада и осъзна какво беше казала.

— Скъпи мои приятелки, стотици пъти ми се е искало да ви кажа, но не смеех, защото се страхувах какво ще си помислите за мен. Сега, когато видяхте дъщеря ми пораснала, наистина искам да узнаете истината.

Мери Сетън се втренчи в кралицата, сякаш никога не беше я виждала.

— Пазите тази тайна цели шестнайсет години? Не мога да го повярвам. С вас съм, откак всички ние на име Мери още бяхме деца. Пътувах до Франция и обратно с вас. Мислех, че знам всичко, което може да се знае за вас.

— Сега наистина е така. Вече знаеш и последната ми тайна, други нямам.

— Кажете ни кой е бащата на Ариана, Ваша Милост — нетърпеливо я подкани Джанет. — Не искам да гадая.

— Сигурна съм, че не би отгатнала. Ариана бе зачената в замъка Стърлинг, в нощта на кръщението на сина ми Джеймс. Ти беше там, Мери. Спомняш си какви ужасни периоди преживях преди и след това. Кръщението беше отлагано толкова пъти, че изпаднах в отчаяние, че може изобщо да не стане. Тогава, шест месеца след раждането на Джеймс, датата най-сетне беше уточнена. Но Дарнли продължаваше да упорства. Искаше да създаде неловка за мен ситуация, като накара присъстващите да се усъмнят дали той е баща на собственото си дете.

Очите на Джанет се разшириха от вълнение.

— Не говорите сериозно!

— Това е истината. Намирах се в замък, пълен с важни личности от три държави, а той, глупакът, реши да остане в стаята си и да не присъства на тържеството. Чувствах се ужасно. Все още бях като замаяна от мъка заради убийството на бедния Рицио, както и напълно отвратена от слабоватия си съпруг, а се налагаше да се правя на весела домакиня пред гостите. Лорд Ботуел зае мястото на Дарнли и пое ролята на домакин. Беше ужасно неловко, а и Ботуел прие всичко твърде присърце и се държа прекалено свойски.

Мери спря и като срещна погледа на всяко от момичетата си, мило се усмихна.

— Но после като хладен ветрец в горещ ден се появи Робърт Дъдли, граф Лестър. В последния момент бе решил да присъства на празненството заедно с граф Бедфорд, официалния представител на кралица Елизабет.

— Граф Лестър? Той ли е...

— Да, о-о, да. Бащата на дъщеря ми беше любовник на две кралици.

— Боже мой! Ако Елизабет разбере някога...

— Да разбере? Лично се погрижих това да стане. Месеци по-късно, когато потърсих убежище при Елизабет веднага след бягството си от шотландските лордове, тя ме предаде по най-жалък начин, като вместо да ми помогне, ме затвори. Повече не бях способна да сдържам гнева си. Накарах сина на лорд Шрюсбъри тайно да предаде едно писмо до нея. В него ѝ казвах истината, че детето, което бе искала да отгледа като собствено, но никога няма да успее да открие, е дъщеря на

мъжа, когото тя обичаше най-много на този свят. Предадоха ми, че когато прочела писмото, Елизабет се строполила на колене и започнала да си скубе косите. По този начин ѝ отмъстих.

— Била си много смела, за да ѝ кажеш. — Гласът на Джанет бе изпълнен с благоговение. — Била си в нейна власт и тя би могла...

— Да си отмъсти на свой ред? Всъщност тя го направи. Скъпо платих за писмото, което ѝ изпратих, а и детето ми плаща на свой ред. Защо, мислите, ме държи затворена през всичките тези години? Не поради причината, която изтъква пред света, а за да си отмъсти, че съм деляла легло с любовника ѝ и съм родила дете от него. Постъпката ѝ е недостойна за една кралица и напълно подхожда на дребнавата, ревнива и неплодна жена, каквато всъщност е тя. О, Ти, който си в небесата! Моля се никога да не открие коя в действителност е Ариана.

* * *

По-късно, когато свещите бяха загасени и всички заспаха, Мери лежеше будна и гледаше нощното небе навън. В ума ѝ се връщаха събитията от деня. Спомняше си до най-малки подробности срещата с Ариана, всяко изражение на прекрасното ѝ лице. От това се събудиха спомени, погребани от години, и тя се върна мислено към нощта, когато Ариана беше зачената.

Беше необичайно топла декемврийска нощ. Имаше пълнолуние и цялото небе светеше. Замъкът изглеждаше величествен със стотиците свещи, запалени в голямата зала, които ѝ придаваха особено празничен вид. В същото време тя се чувстваше безкрайно самотна, въпреки че беше заобиколена от толкова много хора. Два пъти се беше качвала до стайте на Дарнли да го моли да слезе за кръщаването на сина си, но той ѝ беше отказал. Налагаше се сама да посреща и да издържи красноречивите погледи, с неизменната усмивка на уста.

Благодарение на неимоверните усилия, които положи, все пак успя да промени напълно хода на събитията и да организира едно впечатляващо празненство. Даже и възстарите държавници се предадоха на веселието и взеха участие в игрите, започнали късно през нощта.

Обхваната от дяволито настроение, тя предложи да играят на криеница, без да напускат замъка. Граф Ботуел я хвана за ръка и се обяви за неин партньор, но намеренията му бяха осуетени. Уморена от фамилиарниченето му, тя реши да го постави на място и сграбчвайки ръката на високия, строен и изключително красив граф Лестър, обяви, че той ще ѝ партнира. Те щяха да бъдат лисиците, а останалите — хрътките, които ги преследват.

Лестър бе не по-малко изненадан от Ботуел, но като истински кавалер, веднага се включи в плана ѝ. Докато другите чакаха в голямата зала да преброят до сто, тя и графът хукнаха да се скрият. Мери се усмихна, спомняйки си как бе повела Лестър към собствените си покои — единственото място в замъка, където не допускаха никого без нейно разрешение.

Не беше го обмисляла предварително, но се радваше, че стана точно така.

Мери залости тежката врата зад тях, след което бързо заключи и вратата към стаята на прислугата си. Хванала Лестър за ръка, тя го бе повела към прозореца, откъдето загледаха през смях блещукащите под тях светлинки. Чувстваха се като богове, наблюдаващи отвисоко света, който управляваха.

— Нали не възразяваш да прекараш известно време сам тук, Лестър?

— Да възразявам? Кой мъж би възразил да прекара известно време насаме с една красива кралица!

— Красива ли казваш? По-красива дори от твоята безценна Елизабет?

Лестър се усмихна. Посегна към ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Тук, далеч от злите езици, мога да кажа това, което не смея да заявя публично, за да не стигне до Елизабет. Вие сте далеч по-прекрасна от вашата братовчедка. И още нещо — излъчвате жизненост и чар, каквито тя не притежава.

Мери тържествуваше. Години наред се бе питала дали е по-красива от английската кралица. Това бе често обсъждан сред прислугата ѝ въпрос.

Тя се изправи въодушевено:

— Знаех си! Винаги съм го знаела, затова никога не се е срещала с мен лично. Страхува се да види, че съм по-красивата. Тази, която цени красотата си над всичко друго в този свят.

Лестър стана, добре запознат с правилото никога да не седи пред изправена кралица.

— Не се и съмнявам, че това е една от причините.

— Бих чула и още някоя — каза Мери и стисна ръката му. — Каж ми — косата ми по-буйна ли е от нейната, устните ми по-меки и сочни ли са? Изпитвам огромно желание да го узная.

Лестър погледна към устните на Мери и я притегли към себе си, завладян от обхваналата я възбуда.

— Ваша Милост, смея да...

Мери видя изписаното на лицето му желание и пулсът ѝ се учести.

— Не използвай такива официални обръщения, Робин. В този миг аз съм просто жена.

Лицето на Лестър пламна и той притегли Мери още по-близо до себе си. Наведе се над нея и покри устните ѝ със своите.

Мери не беше подготвена за такава дързост. Главата ѝ се замая. Никой мъж досега не се беше осмелявал да я целуне така. Когато той се отдръпна, тя си пое дълбоко въздух и го погледна право в очите, които бяха най-светлото нещо в тъмната стая.

— Милостиви боже, не очаквах толкова нещо. Никога не съм предполагала, че една целувка може да бъде толкова опасна.

— Опасна... и заразителна. Страхувам се, че нейната страст се разпростря по тялото ми и не бих могъл дълго да се владее. Мери, прекрасна Мери, трябва да ми дадеш още от сладкия нектар на устните си.

Лестър отново впи устни в нейните и продължи да я целува.

Като го отблъсна назад, Мери изохка:

— Божичко, Робин, нима може да има нещо подобно! Само ако не бях отхвърлила предложението на Елизабет да те приема за свой съпруг. Каква глупачка съм била!

— Глупакът съм бил аз, защото не те преследвах докрай. — Усещаше горещия му дъх върху страната си. — Но Елизабет каза, че си крайно обидена от предложението и не бих могъл да те виня. Как би могла да желаш мен — човек без капка синя кръв.

— Не това беше причината, Робин, най-малко това би могло да бъде. Обидното беше, че Елизабет нарочно ми предлагаше отхвърления си любовник. Но съм се заблуждавала, нали? Защото тя никога не те е отхвърляла и все още те обича.

— Да, не си разбрала мотивите ѝ, както и целият свят. За пръв път в живота си тя не се ръководеше от егоистични подбуди.

— Елизабет? Безкористна? Никога!

— Да, Елизабет. Ако си спомняш, имаше един период, когато тя самата смяташе да се омъжи за мен. После взе решение никога да не се омъжва и се разтревожи, че ми е отнела това височайше положение. За компенсация реши да ми предложи трона на Шотландия. Искаше тази сватба заради мен, а не за да те унижи.

— Само ако знаех тогава...

— Само ако знаех какво блаженство е да те докосвам, Мери, да те прегръщам... — Устните на Лестър се плъзнаха по страната ѝ чак до шията ѝ.

Сърцето ѝ биеше лудо. Желанието, което изпитваше, ставаше неудържимо.

— Робин... толкова ли ще е грешно... ако се престорим поне за малко, че сме се оженили? Че това е спалнята, която делим всяка нощ? Искам да знам, трябва да знам какво би било.

— О, боже, Мери, аз...

— Не се тревожи, вратите са залостени.

— По дяволите, Мери, само ако знаеше как те желая!

— Тогава не губи ценно време в приказки...

— Мери, прекрасна Мери, как бих могъл да ти откажа?

С треперещи ръце Лестър развърза връзките на роклята, после отпусна ръце, неуверен какво трябва да направи. Наблюдаваше с благоговение как Мери излезе от роклята и започна да сваля останалите части от облеклото си.

Обзет от вълнение, Лестър коленичи да се преклони пред нея и целуна босите ѝ нозе. После вдигна поглед към красивото ѝ поруменяло лице и прошепна:

— Ти си нещо повече от кралица, ти си богиня, пред която стои нейният покорен слуга.

Мери го хвана за ръка и го накара да се изправи.

— Не, моля те, не искам да те имам по този начин. Имам нужда от истински любовник тази нощ. Такъв, който да ме накара да забравя, че съм кралица и да повярвам, че съм наистина желана жена.

Като я подхвана с ръце, той я отнесе до леглото, но след кратко колебание я пусна да стъпи на пода.

— Не спирай сега, Робин. Не ме оставяй така, изгаряща от желание.

Лестър тихо се засмя.

— Ботушите ми. Не им е мястото в леглото на кралицата.

Мери бе озадачена, но не за дълго. Засмя се и коленичи да изуе ботушите му, докато той бързо разкопчаваше късото си палто. Метна го настрана, после направи същото и с ризата.

Мери го поглъщаше жадно, с пламнал от страст поглед. Някакви приглушени гласове започнаха да се чуват откъм коридора, като постепенно ставаха все по-ясни и по-високи. Накрая врявата се озова точно пред вратата им.

Лестър не забелязваше нищо друго, освен голата кралица.

Мери също чу гласовете и се взря в очите му уплашена — не от хората отвън, а да не би страстта му да изстине заради тях. Но от това, което видя, погледът ѝ просветна. В очите му не се четеше нито страх, нито каквото и да било угасване на желанието. Това беше мъж, когото можеше истински да обича и да му се възхищава винаги. В неговото деликатно положение по-малодушните мъже биха се разтреперили.

Лестър шумно я грабна в прегръдките си. Ръцете му милваха тялото ѝ с такава чувственост, че тя цялата се разтрепери. Само след миг се озоваха върху леглото. Той беше мъж, който знаеше от какво се нуждаеше тя.

Чу се силно почукване на тежката дървена врата, последвано от приглушения глас на Ботуел:

— Знаем, че си там вътре, Мери. Отвори веднага.

Мери се изсмя високо и се притисна още по-силно към Лестър, който на свой ред отвърна на страстта ѝ.

В резултат на това незабравимо любене тя зачена дъщеря. Никога не съжали за нея, нито пък за възхитителната нощ с граф Лестър, който, уви, не ѝ беше съпруг. Но поне веднъж сама бе избрала кого да обича.

А ако трябваше да бъде съвсем искрена, дълбоко в подсъзнанието ѝ мисълта, че се люби с мъжа, когото Елизабет обича най-много на този свят, ѝ доставяше безкрайно задоволство. Той беше предал нейната братовчедка и сестра кралица, за да бъде с нея. Беше предал жената, която никога не посмя да се срещне с Мери. А той се беше осмелил да дойде на кръщаването на сина ѝ, макар детето да не беше пряк наследник нито на английската, нито на шотландската корона.

Ето защо Мери никога не съжали за връзката си с граф Лестър.

5.

Норбридж Касъл

Юни 1585

— Направил си го! — извика Ариана. — Убедил си Джудит да си ушие зелената рокля, макар да заявява, че мрази зеления цвят.

Уил стоеше в спалнята си и с дяволита усмивка държеше роклята пред себе си.

— Беше съвсем лесно, след като ѝ казах, че този цвят придава на очите ѝ оттенък на безценни смарагди.

Ариана се хвърли на шията му и сърдечно го целуна.

— О, благодаря ти, истински ти благодаря. Изглежда точно като онази, с която беше облечена кралицата на Шотландия.

— Е, сега вече я имаш и се чудя какво още чакаш, та не я пробваш. Като свършим с това, имам изненада за теб.

— И друга ли! О, Уил, тази ми стига. Ти се постара една от мечтите ми да се сбъдне.

Ариана го целуна отново и като взе роклята, изтича зад гобленената завеса да я облече. Когато се приготви, дръпна завесата встрани и излезе. Зяпна от учудване при вида на огромното венецианско огледало, изправено до прозореца.

— Никога не съм предполагала, че съществуват такива прекрасни неща. Откъде дойде това?

— Откъде наистина? Направих го специално за теб. Сега вече, щом идваш да пробваш дрехите на Джудит, няма да се налага да ме

заболяват ръцете от държане на това проклето и тежко месингово огледало. Доволна ли си, че можеш да се огледаш в цялата си прелест?

— Дали съм доволна? Просто нямам думи... трогната съм. — И тя се опита да сдържи сълзите си.

— Ей, стига с тези приказки. Обърни се, дай да те завържа, за да се видиш колко си красива.

Ариана се обърна с гръб към Уил.

— Стегни ме здраво, много силно, така че талията ми да стане не по-голяма от една мъжка педя.

Уил се засмя весело. Ариана беше единственото хубаво нещо в живота му, единственият човек, който го караше да се чувства полезен на тази земя. Искрено се наслаждаваше на времето, което прекарваха заедно в стаята му, далеч от Джудит и баща му, далеч от останалия свят. Само тогава можеше да се отпусне и да говори за неща, които наистина го интересуваха. Тя беше най-добрият му приятел.

— Ето, готово. Я да видим дали си струваше разправиите, които имах с Джудит, докато я убедя, че се нуждае от тази рокля.

Ариана се обърна бавно и се втренчи в чудното огледало с благоговение. Виждаше се цялата — от главата до подгъва на зелената рокля. Затаи дъх пред образа си в огледалото. Вдигна очи към отражението на Уил, застанал зад нея.

— О, Уил, ще ме сметнеш за много тщеславна, но облечена така, много приличам на кралицата.

Ръцете на Уил се плъзнаха по талията ѝ.

— Тщеславна? Не, сладка моя, мисля, че си едно безкрайно женствено момиче, което отчаяно желае да се измъкне от пашкула си на момче и да стане красивата жена, каквато всъщност е.

— Да, така е. — Ариана замръзна: някой чукаше на тайната стена зад гоблена.

— Джудит! — прошепна Уил. — Иди от другия край на гоблена и стой зад него. Там е толкова тъмно, че няма да може да те види.

— Сигурен ли си?

— Да. Твърде тъмно е, за да се види каквото и да било. Ще се отърва от нея по възможно най-бързия начин.

Ариана се отправи към далечния край на гоблена и застана треперееща зад него. Ако Джудит я откриеше, облечена в една от роклите ѝ, щеше да нареди да ѝ отрежат ръцете.

Уил дръпна резето и Джудит се втурна вътре.

— Защо си пуснал резето, да не би някоя малка прислужница да се гуши в леглото ти?

— Вече не, любов моя. Тя си тръгна преди няколко часа. Просто забравих да отворя вратата след това. Какво има? Да не ревнуваш?

— Не, но имам новини, които ще предизвикат това чувство у теб. Изглежда, няма да идвам в леглото ти повече, скъпи ми братко. Много скоро ще скоча в леглото на... съпруга си.

Сърцето на Уил трепна.

— Кой?

— Кой друг, освен скъпия ти приятел Робърт, граф Евърли.

— Уговорено ли е вече? Кога ти се обади той?

— Значи, скъпи братко, това те тревожи?

Уил грубо хвана сестра си за ръката и я разтърси.

— Подписахте ли договора? Официално ли е обявено?

— Наистина, Уил, не мислех, че толкова ще се притесниш. Дори смятах, че ще изпиташ известно облекчение. Не, още не е окончателно, но ще стане след няколко дни. Тази сутрин татко получи съобщение, че Робърт пристига и че ако условията са благоприятни, с други думи — ако той и аз все още искаме този брак, ще се сгодим.

— Глупак! Проклет глупак.

— Роби не е глупак. Знае много добре какво ще получи от брака си с мен. Татко ще бъде много щедър.

— Разбира се, че ще бъде. Никога не ти е отказвал нищо. Но... наистина се чудя защо толкова бърза да те види омъжена.

— Какво искаш да кажеш? Едно е сигурно — не съм от най-младите. Само привързаността ми към теб ме спираше да се омъжа по-рано.

— А защото аз съм привързан към теб, искам да си избереш съпруг, който може да ти осигури най-приятния живот.

— Какво смяташ да направиш? Да ме изтъргуваш на онзи, който наддаде най-много? Наистина, Уил, няма нужда. Робърт ще свърши работа.

— И все пак не би ли искала да имаш възможността да избираш? Спомням си, че едно време не проявяваше никакъв интерес към Робърт.

— Това беше, преди татко да ми отвори очите за предимствата от брака с него. Не виждам причина да чакам повече. Но трябва да призная, че съм приятно изненадана от твоята загриженост за бъдещото ми щастие. — Джудит нежно прегърна брат си. — Знаеш ли, може би си прав. Май ще е по-добре да забавлявам някои други младежи покрай Робърт. Ще бъде полезно да знае, че не е единственият ми кандидат. Така ще вземе решение по-бързо. А сега, ако ме извиниш, тръгвам, защото имам да свърша много неща, преди да е дошъл.

Ариана стоеше като замръзнала в тъмния ъгъл, с примряло сърце. Чу, че Джудит излезе и даде воля на сълзите си. Робърт да се ожени за Джудит? Да дели живота си с нея? Беше твърде непоносимо. Не беше го виждала от деня на внезапното му тръгване преди две години, но чувствата ѝ към него бяха непроменени. Искаше ѝ се да умре, за да избяга от болката, която разкъсваше сърцето ѝ.

Уил дойде при нея и като я изведе иззад гобленената завеса, я взе в прегръдките си.

— Знам, знам, и аз изпитвам същото.

Тя ридаеше високо на рамото му, а той я потупваше леко по гърба.

— О, Уил, как да понеса това? Как да понеса тази болка?

— Ще се справиш, момичето ми, ще се справиш. Съжали по-скоро Роб. Той заслужава нещо по-добро. Толкова се пази, за да е достоен за обичта на съпругата си. Заслужава добродетелна жена, която да бъде като него, а не уличница като Джудит. Заслужава жена като теб, Ариана.

— Само да беше възможно! Само ако бях родена благородничка, щях да го накарам да ме обикне.

Уил отдръпна Ариана от себе си. Вгледа се в очите ѝ с просветлено от осенилата го идея лице. Хвана я за ръка и я заведе пред огледалото, където напрегнато започна да изучава отражението ѝ.

— Да, ще свърши работа, може да стане. Ариана, ще бъдеш благородничка. Ще спечелиш любовта на Робърт.

— Да не си луд? Не е възможно, знаеш това. Родена съм селянка и всеки знае, че...

— Врабеца беше роден селянин. Но какво знае някой за Ариана, изтънчената дама от огледалото? Ще измислим нещо за произхода ти.

Така както си облечена, едва ли някой би се усъмнил.

— Невъзможно е, твърде лесно е да се докаже обратното. Кой благородник би ме обявил за родственица?

— Никой, разбира се. Но това няма значение. Ще кажем, че си незаконородена, че баща ти е искал да запази съществуването ти в тайна. Хайде да помислим, можем да те направим дъщеря на граф. Не, на барон, защото е по-трудно да се издири. На богат барон от граничните райони, който те е пратил за отглеждане в манастир. Да, това ще свърши работа. Ти не си издържала повече там и си избягала. Стигнала си дотук и си намерила убежище в моя замък. Никога няма да ти се наложи да заявяваш кои са родителите ти. Ще направим произхода ти колкото може по-загадъчен.

Сърцето на Ариана се сви при прозрението, че тази идея наистина можеше да се окаже полезна.

— Възможно ли е? Но каква причина ще изтъкна за идването си в твоя замък?

— Ами... срещнали сме се някога. Държал съм се мило с теб... Не знам, ще измислим нещо.

— Забравяш едно, Уил. Роб може да бъде сгоден за Джудит веднага. Как бих могла да го спечеля толкова бързо? Ами ако изобщо не ме хареса?

— Да не те хареса? Даже и в дрехите ти на момче не можеше да ти устои. Как би устоял сега, когато изглеждаш като ангел? Не, това не е проблем, но си права в едно — трябва да действаме бързо. Глупакът е склонен да се сгоди за Джудит веднага. Освен... ако не те срещне, преди да е дошъл в замъка.

— Какво? Но как?

— Остави това на мен. Ти имаш само една задача — да изглеждаш така прекрасна, както в този момент. Ще накарам да ушият рокля за теб, и то веднага. Не можеш да носиш дреха на Джудит. Бяла, разбира се, както и един бял жребец. Не си ли щастлива, че ме послуша и остави косата си да порасте през последните две години? Няма да се налага повече да я криеш под качулката на късото си палто или пък да я тъпчеш в шапката си. Ще пуснеш свободно златната си грива, която обгражда лицето ти като в рамка.

Ариана вдигна ръце да пипне косата си. Не беше толкова дълга, както когато беше на четиринайсет, но все пак покриваше раменете ѝ.

— О, Уил, възможно ли е? Толкова ми се иска да ти вярвам. Но как мога аз да се състезавам с жена, която чудесно знае как да използва чара си. Нямам никакъв опит в това отношение...

— Самата ти невинност е най-силното оръжие! В съчетание с красотата ти наистина ще подейства. Прибави и историята, че си отгледана в манастир, и Роб ще смята, че изкусителното ти поведение е съвсем безхитростно.

— Изкусително поведение? Какво искаш да кажеш?

— Ами това, че ще трябва да използваш тялото си, за да го омагьосаш. Позволи му да зърне тайните ти, по съвсем невинен начин, разбира се.

— Уил! Сигурно се шегуваш!

Уил бавно поклати глава.

— Виждам, че трябва през малкото дни, които ни остават до идването на Роб, да те обуча в изкуството да прелъстяваш. Ще съчетаем полезното с приятното.

* * *

След седмица Ариана седеше настрани върху един бял жребец, облечена в семпла, но елегантна бяла рокля от кадифе. Бяха забелязали антуража на Робърт и го очакваха да се появи по пътя всеки момент.

Тя се оглеждаше виновно, сякаш очакваше някъде от гората да изскочи Джудит и да се хвърли върху ѝ. Пред нея беше пътят към селото отвъд Норбридж Касъл, разположено на зелен хълм с буйна растителност. Обстановката беше спокойна, но въпреки това сърцето ѝ биеше лудо. След две години раздяла щеше да види познатото и любимо лице на Робърт, но той щеше да се срещне с една непозната. Колко странно се чувстваше, като знаеше, че щеше да я гледа така, сякаш никога преди не я е виждал.

— Това е всичко, Ариана? Готова ли си?

— Не, чувствам се неудобно на това глупаво седло. Не съм свикнала да яздя така, Уил. Как го правят жените? Много по-лесно е да яздиш като мъж.

— Свиквай с това, милейди. Това е начинът, по който ще яздиш от тук нататък.

В далечината се чу тропот от копита и ясно дрънкане на оръжие.
Задъхана от вълнение, Ариана прошепна:

— Уил, никога няма да успея да си спомня всичко, на което си ме учил. Той ще прозре истината.

— Ще се влюби в теб от пръв поглед — отвърна Уил, като я гледаше с възхищение.

Облечена в бяла рокля, без украшения и без корсет, тя излъчваше изключителна невинност и естествена красота. Как би могъл някой мъж да ѝ устои? Как би могъл да не се влюби в нея?

Познал страха в очите ѝ, той извика:

— Забрави всичко, на което съм те учил. Бъди самата себе си и Робърт непременно ще се влюби в теб.

Тропотът от конски копита се усилваше. Сърцето ѝ започна да бие в същия ритъм. Като се улови за гривата на коня, тя започна да вика:

— Не мога да го направя, не мога...

— Твърде късно е вече — каза Уил и плесна силно жребеца ѝ. — Дръжте се, Ваше Благородие! Имате среща със съдбата!

Конят препусна и Ариана положи всички усилия да се задържи на седлото, докато излезе през дърветата на пътя, точно пред антуража на Робърт. Там дръпна силно юздите, за да спре животното, преди да се сблъскало с другите. Жребецът се изправи на задните си крака и я хвърли на земята.

Ударът беше зашеметяващ. Тя остана да лежи в прахта, мъчейки се да си поеме въздух. Опита се да се изправи, но се отпусна отново, победена от силната болка.

Преди да се усети, бе наобиколена от мъже. Робърт си проби път през тях и коленичи до нея.

Думите му отекнаха в сърцето ѝ:

— Наранихте ли се, милейди?

Ариана повдигна глава и се вгледа в очите на мъжа, когото обичаше. При вида на любимото лице сълзите потекоха по страните ѝ. Беше много по-красив от преди. Вече беше истински мъж. А може би, ако боговете отсъдеха така, той щеше да бъде и неин... съпруг.

6.

Робърт се взря в ангелското лице и отметна глава, сякаш някой го беше ударил. Ето тази, която бе чакал цял живот, тази, за която бе пазил страстта си.

Тя наистина си заслужаваше чакането — само като я погледна, и примая. Не единствено красотата ѝ въздействаше така силно върху него. Имаше и нещо друго, но не можеше да проумее какво бе то. Знаеше, че не са се срещали преди, а чувстваше някаква близост, която не можеше да си обясни.

— Наранихте ли се, милейди?

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Роб се бе обърнал към нея като към дама и тя започна да ридеа още по-силно от облекчение и радост, че отново го вижда след толкова дълго време.

Робърт се разтревожи. Искаше му се да я притегли в прегръдките си, но щеше да бъде неприлично.

— Моля ви, милейди, кажете къде ви боли. Водя лекар със себе си.

— Не се нуждая от лекар, сър. Просто съм прекалено щастлива, че ме спасихте. Яздя от два дни и се опитвам да открия замъка на лорд Уилям Лъдлоу, син на граф Норбридж, но вече взех да се отчайвам.

— Уил? Познавате Уил? Пътувате, за да го видите? Сигурно не сте сама. Къде е антуражът ви?

— Сама съм, сър, но моля ви, не ме карайте да говоря за това.

Робърт разбра, че вероятно ѝ се бе случило нещо ужасно. Испита импулсивно желание да я защити.

— Имате късмет, милейди. Замъкът на Уилям е на една левга път оттук. Ще бъда щастлив да ви заведа там.

Ариана се усмихна срамежливо и сведе клепачи.

— Много съм ви благодарна, сър, но как да се обърна към вашата любезна особа?

— Простете, че забравих добрите обноски. Аз съм Робърт Уоруик, граф Евърли, голям приятел на Уилям. А вие сте...

— Не се осмелявам да ви кажа цялото си име, но може да ме наричате Ариана, ако желаете.

— Ариана. Прекрасно име за прекрасна млада дама.

Робърт взе ръката ѝ и я целуна нежно, изненадан от топлината, която се разля в тялото му при допира с нея. Коя беше тази загадъчна жена?

— Ако ми позволите, ще ви кача на моя кон.

Като я подхвана през кръста, той я вдигна и понесе към коня си. Усети, че ръцете ѝ обвиха шията му. Лицето ѝ беше толкова близо до неговото, че усещаше дъха ѝ. Тя го погледна доверчиво и невинно, с още мокри от сълзи очи.

Робърт се олюля, но не от тежестта на тялото ѝ, тъй като беше лека като перце, а от вълнението, което близостта ѝ предизвика в сърцето му. Като я постави да седне на коня, той се метна зад нея, предусещайки колко приятно щеше да се чувства. Не се излъга в очакванията си. Обгърна с ръце талията ѝ, взе юздите и пое надолу по пътя.

Коя беше тази жена, която го караше да се чувства така развълнуван? Вече бе започнал да се отчайва, че не среща същество от нежния пол, което да предизвика истински чувства у него. Някогашното силно привличане към Врабеца го тревожеше доста. Беше истинско облекчение, че тази жена го опияняваше по такъв начин.

— Ариана, какви обстоятелства ви накараха да пътувате сама? Ако се нуждаете от кавалер, умолявам ви да се обърнете към мен.

— Много сте любезен, но всичко ще бъде наред, само да стигна до Норбридж Касъл. Уил ще ми предложи закрилата, която търся.

Ревност прониза Робърт и за пръв път в живота си възнегодува срещу приятеля си. Каква му беше тя, че да му се доверява толкова сляпо? Не можеше да понесе мисълта, че непознатата принадлежи на Уил или на когото и да било друго.

— Тогава ме помолете да ви стана приятел и аз на драго сърце ще се отзова.

— Много сте галантен, лорд Уоруик. Ако някога имам нужда...

— Моля ви, наричайте ме Робърт.

— Робърт. — И като въздъхна щастливо, Ариана се облегна на широките му гърди, безкрайно доволна.

— Да не сте уморена?

Съзнавайки, че се бе отпуснала твърде фамилиарно на гърдите му, тя измънка:

— Да, прималява ми от жажда и умора.

— Тогава се облегнете изцяло на мен. Няма да позволя да паднете. Погледнете напред, остава ни съвсем малко път. Уил е излязъл да ни посрещне.

Ариана наблюдаваше как Уил се приближава на коня си. Сигурно бе минал направо през гората, за да излезе пред групата на Робърт. Забеляза как широко се усмихна, когато я видя в прегръдката на Робърт.

— Робърт, дявол такъв, най-сетне пристигна! — извика Уил. — Мина толкова време. А коя е дамата с теб? Ариана? Не може да бъде! Как така се случи, че си с Робърт? Не знаех, че се познавате.

Ариана не можа да не се засмее на преструвките на Уил. Беше неин ред да влезе в ролята си.

— Това е дълга история, лорд Уилям. Предпочитам да ви обясня насаме.

— Разбирам. Ариана, не мога да ти изкажа колко съм щастлив, че те виждам отново. Бях се отчаял, че това никога няма да се случи, особено след дългото ти заточение в манастира.

Робърт вдигна вежди. Манастир? Тази красива жена е била в манастир? Какъв мил и невинен ангел. Сигурно се нуждаеше от закрилата му и той щеше да направи всичко възможно, за да я има.

— Моля те, Уил, не говори за това. Никой тук не знае историята ми. Предпочитам да остане тайна.

— Разбира се, както желаш.

Ариана чу врявата, която се надигаше около тях, и като се огледа, видя, че вече минаваха по тясната улица, водеща към замъка. Хората се събираха на групички, за да ги гледат. С крайчеца на окото си мерна ядосаното изражение на баща си, когато я забеляза. Беше му казала за плана си предния ден и той й бе забранил да го изпълни, защото бил твърде опасен. Престори се, че се съгласява с него. Знаеше, че ако не го беше направила, баща й щеше да намери начин да я спре. Сега, виждайки лицето му, сърцето я заболя. За пръв път в живота си съвсем съзнателно отказваше да му се подчини.

Докато мислеше за него, бяха преминали по подвижния мост и през портите и вече приближаваха вратата на замъка. Много мъже и жени на коне се бяха събрали там да ги чакат. Сърцето на Ариана заби лудо и тя неочаквано онемя от страх. Как би могла да се справи с ролята си пред всички тези хора?

— Знаех, че ме очаквате, сър — извика Робърт на херцога, — но не съм и предполагал, че ще има толкова много посрещачи.

Херцогът весело се засмя:

— Ти със сигурност заслужаваш такова посрещане, но честно казано, просто тръгнахме на лов. Все пак се радвам, че пристигаш благополучно. — Херцогът вдигна вежди и продължи с многозначителни нотки в гласа: — Но едва ли съм предполагал, че ще видя такава мила девойка в прегръдките ти. Да не си забравил целта на посещението си?

Сърцето на Ариана галопираше. Херцогът внимателно се вгледа в нея и изведнъж я обхвана ужас. Робърт неочаквано се почувства неловко.

— Разбира се, че не. Тази дама е в беда, просто я придружих дотук...

— Това, което Роб се опитва да каже, татко, е, че лейди Ариана е моя гостенка. Била тръгнала насам, когато паднала от коня си. Роб я намерил малко преди да пристигна.

Лицето на херцога светна.

— Твоя гостенка ли е, момчето ми? О, колко мило! Добре дошли, милейди. Моят дом е и ваш. Жалко, че трябва да замина, преди да сме се опознали, но съм сигурен, че ще можем да поправим това, когато се върна.

Ариана усети как преbledнява. Бе отбягвала този мъж през последните четири години и се бе крила под мъжки дрехи, за да се спаси от проказата му. Чувстваше, че ще припадне.

Разбрал неудобството ѝ, Робърт слезе от коня и посегна да свали и нея. Натезалите ѝ като олово крака докоснаха земята, но коленете ѝ не издържах и се огънаха.

Робърт усети, че тя се свлича в ръцете му и бързо я подхвана.

— Не се страхувай, мъничка, в моите ръце си в безопасност. — И с един разкряч я пренесе през вратата на замъка, без да обръща внимание на шушукането сред изненаданите посрещачи.

Лицето на Джудит бе добило ледено изражение, щом видя Ариана върху коня на Робърт, но когато той я вдигна и пренесе в замъка, направо побесня. Остана вкаменена от изненада, че той мина покрай нея, без дори да я погледне. Робърт изкачи витото стълбище, взимайки по две стъпала наведнъж, после се отправи надолу по коридора към спалните помещения. Уил го следваше отблизо. Той едва успяваше да скрие еуфорията си. Планът му следваше прекрасно своя ход, поне засега.

— Сложи я в моята стая, Роб. Ще намеря друго място, където да спя. — Той изтича пред него, за да му отвори вратата и застана встрани, докато Роб минаваше, за да остави Ариана на леглото.

— Уил, донеси малко вода за Ариана и извикай моя лекар да се погрижи за нея.

— Веднага.

Уил побърза да излезе и хукна по стълбите, доволен, че ще остави Роб насаме с Ариана. Приблужи до Джудит, тя все още стоеше до коня на баща си.

Джудит го стисна за ръката.

— Коя е тя? Как се осмелява Робърт да доведе друга жена в дома ми!

— Джудит, успокой се. Ариана е моя приятелка, не на Роб. Дошла е при мен за помощ. Роб е просто галантен кавалер, какъвто винаги си е бил.

— Сам ли е горе с нея? — извика тя, несъзнателно повишавайки тон. Като се заозърта трескаво, най-сетне зърна Лютиче, която минаваше наблизко. — Лютиче, качи се горе и се погрижи за гостенката на Уил. Веднага! И не оставяй лорд Уоруик насаме с нея нито за миг.

— Но, милейди, аз не съм камериерка.

— Сега вече си!

Лютиче не можеше да повярва на късмета си. Камериерка! Само да чуеше мама!

Уил се засмя под мустак. Ставаше интересно.

— Лютиче, качи вода горе за лейди Ариана и влажна кърпа за челото ѝ. Щом ще имаш нова служба, ще трябва да ѝ занесеш също хляб и сирене.

„Е — мислеше си с усмивка той, — това ще я забави малко.“ А сега трябваше да се заеме и с Джудит.

— Ако бях на твое място, Джудит, бих се отказал от тази гневна физиономия и бих се направил възможно най-красив за Робърт.

Без да му обръща внимание, Джудит каза:

— Татко, говори с Уил. Кажете му да махне тази жена от замъка. Тя ще развали всичко.

Херцог Норбридж погледна децата си като човек с опит.

— Хайде сега, Джудит. Щом младата жена е гостенка на Уил, ще трябва да бъдем любезни с нея. В края на краищата такива хубави малки създания не се отбиват тук всеки ден.

— Вие, мъжете, винаги се защитавате. Този път няма да мине, не я искам тук!

— Джудит, няма от какво да се боиш. Ариана е тук, за да види Уил. Сигурен съм, че мъж с такава гореща кръв като неговата ще знае как да ангажира времето ѝ. Така ли е, Уил?

— Напълно си прав. Джудит, Робърт не е глупак. Няма да предпочете баронска дъщеря, когато може да има дъщеря на херцог. При това и красива, бих добавил.

Джудит погледна към Уил предпазливо. Не беше в негов стил да използва ласкателства така свободно. Какво ли бе намислил?

Горе, в стаята на Уил, Робърт гледеше прекрасното същество на леглото, с коса, разпиляна като златист ореол около чудното ѝ лице. А очите ѝ — толкова сини и бляскави като слънчеви лъчи, трепкащи по повърхността на кристалносиньо езеро — го гледаха така доверчиво и невинно, че му се искаше да я вземе в прегръдките си и да я защитава от целия свят. Тези очи му напомняха някого, но не можеше да се сети кого. Сигурно не би могъл да забрави очи като тези...

Като изпъшка леко от болката, която усети в натъртения си гръб, Ариана се изправи и пусна крака от леглото.

— Благодаря ви за кавалерството, Робърт, но наистина скоро ще се оправя. Няма нужда да стоите и да се грижите за мен. Уил скоро ще се върне с водата.

Нима вече го отпращаше? Сега, когато всичко, което искаше на този свят, бе да бъде с нея.

— Милейди, за мен е удоволствие да се грижа за вас. В края на краищата аз съм съвсем обикновен мъж и ми е особено радостно да бъда в компанията на една толкова красива дама.

Ариана щеше да припадне от удоволствие, като чу милите му думи. Значи това било да си дама! Блаженство, направо райско блаженство.

— Моля ви, сър, не забравяйте, че съм прекарала живота си в манастир. Не съм свикнала на такова внимание от страна на мъж. Страхувам се, че ще се изчервя, ако продължите да говорите.

Робърт приклепна на коляно и взе ръката ѝ в своята. Отново усети странната топлина да се разлива в него.

— Простете ми, Ариана, но всеки мъж, който ви погледне, ще каже същото. Като виждам колко сте невинна, се моля да не повярвате на ласкателствата и да не позволите на някого да се възползва от вас.

— О, сър, нима това означава, че трябва да приемам предпазливо и вашите ласкателства?

— Не и моите, Ариана, защото аз ще бъда ваш заклет защитник. — Робърт притисна устни към ръката ѝ в пламенна целувка.

Чул отварянето на вратата, той скочи на крака и оправи късата си горна дреха.

Лютиче надникна през вратата.

— Мога ли да вляза, Ваше Благородие? Донесох ви вода, както ме помоли лорд Уилям, а също и храна.

Ариана се усмихна на себе си. Лютиче! Какво правеше тя тук в ролята на камериерка?

— Да, влез, моля.

Клатушкайки се, Лютиче тръгна към леглото. Беше напълно объркана. Нямаше представа какво се очакваше от нея. Полагаше всички усилия да не обърне дървения поднос, затова и не видя лицето на дамата, докато не стигна до средата на стаята.

— Боже! Не мога да повярвам! — Подносът падна с трясък на пода. — Простете ми, Вр... искам да кажа, Ваше Благородие. Днес е първият ми ден като камериерка.

И като коленичи, тя събра хляба и сиренето от пода.

— Няма защо да се извиняваш, напълно те разбирам. Днес е моят първи ден като дама. Идвам от един манастир — нарочно натърти думите си Ариана. — Ще трябва да се учим една от друга.

Застанала права, Лютиче гледаше ту Врабеца, ту лорд Уоруик.

— Манастир? А, сега разбирам. Ето... — каза тя и като обърса хляба и сиренето в престилката си, мушна ги в ръцете на Ариана. —

Яжте, докато изтичам да донеса парцал да почистя изцапаното.

Лютиче изтича от стаята, преди смехът ѝ да я издаде. Врабеца като дама? Ако не беше виждала веднъж Врабеца облечен като дама в същата тази стая, никога нямаше да го разпознае. Беше отишла в стаята на Уил по поръчка на херцога и когато Уил я пусна вътре, Врабеца беше излязъл иззад гобленената завеса, облечен в една от най-хубавите рокли на лейди Джудит. Каква беше изненадата ѝ да я види така и колко щастливо беше момичето тогава — очите ѝ грееха като звезди.

Уил също се изненада, че Ариана се разкриваше пред Лютиче, но после се увери, че краварката вече знаеше малката им тайна.

Лютиче потръпна, като си спомни как я бе погледнал Уил тогава. За пръв път в погледа му се четеше уважение. Тя не беше вече пачаврата от конюшните, възбуждащата червеникава кобила, а жена, на която можеха да се поверят важни тайни. Ето че сега щеше да пази още една тайна — че Врабеца се беше превърнал в лейди Ариана. С каква цел? Ами за да се омъжи за лорд Робърт, разбира се. Колко вълнуващо!

Робърт погледна Ариана озадачен.

— Защо казахте на Лютиче, че това е първият ви ден като дама?

— Защото това е истината, Робърт. Отглеждането в манастира не ми даваше никакви особени привилегии. Отнасяха се към мен като към всички останали. — Като се придвижи към малката масичка до прозореца, тя остави на нея хляба и сиренето.

Роб наблюдаваше грациозните ѝ движения, пленен от гледката на непристегнатите ѝ в корсет форми.

— Така ли се обличахте в манастира?

Ариана погледна към бялата си рокля.

— Колебая се дали да ви кажа, сър, но откраднах тази прекрасна дреха от една благородница, която се беше оттеглила в манастира. Нямах избор. Не бих стигнала твърде далеч в обичайното си облекло. Те ме търсеха навсякъде. О, не ми се говори за това...

— Боже мой! Какво чудовище ви преследва така безмилостно? Кой е този, който се отнася с вас толкова зле? Кажете ми името му и аз ще го намеря и убия.

— Не, моля ви, искам да забравя миналото си. Умолявам ви да не говорите за него отново. От това ми става лошо. О, усещам, че

прималявам. — Ариана вдигна ръка към челото си и започна да се олюлява.

Само след миг Робърт я обгърна с ръце.

— Ариана, аз... — Робърт бе така развълнуван, че не разбра как започна да я целува.

Ариана се остави на мига, за който бе мечтала толкова дълго. Целувката на Робърт предизвика невероятно усещане, което се разля по цялото ѝ тяло. Искаше ѝ се да остане в прегръдките му завинаги. Ръцете ѝ неволно обвиха шията му. Изведнъж се сети коя би трябвало да бъде. Отблъсна го назад. Беше дама — не можеше да се държи като уличница, каквато толкова силно желаше да бъде в този миг.

— Моля ви, Робърт, сигурно не се отнасяте към другите дами така неуважително. Направих ли нещо, с което да предизвикам такова отношение? Кажете ми, моля ви, за да променя поведението си. Не бих искала да подведа и други мъже.

— Простете ми, Ариана. Не зная какво ме прихвана. Повярвайте, не исках да ви обидя. Не сте направили нищо нередно. Просто...

— Да?

— Просто ме връхлетяха по-силни чувства от обичайните, които изпитвам. Ще ми простите ли?

Ариана сведе очи.

— Ако можете да ми простите, че съм толкова невежа в светските обноски.

— Мило момиче, не се извинявайте за това, че сте искрена и невинна. Тези ваши качества ме карат още повече да ви се възхищавам.

Ариана притвори очи. Изведнъж взе да ѝ се повдига. Как можеше да продължава тази измамна игра? Беше достойна за презрение. Робърт беше твърде добър за нея. Никога нямаше да бъде достойна за неговата любов.

— Робърт, аз... — Като чу шумолене на рокля, тя отвори очи и видя Джудит да приближава към нея.

— А, ето те и теб, Роби. Дойдох да те отведа, ти си лошо момче. Достатъчно дълго ме пренебрегва...

Ариана наблюдаваше как жената с гарвановочерната коса се движеше плавно към Робърт и решителността ѝ се възвърна.

Тя имаше благородна мисия — да спаси Робърт от брака с тази зла жена. И щеше да направи всичко възможно, за да я изпълни.

7.

От балкона над голямата зала Ариана наблюдаваше какво става долу и жадно поглъщаше всяка подробност, за да я съхрани в паметта си завинаги.

Във всички ъгли на залата бяха запалени факли, а слугите припкаха до масата и обратно, за да задоволят нуждите не само на благородниците, а и на обикновените хора. Богато украсени с бижута ръце вдигаха сребърни бокали, пълни до ръба с вино или медовина.

Покрай стените бяха наредени дълги пейки, които щяха да използват по-късно, след вечерята, когато масите щяха да бъдат прибрани, за да се отвори място за танци. Ариана бе обхваната от особено вълнение и сърцето ѝ тръпнеше при мисълта, че този свят би могъл да бъде и неин.

Погледът ѝ се плъзна по лицата на хората, наредени край дългата маса. Търсеше Робърт и го намери седнал до Джудит. Това не я изненада, но не беше очаквала да го види така мъжествен и същевременно елегантен, облечен в сиво кадифе със златисти нишки. Отговаряше напълно на представата ѝ за сър Ланселот и сърцето я заболяваше, като го гледаше, защото знаеше, че беше също толкова благороден, колкото и рицарят от приказката.

Погледът ѝ изведнъж се премести върху Уил, за да се увери, че той наистина е там и може да ѝ се притече на помощ, ако обърка нещо. Несъзнателно приглади с ръка полите на новата си рокля. Уил я беше донесъл по-рано през деня, заявявайки, че е направена специално за нея. Беше от красива тафта в нежнорозов цвят и с толкова изящен модел и украшения, че дъхът ѝ секна, като я видя.

В този момент Уил вдигна очи и срещна погледа ѝ.

— Лейди Ариана, елате при нас, моля ви.

Всички глави се обърнаха към нея.

Това беше моментът. Тя събра кураж и тръгна надолу по стълбите.

Залата изведнъж притихна. Чуваше се само шумоленето на тафтената ѝ рокля. Тя се плъзгаше надолу по стълбите с очи, вперени в тези на Робърт, който ѝ се струваше безкрайно далеч. Знаеше, че е в центъра на вниманието, но съзнаваше, че начинът, по който се държи, ще определи и отношението на другите към нея след това. Ала как би могла да убеди другите, когато все още се чувстваше като в невъзможен сън?

Спомни си кралицата на Шотландия — все така царствена и смела, въпреки годините затворничество — и изведнъж усети, че се изпълва с увереност и се преобразява. Изправи се гордо, с леко вдигната брадичка, като принцеса с кралска кръв.

Робърт наблюдаваше как Ариана се спуска по осветеното от факли стълбище, нежна като ангел и с царствена осанка на кралица. Бучка заседна в гърлото му. Разбра, че това бе жената, с която искаше да бъде до края на дните си. Изведнъж се изплаши. Дали можеше някога да я има? Щеше ли да го обикне? За пръв път се чувстваше толкова уязвим...

Мъжете на масата станаха като един, щом Ариана се приближи. Двама млади рицари бързо застанаха от двете ѝ страни и я придружиха до стола ѝ на масата.

— Уил ще трябва да ви дели със сър Лайънъл и сър Джеймс тази вечер — каза ѝ мило Джудит. — Но не се отчайвайте, те са доста приятна компания.

Ариана беше подценила Джудит. Явно тя беше уредила всичко, за да я държи настрана от Робърт. Нямаше какво друго да стори, освен да се усмихне. Погледна към Уил с надежда, че ще ѝ помогне по някакъв начин, но той не изглеждаше ни най-малко обезпокоен от заговора на Джудит. Даже беше доста доволен. Но защо? От своето място тя не можеше да разговаря с Робърт, а камо ли да му въздейства. Да не би Уил да смяташе, че нежното внимание на Джеймс Фодърингей и Лайънъл Тътбъри ще накара Роб да ревнува? Това ли беше ролята, която трябваше да играе тази вечер?

С напредването на вечерята Ариана все повече се отпускате в компанията на двамата рицари. Наистина бяха очарователни. Застанали близо от двете ѝ страни, те непрекъснато я ласкаеха, но говореха тихо и съвсем свойски, затова и никой не можеше да ги чуе.

Отнасяха се към нея като към принцеса и ѝ доставяха огромно удоволствие.

От време на време тя се облягаше назад и зад гърбовете на всички поглеждаше към Робърт. Всеки път се оказваше, че и той прави същото. Тези напрегнати погледи я успокояваха, че Роб беше наистина заинтригуван, тъй като лицето му излъчваше такъв плам, че изпитваше болезнено силно желание да го погали.

Джудит посвети вниманието си на Роб, като се смееше весело на всичко казано от него и кокетно се облягаше на рамото му, докато на Ариана ѝ се прииска да я удуши. Как бе възможно Джудит и Уил да са толкова различни при един и същ баща? И как можеше Джудит да прелъсти собствения си брат? Неочаквано потръпна, като си представи Робърт женен за тази лоша жена. Не можеше да позволи това да се случи.

Когато вечерята приключи и масата бе почистена и прибрана, започнаха танците. Ариана наблюдаваше как Джудит става и хваща Робърт за ръка, за да го накара да танцува с нея. Как да отдели Джудит от него?

— Лейди Ариана, ще бъда поласкан, ако танцувате с мен — каза сър Лайънъл и се изправи.

Тя се съсредоточи върху това, което ставаше на масата, и изтръпна. Какво знаеше за тези прекрасни танци? Беше ги наблюдавала преди, беше повтаряла дори стъпките, танцувайки сама в гората. Но никога не бе танцувала с музика и пред други хора. Уил не беше се сетил да ѝ покаже, толкова целенасочен беше за реализирането на плана им. Но, от друга страна, това би могло да се окаже шансът, който тя очакваше.

— Опасявам се, че танцувам непохватно, тъй като не съм свикнала с тази безгрижна дейност, но ако все още държите на това, ще се опитам да не ви посрамя.

— О, прекрасна девойко, ако танцувате толкова приятно, колкото се движите, гледката ще бъде очарователна.

Ариана се изчерви от думите му и пое ръката, която ѝ подаде. Поведе я при другите двойки, които чакаха да започне музиката.

По дължината на залата се образуваха две редици — едната от мъже, а другата от жени. Когато музиката започна, Ариана с изненада разбра, че се справя със стъпките с голяма лекота. Като се остави на

музиката, тя забрави своята нервност и затанцува из залата в щастливо забвение, наслаждавайки се на приятния танц.

Роб наблюдаваше омайното същество, пленен от всяко нейно движение. Не можеше да откъсне очи от нея. Тялото ѝ се поклащаше в ритъма на музиката така изкусително и същевременно така невинно, че реакцията му се променяше непрекъснато от чувствена наслада до детинско удоволствие.

— Роби, чу ли ме? Казах, че продължаваш да изпускаш една стъпка. Престани да ме правиш за смях.

Роб неохотно се съсредоточи върху Джудит и стъпките, но като чу смеха на Ариана, погледът му отново се върна към нея. Дали е ходила друга жена като нея по тази земя? Наистина имаше рядкото щастие да я срещне и се закле, че ще си извоюва правото да я направи своя.

Съзнавайки, че непрекъснато привлича вниманието на Роб, Ариана го погледна през залата с премрежен поглед. Дали се беше раждал някога друг толкова красив и желан мъж? През последните две години бе станал доста висок и тялото му бе наедряло. Стройната му фигура напомняше грациозността на пантера.

Тя се усмихна срамежливо, когато Роб ѝ кимна, и сведе поглед, уплашена да не би той да разкрие изгарящото я желание. „Мили боже, ако ми позволиш да имам Робърт, ще бъда най-добрата съпруга на света и никога повече няма да лъжа и да се правя на такава, каквато не съм. — Понеже ѝ се стори недостатъчно, прибави: — И обещавам да си казвам молитвите всяка вечер, преди да си легна.“

Музиката неочаквано секна, като че Господ го беше пожелал, за да чуе по-добре молбите ѝ. Тя вдигна очи към тавана, сякаш очакваше да го види там.

— Какво има, милейди? Да не сте болна?

Думите на Лайънъл я върнаха към действителността.

— Може би глътка чист въздух ще ви се отрази добре. Ще дойдете ли с мен на разходка на лунна светлина?

Ариана не знаеше какво да каже. Хвърли поглед към Робърт и видя, че той я наблюдаваше.

— С удоволствие, сър.

Ако Роб беше наистина загрижен за нейната невинност, със сигурност щеше да се разтревожи от разходката ѝ с този млад и добре

сложен червенокос здравеняк.

Хванала Лайънъл за ръка, тя излезе навън, където хладният вечерен бриз разроши косите ѝ и разлюля полите ѝ. Около тях се носеше сладкият аромат на рози и шибой и тя пое дълбоко въздух, за да му се наслади.

— Милейди, не знаех, че е толкова хладно навън. Ако искате, може да се върнем.

— Не, добре ми е. Обичам вятърът да роши косите ми.

— Наистина ли? Доста необичайно за една дама. Повечето благороднички непрекъснато внимават дали някой кичур не се е изплъзнал от мястото си. Възхищавам ви се... наистина, Ариана.

Ариана се усмихна на себе си. Само ако знаеше!

— Благодаря ви, сър Лайънъл. Ще започваме ли?

— Да започваме? — Сърцето на Лайънъл се преобърна и той се приближи.

— Нашата разходка.

— О, да, разбира се.

Вътре в залата Робърт преживяваше ужасни мигове, опитвайки да се съсредоточи отново върху танца. Защо Ариана се беше съгласила на разходка със сър Лайънъл? Не знаеше ли до какво можеше да доведе това? Тя наистина се нуждаеше от неговите грижи.

— Не смятам, че съм в особено добра форма за танци тази вечер, Джудит. Защо да не пропуснем следващия и да не се разходим на лунна светлина?

— Прекрасна идея. Вече се бях отчаяла, че изобщо няма да започнеш да ме ухажваш.

Думите на Джудит го накараха да си спомни целта на своето посещение в Норбридж и изведнъж го обхвана страх. Как бе могъл да си помисли да се ожени за нея? Ако знаеше за съществуването на Ариана, никога не би му минало през ум. Но всъщност той никога не беше очаквал, че ще намери жена, която така точно да отговаря на мечтите му и да предизвика такива копнежи и страст у него.

Когато танцът свърши, Роб хвана Джудит за ръка и я изведе навън. Ето една прекрасна възможност да ѝ каже, че между тях не би могло да има никакъв договор. Но първо трябваше да се увери, че Ариана е в безопасност.

Джудит беше развълнувана от изненадващото и напористо желание на Робърт да я изведе насаме в тъмнината. Може би смята да иска ръката ѝ още тази вечер. Но, питаше се тя, защо изглежда толкова разсеян и защо непрекъснато се оглежда наоколо?

Робърт търсеше с поглед Ариана. Несъзнателно сбърчи чело, когато я видя да стои близо до Лайънъл в сянката на един огромен дъб. Този негодник я прегръщаше! Само след миг това копеле щеше да я целуне. Проклет да бъде, задето се възползва от нейната невинност! Като хвана Джудит за ръка, той започна да прави големи крачки към дървото.

Вятърът донесе гласовете на Джудит и Робърт и Лайънъл бързо дръпна Ариана зад дървото.

— Ариана, простете ми дързостта, но цяла вечер изпитвам желание...

Ариана чу гласа на Джудит и разбра, че и Роб бе наблизил. Тя се приближи до Лайънъл, погледна към него и го попита мило:

— Да, Лайънъл?

— Ариана! — И устните на Лайънъл покриха нейните.

Тя се стресна от смелостта му и го отблъсна. Искеше да накара Роб да ревнува, но не по този начин. По дяволите, беше много лесно да събудиш животното в мъжа!

— Още една целувка, умолявам ви!

— Лайънъл, моля ви...

Лайънъл я дръпна в прегръдката си и я стисна така, че не можеше да помръдне. Целуна я още веднъж — силно и страстно.

Джудит започваше да се вбесява. Робърт вървеше толкова бързо, че едва успяваше да го догони. Защо се отправяше точно към дървото, където бяха Лайънъл и Ариана? Изведнъж истината я осени и тя побесня. Единствената причина, поради която я беше помолил да се разходят навън, беше, за да шпионира Ариана. Та той беше омагьосан от нея! Действията му тази вечер не оставяха никакво съмнение за това.

Джудит се дръпна рязко и го накара да спре.

— Робърт!

Като чу резкия глас на Джудит толкова наблизил, Лайънъл пусна Ариана и тя бързо се отдръпна. Сетне поздрави Робърт и Джудит с

благодарна усмивка. Слава богу, че бяха тук. Трудно можеше да се справи с Лайънъл сама.

— Робърт, лейди Джудит, виждам, че и вие имате същата идея. Елате да се разходим, вечерта е така прекрасна.

Робърт лесно разбра, че Ариана се опитваше да се справи с неловката ситуация и си наложи да запази спокойствие. Беше се заклел да я защитава и нямаше да ѝ причинява допълнително неудобство. Беше преживяла доста този ден. Щеше да се престори заради нея, че не се е случило нищо, но ако пак срещнеше сър Лайънъл, здравата щеше да го напердаши.

— Това звучи примамливо. Джудит, ще идем ли с тях?

Джудит го настъпи с все сила и без повече шум се оттегли.

„За какво беше всичко това?“ — питаше се Робърт. Какво бе сторил, за да я вбеси, освен че я изведе на разходка в нощта?

Застанал на входа на птичарника, Питър Трилби наблюдаваше фигурите под дървото. Тъкмо смяташе да нападне Лайънъл, когато видя, че Роб се беше запътил натам. Добро момче!

С исландския сокол на юмука си той се приближи до малката групичка тъкмо навреме, за да види как Джудит силно настъпва Робърт и се врътва обратно, оставяйки Робърт и Лайънъл да я гледат озадачени.

Под предлог, че ѝ показва сокола, Питър дръпна Ариана настрана и прошепна:

— Е, млада лейди, надявам се, че знаеш какво вършиш. Започнала си опасна игра. Само ако беше почакала още малко...

— Татко, съжалявам. Зная как се чувстваш, но не можех да чакам. Обичам Робърт и искам да се омъжа за него. Уил ми даде шанс и аз се възползвам, и нито ти и мама, нито кралицата на Англия можете да ме спрете.

Питър видя решителността в погледа ѝ, същата решителност, каквато често беше забелязвал у Мери. Толкова си приличаха.

— Розов листец, не мога да споря с теб. Дори не съм сигурен, че искам. Робърт е чудесен момък и ако се омъжиш за него, ще водиш живот, какъвто наистина заслужаваш. Но помни, ако нещата не потръгнат както трябва, винаги ще бъда тук и ще те чакам. Можеш да разчиташ на мен.

— О, татко, обичам те. Винаги ще ви обичам двамата с мама. И ще намеря начин да се съберем отново.

— Ариана?

Ариана се обърна при звука на любимия глас и се усмихна.

— Робърт, възхищавах се на това красиво създание. Казвате, че е исландски, така ли, Питър?

— Питър! Мисля, че те познах. Как е Врабеца? Скоро ще имам нужда от соколар в Евърли. Мислиш ли, че ще прояви интерес към предложението ми?

— О, лорд Уоруик, разбира се, но уви, вече не е тук. — Питър погледна към Ариана. — Тръгна да си търси късмета... в компанията на Дрейк.

— С Дрейк, така ли? Не мога да си представя Врабеца като войник.

— Е, познавате нашия Врабец. Не е от тези, които могат да бъдат спрени, когато си наумят нещо. — Питър пак погледна многозначително Ариана. — А сега, ако ме извините, ще трябва да оставя този прекрасен приятел обратно в птичарника. Приятно ми беше да ви видя отново, лорд Уоруик.

— На мен също, Питър.

Като се огледа, Ариана попита:

— Къде е сър Лайънъл?

— Отиде си.

— Е, тогава ще ви пожелаая лека нощ. Твърде уморена съм за каквото и да било друго, освен меко пухено легло.

— Толкова скоро? — попита Роб.

Очите му я молеха да остане.

— Наистина трябва. Страхувам се, че вечерта беше прекалено вълнуваща.

— Простете ми, не бях прав. Разбира се, че сте уморена. Ще ви изпратя до стаята ви.

Повече от всичко друго ѝ се искаше точно това, но инстинктивно усещаше, че сега трябваше да го остави, за да засили желанието му.

— Моля, недейте, ще намеря пътя сама.

— Не се притеснявах за това. Може да се появят и други любвеобилни рицари тази вечер. Ще се нуждаете от закрилата ми.

Волята на Ариана бързо отслабваше. Трябваше да тръгне веднага, преди да е станало очевидно колко много го обичаше.

— Много галантно от ваша страна, Робърт, но смятам, че е време да се науча да се грижа за себе си. В края на краищата няма винаги да бъдете край мен, нали?

Тя се вгледа в топлите му кафяви очи и се усмихна тъжно, за да подсили смисъла на думите си, след което бавно си тръгна.

8.

Ариана се събуди. Всичко беше тихо, но въпреки това усещаше нещо... не, някого в стаята си. Отвори очи и първото, което видя, бяха заоблените форми на Лютиче, седнала на столче до леглото ѝ. Девойката неспокойно въртеше палци в скута си.

— Лютиче, изплаши ме. Какво правиш тук?

— Чакам ви да се събудите, Ваше Благородие, за да продължа да си върша работата.

Ариана се протегна и тихо изпъшка.

— Лютиче, ти приемаш новото си положение твърде сериозно. Сигурно има доста други неща, които би могла да свършиш, вместо да ме чакаш да се събудя.

— Доколкото знам — няма. Станала съм от зори. Излъсках всяка вещ в стаята, оправих дрехите ви, бях до кухнята да се погрижа за закуската ви и вече няма какво да правя.

— Далеч съм от мисълта да те задържам да си вършиш работата тогава — каза Ариана и отново се протегна.

Вече напълно будна, тя стана от леглото и отиде до прозореца. Погледна към града отдолу, сгъстен в подножието на замъка. Със задоволство вдъхна от свежия утринен въздух и си помисли, че през всичките тези години никога не би повярвала, че един ден ще гледа собственото си село от такова високопоставено място.

Като се протегна за последен път, тя каза:

— Много добре, Лютиче. Можеш да ме облечеш, да срещеш косата ми, ако желаеш, но след това прави каквото искаш. За бога, как си запълваш времето, след като си свършеше работата в обора при кравите?

— Ако държите да знаете истината, милейди, в горещи дни като този отивах до малкото езеро в гората, събличах си дрехите и скачах във водата.

— М-м-м, звучи примамливо. Изкушавам се да направя същото.

— Никога не трябва да го правиш, Врабец-Ариана. Щом си станала изискана дама, ще трябва да се държиш като такава. Освен това, ако лорд Уоруик или някой друг мъж те види съвсем гола, ще те похити на минутата.

Като си представи Робърт да гали голото ѝ тяло и да я целува страстно, Ариана реши, че не би било чак толкова ужасно. Беше така погълната от въображаемата чувствена картина, която сама си рисуваше, че не чу лекото почукване на вратата. Думите на Лютиче я върнаха към действителността.

— Е, лорд Уоруик, как сте тази сутрин?

Лицето на Ариана пламна. Робърт! Ако знаеше той какво си мислеше тя сега...

Робърт надникна иззад Лютиче, търсейки с поглед Ариана. Видя я, застанала до прозореца, все още по нощница.

— Дойдох да се осведомя как е лейди Ариана. А, ето я и нея. — И като бутна Лютиче встрани, той влезе вътре.

С поруменяло лице Ариана направи няколко крачки назад.

— Робърт!

Беше точно пред прозореца, слънчевите лъчи минаваха през тънката ѝ нощница и очертаваха изкусително формите ѝ. Роб спря изведнъж, нещо го стегна в гърлото. Не можеше да откъсне очи от гледката, която се откри пред него. Накрая неловкото мълчание го накара да осъзнае, че от него се очакваше да каже нещо.

— Аз... исках да видя... как сте тази сутрин? Тръгнахте си така... изведнъж снощи — най-сетне изрече той, като няколко пъти спираше да се прокашля.

— Благодаря за вниманието, чувствам се чудесно. — Ариана забеляза как напрегнато я гледаше Роб, сякаш очите му проникваха през дрехата ѝ. О-о-о, значи това било! Усети топлината на слънцето по гърба си и разбра какво беше приковало вниманието му.

— Милейди — каза Лютиче, вземайки кадифената ѝ наметка от леглото. — Ето наметката ви.

— Нямам нужда от нея, Лютиче. Не и в такъв топъл ден като този. Слънцето така приятно гали гърба ми. — Уил беше казал, че ако тя позволи на Робърт да зърне малко от женските ѝ тайни, това ще засили интереса му към нея. Е, сега му предоставяше още по-добра възможност.

— Но, ъх... — Лютиче се радваше на гледката, както и Робърт, но не искаше да смути Ариана, разкривайки възхищението си. Тя изглежда, не съзнаваше какво причиняваше на Робърт.

— Щом лейди Джудит е била така любезна да ви послужи с нея, защо не я ползвате?

— Наистина, Лютиче, не ти ли казах току-що, че не бива да се престараваш в новата си работа. Добре ми е, благодаря ти.

Напълно омагьосан, Робърт поглъщаше с очи Ариана, всяка извивка на тялото ѝ. Каква агония, каква сладка агония! Как я желаше само... Искаше да разкъса нощницата, за да бъде гледката пълна, искаше...

Бодрият глас на Уил прекъсна мислите му:

— Роб, търсим те с Джудит навсякъде.

Роб бързо взе наметката от Лютиче и покри с нея Ариана.

— Дойдох просто да видя как е нашата малка и смела Ариана.

— И как е тя, Роби? — Джудит се появи на вратата с убийствено любезно изражение. — Защо винаги когато търся твоята компания, те намирам в спалнята на лейди Ариана? Нима се заблуждавам, като си мисля, че дойде в Норбридж заради мен?

Уил се забавляваше.

— Хайде и ти, Джудит! Роб проявява гостоприемството си, както би трябвало да сториш и ти.

— Моля те, Уил — тихо каза Ариана. — Не се подигравай на скъпата си сестра. Както всички можете да видите, аз се чувствам чудесно. Благодарение на любезността на Джудит, която ми изпрати Лютиче за камериерка, имам всичко, от което се нуждая.

Милите думи на Ариана свариха Джудит неподготвена.

— Ами, за мен бе удоволствие. А сега, господа, какво ще кажете за една игра на пел-мел? Нали ми обещахте? И вие, Ариана, може да се присъедините към нас малко по-късно. Предполагам, че дори избягалите от манастир знаят как да играят тази игра. Роби, Уил, идвате ли?

Тя махна с ръка и мъжете неохотно се отправиха към вратата, но спряха като заковани, щом Ариана проговори.

— Моля да ми простите, че няма да присъствам, лейди Джудит, но смятам да ида да полудувам в горското езеро.

Джудит зяпна от изненада. Тя се извърна към Ариана.

— Сигурно се шегувате. Ще бъде съвсем неприлично за една дама да се къпе на публично място.

— Публично място? Гората? Не мисля, че там би могло да има някой.

— Ариана — каза Роб, — това, което Джудит има предвид, е, че околността е пълна с идиоти, които може да те нападнат.

— О! — въздъхна кокетно Ариана. — Не бях се сетила за това. В манастира нямах такива притеснения. Често ходех да поплувам гола в някой вир. Наистина искам да се порадвам на водата! Толкова е приятно да я усещам върху жадната си кожа.

При тези думи Роб усети, че губи свят.

— Това не е разумно, Ариана. Ако няма човек, който да ви пази, ще бъдете изложена на голяма опасност. А тъй като това е почти невъзможно при тези обстоятелства...

— Невъзможно? Но защо? Сигурно има рицари в замъка, на които ще мога да се доверя. А може би... ако не е твърде дръзко от моя страна, вие и Уил бихте ми оказали тази чест.

— Чудесна идея! — откликна Уил, разбрал какво бе намислила Ариана. Откъде ли беше научила тези хитрости?

— Не говориш сериозно, Уил. Как бихме могли да я предпазим от хорски погледи? Сигурен съм, че тя не желае да я зяпаш — каза Робърт по-остро, отколкото самият той бе очаквал.

— Същото се отнася и за теб. Но решението е просто — ще носим превръзки на очите.

— Това чудесно разрешава въпроса — мило се обади Ариана.

Робърт преглътна с усилие.

— Но...

— Какво ще кажете, Робърт? Готов ли сте? С двама толкова надеждни и благородни кавалери няма от какво да се боя.

— И дума да не става, Ариана! — рязко заяви Джудит. — Никога не съм чувала за нещо толкова дръзко. Както изглежда, има доста да се учиш, докато станеш дама, но за жалост нямам нито време, нито желание да се заема с това. Тръгваме ли, Роб? Уил?

Робърт стоеше като закован и си представяше красивото тяло на Ариана под нощницата, а после край горското езеро — мокро и блестящо на слънцето.

Джудит отново го извика от вратата:

— Робърт!

Усетила колебанието му, Ариана каза:

— Лорд Уоруик, моля ви, не се тревожете за мен. Сигурно ще мога да намеря някой друг надежден кавалер.

— Не! — бързо отговори той. — Няма нужда. Уил и аз с удоволствие ще бъдем ваши стражи. — А после се обърна към Джудит: — Ще поиграем на пел-мел следобед и тогава ще ти посветя цялото си внимание.

Джудит сви ядно устни, но се въздържа да каже каквото ѝ беше на езика, за да не показва на Робърт колко проклета можеше да бъде понякога.

— Много добре, както желаш. Но ще дойда и аз. Изглежда, представлението ще бъде доста забавно.

* * *

Малкото езеро блестеше под ранните слънчеви лъчи. Гладката му повърхност се набраздяваше от време на време от водни кончета или птици, които разтваряха криле и излитаха, изплашени от приближаващата се човешка глъч. После започваха да кръжат над дърветата в очакване на мига, когато езерото отново щеше да бъде тяхно.

Заобиколено от гъсти дървета, то представляваше тихо местенце, чието спокойствие бе нарушено единствено от смеха на Лютиче. Тя завързваше кърпи на очите на Уил и Роб.

— Хайде сега, обърнете се с лице към гората, за да сме сигурни, че няма да се изкушите да надникнете изпод кърпите и да видите прелестите ми.

— Хм, май няма да им е за пръв път, особено на брат ми — обади се Джудит от дънера, върху който бе седнала.

Двете млади жени си помогнаха взаимно при събличането и накрая припряно свалиха всичко. Ариана се чувстваше неловко — гола в присъствието на мъже. Превръзките на очите им не я успокояваха особено. А на всичко отгоре беше дошла и Джудит и сега я зяпаше така, сякаш беше двуглава. В какво се беше забъркала?

Нетърпелива да се скрие във водата, тя хвана Лютиче за ръка и изтича в езерото, като пискаше от удоволствие и се радваше на студените пръски. Пусна ръката на Лютиче и се гмурна, след миг се показа над водата.

— О, чудесно е! Не знаеш какво пропускаш, Джудит.

— Да умра от студ, това пропускам — отвърна тя, наблюдавайки грациозните движения на Ариана във водата.

Добре че мъжете бяха с вързани очи — това момиче представляваше истинска гледка.

Уил и Роб бяха така притихнали, че Джудит насочи вниманието си към тях. Устата на Уил беше изкривена в усмивка, само това се виждаше от лицето му. „Явно се забавлява“ — помисли си тя. Както и Робърт несъмнено. Но като погледна Роб, сбърчи чело. Той изобщо не се усмихваше. Беше стиснал устни и стоеше вдървено, като че ли нещо го болеше. Изглежда... По дяволите, беше страшно развълнуван! Нямаше никакво съмнение.

Джудит внезапно съжали, че не се беше съблякла и присъединила към жените във водата. Щом Роб така се впечатлява от някоя непозната, би искала поне да е заради нея. Ето че беше пропуснала шанса си.

Роб направо се измъчваше. Чуваше плискането на вода и радостния глас на Ариана и разбираше, че тя истински се забавлява. Представяше си я ясно, но все пак искаше да я види гола в действителност. В момента желаше единствено да разкъса дрехите си и да изтича при нея във вира. Колко ли щеше да продължи това мъчение?

Изведнъж уплашеният глас на Лютиче разцепи въздуха:

— Уил, Робърт! Ариана изчезна под водата. Не мога да я открия.

Роб веднага дръпна кърпата от очите си и се обърна към езерото. Трескаво затърси с поглед мястото, където Ариана беше потънала. Не се виждаха никакви мехурчета или кръгове. Къде беше тя? Боже, да не се е удавила! Издърпа ботушите си и се гмурна. Появи се на повърхността едновременно с Ариана, само на две педи от нея.

— Роб!

— Ариана! Лютиче помисли, че си се удавила.

Ариана се засмя тихо и се обърна по гръб, като мърдаше рамене и риташе с крака, за да не потъне. Гърдите ѝ се показаха на

повърхността като две нежни водни лилии.

— Тогава си се изкъпал напразно.

Роб не можеше да откъсне поглед от красивите ѝ бели гърди. Тя плуваше по гръб без каквото и да било усилие и се отдалечаваше от него като русалка от приказките. Той я последва, за да не се раздели с омайната гледка.

Заплува бързо към нея и скоро се озова до красивото тяло, което се плъзгаше грациозно по водата.

— Ариана, твоята невинна красота ме влудява!

Ариана го погледна в очите, задъхана от вълнение — че са толкова близо един до друг. Погледът му се спря върху голото ѝ тяло и в миг я заля такова вълнение, сякаш я беше докоснал. Искеше да усети кожата му до своята. Подтикната от непреодолима сила, тя обви шията му с ръце.

Той моментално обгърна талията ѝ и я притегли към себе си. Телата им се прилепиха, краката им се преплетоха. Като изстена тихо, той я дръпна под водата, където никой не можеше да ги види, и впи жадно устни в нейните. Ето, това му беше нужно, за да се почувства напълно доволен от живота.

Ариана се извиваше, тръпнеща под ласките му, и копнееше за още. И двамата не можеха да се владеят повече.

Изведнъж въздухът ѝ свърши и остра болка прониза гърдите ѝ. Тя отблъсна Роб и той веднага я изнесе на повърхността.

Обърната към него, Ариана се опитваше да си поеме въздух и мърдаше с крака, за да се задържи над водата.

Роб също се задъхваше, затова и думите му бяха накъсани от паузите, когато си поемаше въздух:

— Ариана, прости ми, не можах да се сдържа.

Гласовете от брега достигаха до тях, но те не ги чуваха. Загледан в сините ѝ очи, изпълнени с копнеж, Роб забрави всичко на света, освен примамливото съществуване пред себе си и непреодолимата нужда да го притежава.

9.

Всичко от предназначения план на Джудит се проваляше. Робърт изобщо не откликваше на примамките ѝ, омагьосан от тази непорочна никаквица, която беше довел в дома ѝ. Каква глупачка се оказа тази сутрин — да не участва в хитрата игра на Ариана. Ако беше влязла във водата и се беше престорила на удавена, сега Робърт щеше да гледа с влюбени очи нея, а не тази малка хитра вещица.

Добре тогава, тя щеше да навакса пропуснатото. Ръкавицата беше хвърлена. Някоя манастирска послушница не би могла да я превъзхожда в изкуството на прелъстяването. Ще отиде в стаята на Робърт довечера, когато всички си легнат. Мъжете са толкова безпомощни в подобна ситуация, нито един не е способен да отблъсне гола жена от леглото си.

Робърт нямаше да бъде изключение. А после, какъвто си беше благороден, щеше да се чувства задължен да се ожени за нея, за да защити честта ѝ. Но първо трябваше да преживеят тази проклета вечер.

Ариана отново ѝ беше развалила настроението, предлагайки да послушат музика тук горе, на крепостния вал. Робърт и Уил веднага се съгласиха с най-голям ентузиазъм, затова сега всички, дори и музикантите, се бяха изкачили по тесните стълби и дишаха хладния нездравословен нощен въздух.

Всеки нормален човек знаеше, че нощният въздух е пълен с отровни пари. Добре щеше да стане, ако Ариана се разболееше от някоя ужасна болест. Как само се обляга на парапета и гледа звездите, сякаш никога преди не ги е виждала. И Робърт — втренчен в нея, сякаш иска да я изяде. Направо отвратително.

Ариана гледеше звездното небе със сияещо от щастие лице. Преди няколко седмици не смееше дори да мечтае за такъв прекрасен живот, за това, че Робърт ще я гледа с такова желание или пък че ще стои на покрива на една крепост и ще слуша музика сред благородни лордове и дами, от които винаги се бе възхищавала.

Блянът ѝ се беше сбъднал, и то само благодарение на Уил. Тя обърна глава и го потърси с поглед. Откри, че седеше до Джудит и я гледаше. Намигна ѝ и тя се засмя. Развеселена, Ариана му прати въздушна целувка и той се престори, че я улавя и притиска към устните си.

Роб се намръщи, като видя това, и усети, че го пронизва страх. Каква власт имаше Уил над нея? Дали го обичаше? Затова ли е потърсила него, когато е избягала от манастира? Дали не беше късно да се стреми да спечели любовта ѝ?

— Ариана...

Все още носена на крилете на щастието, тя го погледна унесено.

— Да, Робърт?

Роб видя хилядите звезди, които танцуваха в очите ѝ, и пожела да бъдат негови.

— Силно... ли си привързана към Уил?

— Да, много силно. Той е моят ангел-хранител.

Сърцето на Робърт се обърна.

— Смяташ ли да се омъжваш за него?

— Да се омъжа за Уил? Това ли си помисли? О, Роб, никога не бих го сторила. Уил ми е като брат, като любим брат.

Изпита огромно облекчение, взе ръката ѝ и притисна устни към нея.

— Робърт, моля те, не бива. След това, което се случи сутринта... във водата, горя от срам, но трябва въпреки всичко да поговорим. Опасявам се, че си ме сметнал за блудница и...

— Ариана, не може да мислиш така. Знаеш ли какво означаваш за мен...

Тя сложи ръка върху устните му.

— Не, не казвай повече, моля те. Веднъж ме предупреди да бъда недоверчива към красивите думи, защото мъжете ще ги говорят само за да се възползват от мен. Несъмнено си бил прав. Погледни ме сега, след твоите красиви думи. Страхувам се, че ако Уил и Лютиче не бяха там тази сутрин, щях да се простя с девствеността си. Не трябваше да напускам манастира. Май трябва да помоля Уил да ме върне обратно в него.

Роб не вярваше на ушите си.

— Ариана, недей. — Хвана ръката ѝ и я заведе зад ъгъла на една кула. Накара я да застане до каменен зъбер на крепостната стена. — Ти не си създадена за такъв усамотен живот. Създадена си, за да бъдеш глезена и обичана, закриляна от съпруга ти и голямата му любов към теб. Създадена си да споделяш леглото му, да раждаш децата му...

— Съпруг! Кой мъж би ме поискал мен, някаква незаконна дъщеря на барон.

— Кой мъж не би го сторил? Кой мъж не би убил, за да те има? Господи, Ариана, желая те болезнено силно, но докато не приказвам с Джудит, нямам право да споменавам това повече.

— Какво говориш?

— Казвам, че сутринта ще се срещна с Джудит и ще ѝ обясня, че между нас няма да бъде сключен брачен договор.

Докато го слушаше, Ариана изпита внезапен страх. Беше толкова близо до постигането на най-съкровената си мечта, че се изплаши. Ами ако се случеше нещо лошо? Ако го спечелеше само за да го загуби в битка или заради болест? Не би могла да го понесе, толкова силно обичаше Роб. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които започнаха да се стичат по лицето ѝ. Опита се да ги спре с трепкане на клепачите си.

— Ариана, какво ти е? Не ме ли искаш? Ако е така, не знам какво ще правя.

— Искам те, Роб. Как те искам само! Искам те от толкова време...

— От толкова време? Глупавичкото ми момиче, та ние се познаваме едва от няколко дни, но си права, наистина изглежда, сякаш се познаваме цял живот.

Робърт чу някакви гласове и се отдръпна настрана от Ариана. В този момент Уил и Джудит, заедно с две от нейните приятелки, се показаха зад ъгъла.

— Робърт, дойдохме да те вземем. Лейди Мириам току-що спомена колко щастлива ще е, ако посвириш отново на лютнята.

Улавяйки го за ръка, тя го поведе, като не пропусна да се обърне през рамо и да се усмихне нагло на Ариана.

Уил използва възможността да поговори с Ариана.

— Играеш ролята си прекрасно. При това — без да имаш нужния опит на дама.

— О, Уил, дали постъпваме правилно? Струва ми се толкова лошо, толкова долно да го манипулираме така.

— Мило момиче, ти вършиш това, което всички жени правят, откак свят светува. Ни повече, ни по-малко. Важна е крайната цел — Робърт да се ожени за теб, а не за Джудит. Не се поддавай на никакви угризения. Играта почти е спечелена.

* * *

„Вече е достатъчно късно“ — помисли си Джудит, докато събличаше дрехите си. Накрая наметна една кадифена пелерина върху голото си тяло. Всички трябваше да са си легнали досега. Можеше да иде в спалнята на Робърт, да се мушне в леглото му и да го обяви за свой. А после бедната сладка Ариана щеше да го загуби завинаги.

Отвори тихо вратата и тръгна крадешком надолу по коридора към стаята на Робърт. Почти тържествуваше. Зави зад ъгъла и спря изведнъж. Долепи гръб до стената. Пред вратата на Робърт стоеше някакъв селянин. Наблюдава го известно време, преди да проумее, че той нямаше намерение да се махне. В гърдите ѝ се надигна гняв. Твърдо решена да постигне целта си, тя отиде до него и грубо попита:

— Каква мръсна работа те е довела пред вратата на лорд Уоруик?

Набитият млад селянин се стресна от внезапното ѝ появяване и замънка:

— О, не, милейди. Тук съм по заповед на лорд Уилям.

— На брат ми! Ами! Каква причина ще има той, за да пази вратата на лорд Уоруик? Лъжеш.

— О, не, милейди. Вярно е. Лорд Уилям изрично ми поръча да не позволявам на никого да прекрачва прага на лорд Уоруик, особено ако е от женски пол и най-вече... ако сте вие, милейди.

Джудит втрещено гледаше селянина, без да разбира думите му. Уил искаше да е сигурен, че тя няма да компрометира Робърт. Но защо? Какво против сватбата ѝ с Роб би могъл да има?

— Е, тогава ще отменя заповедта му. Тръгвай си веднага! Чуваш ли? Тръгвай или ще накарам татко да ти понамести кокалите.

— Простете, милейди, но лорд Уилям очакваше такава реакция. Каза ми да не мръдвам оттук, независимо какви заплахи използвате.

Освен това, Ваше Благородие, ще бъде безполезно да споменавате баща ви, тъй като той замина на лов за няколко дни.

Очите на побеснялата Джудит мятаха искри. Знаеше, че не може да промени мисленето на този раболепен глупак. Прибра се с фучене в стаята си и започна да крачи напред-назад, кипнала от гняв.

— Не! Не! Не! — крещеше тя.

Беше прекалено, за да го понесе. Не можеше да седи и да гледа как тази малка вещица ѝ отнема Робърт. Разбрала какво трябва да направи, тя започна да търси нещо из стаята. Да, ето я — камата със скъпоценните камъни.

Грабна я и се втурна към тайната врата. С всяка крачка в тъмния криволичещ коридор все по-ясно си представяше удара на камата в нежната бяла плът на Ариана и болката, която щеше да ѝ причини. Съзнанието ѝ рисуваше и друга картина — Ариана, просната на леглото, с прерязано гърло, а Лютиче я намира да лежи така. Сигурно щяха да припишат убийството на глупавата прислужница, особено ако вземеха предвид примитивния ѝ произход. Във всеки случай Ариана повече нямаше да ѝ пречи и Робърт щеше да бъде неин.

Сърцето на Джудит биеше до пръсване, когато стигна до тайната врата към стаята на Уил — вратата, която беше използвала толкова много пъти посред нощ, щом се нуждаеше от него. Тя се стегна и блъсна вратата.

Вратата изобщо не помръдна.

Бутна по-силно. Пак не мърдаше.

Залостена! Беше залостена отвътре.

По страните ѝ се стичаха сълзи. Сълзи на разочарование и — о, боже! — на облекчение. Каква лудост я беше обхванала? Слава богу, че вратата беше залостена, иначе щеше да стане убийца. Погледна камата в ръката си и я пусна като опарена. Сдържа риданието, което я напушваше отвътре, и се запрепъва обратно по коридора към стаята си.

Ариана чу звук от удрянето на метал в камък, който я откъсна от един красив чувствен сън с Робърт. Нетърпелива да се върне в прегръдките му, тя затвори очи и отново заспа.

* * *

Сутрешната хорска глъч в замъка стигна до Ариана през отворения прозорец на стаята ѝ и заслушана, тя се прозя и се сгуши още повече в мекото легло. Чуваше се скърцането на дърво при пускането на кофа в кладенеца, краткото стакато от цепенето на дърва, дрънкането на тенджери... Бодри гласове си подвикваха и се смесваха с приглушената глъч от коридора. „Животът продължава постарому“ — мислеше си щастлива тя.

Чу, че някой отвори вратата и влезе в стаята ѝ. „Лютиче — помисли си с усмивка, — пак се чуди каква работа да си намери.“ Настроена закачливо, Ариана затвори очи и се престори на заспала. Щеше да накара Лютиче да почака малко, преди да ѝ обърне внимание. Време беше да разбере, че трябва да свикне с навиците на Ариана, а не обратното.

Лекото шумолене на рокля подсказа на Ариана, че това не беше Лютиче и тя веднага отвори очи.

— Събудих ли те, Ариана? Съжалявам. Смятах, че възпитаничките на манастири стават с пукването на зората.

— Лейди Джудит! — възкликна Ариана и седна в леглото. — Не ме събуди. Просто се излежавах — нещо, което не можех да си позволя в манастира.

— Да, разбирам те напълно. И това ми напомня причината за моето посещение тук. Донесла съм една от старите си рокли. Докато ти ушийт собствена, ще се наложи да имаш с какво да се преоблечеш.

Погледът на Ариана се спря върху горскозелената рокля, която Джудит държеше. Очите ѝ се разшириха от изненада, щом разбра, че това беше роклята, която Уил бе убедил Джудит да ушие — същата като роклята на кралицата на Шотландия.

— О, Джудит, не зная какво да кажа. Толкова е красива. Сигурна ли си, че искаш да се разделиш с нея?

— Напълно. Никога не ми е подходила. — Джудит гледеше Ариана трескаво, като замаяна от това, че я вижда жива, когато само един умел удар предишната вечер би могъл да причини смъртта ѝ. Чувстваше се длъжна да дойде в стаята на Ариана тази сутрин, макар да не знаеше защо. Роклята беше само предлог. Истината беше, че искаше да притъпи чувството си за вина.

Ариана забеляза как странно я гледеше Джудит, но се опита да не ѝ обръща внимание. Когато обаче зърна за миг изкривената усмивка,

пробягала по лицето ѝ, потрепери, сякаш бе видяла да копаят гроба ѝ.

— Е, Ариана, трябва да те оставя, за да се заема с приготвянето на стаи за граф Клинтън и антуража му. Ще пристигнат тук всеки момент. Моят лукав брат си призна тази сутрин, че е изпратил да го поканят. Минало му е през ум, че може би се нуждае от друг кандидат. Не е ли странно? Какво пък, напоследък тук стават доста объркани неща.

Джудит се отправи към вратата, но после спря и се обърна.

— Облечи си зелената рокля днес, Уил много я харесва. Или те интересува мнението на друг мъж?

Когато вратата се затвори след Джудит, Ариана не смееше да помръдне. Никога не я беше виждала такава и това я изплаши. Изглеждаше почти като... луда. Опита се да превъзмогне страха си. Стана и започна да се облича.

Като зави по коридора, Джудит мина покрай Лютиче, която носеше поднос към стаята на Ариана. Пълната мома, изглежда, се радваше на новата си роля на камериерка. Джудит се намръщи, като видя Робърт, тръгнал в същата посока.

— Радвам се да те видя, Роби. Да не би случайно да търсиш мен?

— Наистина е така. Исках да поговоря с теб. Имам нещо важно да ти кажа.

— Роби, толкова си сериозен, че изгарям от нетърпение. Ела в моята стая. Там ще бъдем необезпокоявани.

— Предпочитам да не бъдем толкова усамотени. Какво ще кажеш за библиотеката?

— Както желаете.

Джудит го хвана под ръка и се отправи към библиотеката. Много добре знаеше какво искаше да ѝ каже Роб и то в никакъв случай не беше, че иска да се ожени за нея. Е, ще го накара да се поизпоти малко, мрачно си помисли тя. Нямахте да му се размине така лесно на този глупак. Да се влюби в тая дребосъчка без наследство, което да прибави към своите владения. Ще си получи заслуженото.

Джудит седна кокетно до една масичка в библиотеката и погледна влюбено Робърт:

— О, Роб, ако е това, за което си мисля...

Сърцето на Робърт изтръпна. Тя си мислеше, че ще я моли за ръката ѝ. Как да ѝ каже истината?

— Джудит, знаеш колко много ти се възхищавам. Като сестра на Уил винаги съм те ценял особено, но...

Миглите ѝ затрептяха.

— Да, Робърт...

Никога досега не беше виждал Джудит толкова нежна и женствена. По дяволите, това беше най-трудното нещо, което някога бе правил. Но трябваше да го стори.

— Джудит, аз...

Изведнъж тя започна да се смее и стресна Робърт с неочакваната си злонамереност.

— О, Робърт, ако само можеше да видиш лицето си. Много си смешен. Искях да те притесня и след като го направих, те освобождавам. Може да се ожениш за малката си манастирска девственица. Родени сте тъкмо един за друг. Да не мислиш, че си бил единственият ми кандидат? Дори в този миг лорд Клинтън е на път да дойде и да ме ухажда.

Робърт долови злобата в гласа ѝ и за пръв път разбра колко опасна жена беше тя.

— Така ли? В такъв случай ти желая истинско щастие. Както знаеш, добре познавам граф Клинтън. Той ще бъде достоен кандидат.

И като се поклонил официално, той взе ръката ѝ и я целуна сдържано, после се обърна и излезе. Огромна тежест се стовари от плещите му. Затвори вратата с истинско облекчение.

Джудит търкаше ръката, целуната от Робърт, като ужилена от оса. После отиде до етажерката и посегна към една книга. Нарочно я изпусна, доволна от звука при падането върху дървения под. После взе друга книга, после друга и друга, като ги изпускаше по същия начин, докато не изпразни един рафт, а след него и следващия. Най-сетне желанието ѝ да забие нож в гърдите на Робърт започна да отшумява.

* * *

Робърт се отправи към параклиса в замъка. Нуждаеше се от усамотение, за да подреди мислите си преди срещата с Ариана, а чувстваше също, че трябва да се отърси от лошото настроение, за

което се беше погрижила Джудит. Искаше да се срещне с Ариана чист в мислите и делата си, достоен да стане неин партньор в живота.

Той коленичи пред олтара, наведе глава и започна молитвите си. Остана в същото положение, докато краката му не изтръпнаха. Не му се щеше да напусне пречистващата атмосфера на параклиса, затова избра място в една тъмна редица столове и притвори очи.

Изскърцването на вратата го извести, че някой влиза. Погледна назад и с изненада видя Ариана. Наблюдаваше я мълчаливо как се отправя към олтара, без да откъсва очи от златния кръст, и коленичи пред него. Робърт чу тихия ѝ глас.

— Скъпи боже, моля те, прости ужасния ми грях.

— Ариана — обади се Робърт, за да я предупреди, че е там. — Какъв ужасен грях имаш за опрощаване?

Като чу гласа му, Ариана скри лице в ръцете си и заплака.

Само след миг той вече беше до нея и я прегръщаше.

— Прости ми, че те стреснах, ала не исках неволно да подслушам ужасната ти изповед — каза през смях Робърт, но като видя изражението ѝ, бързо добави: — Мила Ариана, шегувам се, разбира се. Греховете ти сигурно не са чак толкова големи.

Тя се вгледа в очите му и видя в тях толкова много любов, че разбра — той заслужаваше истината.

— О, Роб, бих искала...

— Мило момиче, за какво изобщо би могла да искаш опрощение?

— За това, че те накарах да ме желаеш — изведнъж изстреля думите си тя.

Олекна ѝ, че най-последно беше споделила вината си.

Робърт се разсмя.

— Това ли било? Това ли е ужасният ти грях? — Обгърна лицето ѝ в шепи и нежно каза: — Любима моя, това, че си ме накарала да те обичам, не е грях, а най-милото нещо, което би могла да сториш. Ти поправи една ужасна несправедливост. Само ако знаеше... потръпвам, като си помисля за това.

Ариана сложи ръка на устата му, за да го накара да замълчи, а той я целуна:

— Тук, на това свято място, разкривам безкрайната си любов към теб. Желая да те имам, не, нещо повече — желая винаги да си до мен,

да споделяш дома ми, живота ми, леглото ми. Ще ми окажеш ли честта да станеш моя жена?

Коленете на Ариана се разтрепериха, като чу думите, за които не смееше да повярва, че ще чуе някога, освен в мечтите си.

Робърт посегна да я задържи.

Тя не можеше да продума от вълнение, гърлото ѝ беше пресъхнало.

Роб я погледна в очите и изведнъж се изплаши.

— Ариана, какъв е отговорът?

Силно ридание се изтръгна от гърдите ѝ, последвано от порой сълзи.

— О, Роб, да! Да! Искам да бъда твоя жена повече от всичко друго на света.

— Божичко, уплаши ме. Не го прави никога вече. Не бих могъл да понеса да те загубя. — Устните им се сляха в страстна целувка.

Без да я пуска от прегръдката си, той ѝ каза:

— Събери нещата си. Довечера ще тръгнем за Евърли. Трябва бързо да те заведа там. Знам, че звучи глупаво, но започвам да се страхувам, а нямам представа от какво.

— И аз изпитвам същото, Роб. Ще се приготвя. Лютиче ще ми помогне.

Той я хвана за ръка и я изведе от сумрачния параклис в обляната от слънцето гостна зала, където Ариана примижа, за да свикне с ярката светлина. Погледът ѝ попадна на елегантно облечен в моравочервено кадифе мъж, когото Джудит приближи и поздрави с дълбок поклон. Това несъмнено беше граф Клинтън.

Когато Роб я поведе към тях, Ариана изведнъж пребледня. Мили боже, не! Нека това да не е Едмънд Деверо. Сърцето ѝ започна да бие лудо, на всяка крачка тя се молеше да греши това да не бъде човекът, който би могъл да разруши щастието ѝ.

Робърт забеляза покрусеното ѝ изражение и спря.

— Какво има, Ариана? Защо пребледня така? — Но като проследи погледа ѝ, се усмихна. — Това е граф Клинтън. Ела, ще ви запозная. Ще ти хареса, той е приятен човек.

— Трябва ли да се запознавам с него? По-добре да отида в стаята си, ако искаш да бъда готова до довечера.

— Рано или късно ще трябва да се запознаеш с него, мило момиче, тъй като Едмънд ще бъде най-близкият ти съсед в Евърли.

Ариана помръкна. Едмънд! Наистина беше Едмънд. Техният най-близък съсед? Мили боже! Ако познаеше в нея селското момиче, което върна кученцето на кралицата, всичко беше загубено. Трябваше да разбере от самото начало, че нямаше изгледи да успее, че никога не би могла да осъществи мечтата си, че никога не би могла да има Роб. Проклинайки съдбата си, тя го остави да я отведе към гибелта ѝ.

10.

Едмънд Деверо слушаше с половин ухо безкрайното бръщолевене на Джудит. Вниманието му беше приковано към изящната жена, която вървеше до Уоруик. Имаше нещо дяволски познато в нея и все пак, ако бе виждал тази красавица преди, нима нямаше да си я спомня по-ясно? Оглеждаше я от горе до долу, докато ровеше в паметта си за нещо, което да му подсказе отговора. Забеляза грациозната ѝ походка и пищната ѝ горскозелена рокля. Да, това бе ключът към загадката.

Докато жената и Уоруик все още се приближаваха, той извика:

— Робърт, стари приятелю, не смятах, че ще те намеря тук.

— Странно — отвърна Робърт, — тъй като аз не се съмнявах, че ще те открия точно тук. Щом някъде има красива жена, Едмънд Деверо е наблизо.

— Съвсем вярно, съвсем вярно — ръкува се с него Едмънд и го потупа по гърба. — С две такива прекрасни дами под един и същ покрив къде другаде бих могъл да бъда?

Погледът му се спря върху лицето на Ариана.

— Извинете, милейди. Все още не сме представени един на друг, но ми се струва, че ви познавам, не е ли така?

Ариана бе обзета от ужасен страх.

— Грешите, сър, защото никога не сме се срещали.

— Хм-м-м, бях сигурен... Тогава трябва да е от прекрасната ви рокля. Нея безспорно познавам.

— Едмънд — обади се Джудит, раздразнена от вниманието, което той отделяше на Ариана. — Роклята, за която говориш, е моя. Тъй като все още не беше ушита по времето на последното ти посещение, не е възможно да си я виждал преди.

— Твоя ли, Джудит? Това още повече усложнява нещата.

— Ни най-малко, просто грешиш. Уил ми я поръча при една местна шивачка.

— Моя скъпа Джудит, повярвай, когато ти казвам, че кралицата на Шотландия има почти същата рокля. Не е възможно да е съвпадение. Вероятно шивачката ти е виждала кралицата в тази рокля и е решила да направи същата за теб.

— Кралицата на Шотландия! Предполагам, би трябвало да съм поласкана, че роклята ми е толкова царствена. Но тъй като кралицата е затворена в един мрачен замък и няма представа каква е последната мода, не приемам това за комплимент.

— Намери си майстора, Едмънд — каза Робърт, доволен, че хапливите думи на Джудит не бяха насочени към него. — А сега, ако ме извините, трябва да говоря с хората си. Заминавам днес, Джудит. След разговора ни сутринта, мисля, си съгласна, че няма причина да оставам повече. — Роб стисна ръката на Ариана. — Имам спешна работа в Евърли.

Едмънд вдигна вежди многозначително.

— Напускаш ни тъй скоро, Уоруик? След толкова кратко посещение? Ами тази прекрасна дама? Умолявам те, не ни лишавай и от нейната компания.

Роб настръхна, но гласът му остана спокоен.

— Страхувам се, че ще трябва да се задоволиш само с една красавица, Едмънд. Лейди Ариана е под моето покровителство.

— Разбирам — провлечено каза Едмънд и премести поглед от Робърт към Джудит и накрая към Ариана. По лицето му играеше лицемерна усмивка. Грабна със замах шапката от главата си и се поклони ниско на Ариана. — Тогава трябва да ви кажа с тъга сбогом, мила лейди, и да се моля да се срещнем... скоро.

Ариана кимна, уплашена да не би гласът ѝ да издаде нервността ѝ, ако проговори. Сви се от страх, когато той посегна да ѝ целуне ръка.

— Да, скъпа моя, трябва да се срещнем отново, за да продължим този разговор. Много съм нетърпелив да разреша загадката с роклята на кралицата. Знаете ли, колкото повече ви гледам, толкова повече се убеждавам в приликата между вас и Мери. Разбира се, вие сте по-млада, по-стройна и далеч по-красива, но в тази дреха много приличате на нея.

Ариана изпита облекчение. Ако вярваше, че прилича на кралица, едва ли щеше да си я спомни като селското момиче, което беше отишло на аудиенция при Мери.

— Благодаря ви за милите думи, сър — отвърна му тя сияеща. — Казвали са ми, че кралицата е много красива, истински ме ласкаете.

Като се обърна към Джудит, Ариана взе ръката ѝ.

— Благодаря ти за любезността, Джудит. Ти направи престоя ми особено приятен.

Джудит премига, изненадана от постъпката ѝ.

— Ами... за мен беше удоволствие. В края на краищата си приятелка на брат ми.

— Като споменахте за Уил — обади се Робърт, — ще ви помоля да ме извините, тъй като трябва да поговоря с него, преди да тръгна. Ариана?

И като я прихвана под лакътя, той я отведе от Едмънд и Джудит. Тя беше благодарна, че беше пощадена — всичко се беше разминало на косъм.

— Ариана, докато събираш нещата си, ще се обадя на хората си да се приготвят за тръгване. Трябва да говоря и с Уил. Бедният човек, не знам как ще реагира на нашия годеж.

Ариана изпита известно угризение, като чу думите му, но бързо го превъзмогна. Важното беше, че Роб нямаше да се ожени за Джудит. За пръв път осъзна, че Роб можеше да бъде неин. Когато отново го погледна, в очите ѝ трепкаха звезди.

След няколко минути се озова в стаята си, където свари Лютиче да държи инкрустирана със скъпоценни камъни кама.

— Лютиче? Какво правиш с това? Тя е на Джудит.

Момичето беше напълно объркано.

— На Джудит ли? Странно. Намерих я на стълбите, от другата страна на вратата, която води към стаята ѝ. Знаеш я, онази зад гоблена.

— Защо си отваряла тази врата?

— Ами просто... Смятах да измета стълбите и да оберя паяжините. Ариана, какво смяташ, че е правила камата там? Тя е скъпоценна, с всичките тези камъни по нея. Сигурно не е била изхвърлена просто така.

Тръпки ползиха Ариана, като си спомни как предишната нощ бе чула издрънчаването на метал в камък. Това би могъл да бъде звукът от паднала кама, но какво ли бе накарало Джудит да застане зад тази врата в късна доба, и то с кама в ръка?

— Разбира се, че не е изхвърлена — прекалено ценна е. Просто я остави на масата. Уил може да ѝ я върне, след като си тръгна.

— Ти си тръгваш? — Лютиче изглеждаше попарена. — Къде отиваш? Кога ще се върнеш?

— О, Лютиче, радвай се за мен. Ще отида в Евърли и ще се омъжа за Роб.

Лютиче остави камата на масата с отпуснати рамене и увиснала долна устна.

— Лютиче, какво има? Не се ли радваш за мен?

— Да, радвам се. Просто не очаквах да се случи толкова скоро. Бях тъй щастлива като твоя камериерка, а сега отиваш в Евърли и ме изоставяш...

— О, Лютиче, това ли те тревожи? Исках да те помоля да дойдеш с мен, но си помислих, че няма да се съгласиш да оставиш семейството си. Ще дойдеш ли? Бих се радвала много и съм сигурна, че Уил ще те пусне.

— Наистина ли? Сигурна ли си, че ме искаш?

— Разбира се, че съм сигурна, макар да не знам защо го правя, особено като имам предвид колко рано ме будиш сутрин.

— О, Ариана, това няма да се повтори, обещавам ти. От сега нататък ще можеш да спиш докогато желаш.

Ариана се засмя весело и прегърна Лютиче през кръста.

— Значи решихме. Ти ще бъдеш първата ми лична прислужница.

Лютиче изпищя високо:

— О, боже, трябва да кажа на мама! Ами нещата ми? Ще ги събера... О, изобщо не мисля. Трябва първо да ти помогна. Няма да има време да си приготвя нещата, но това не е важно, аз...

— Стига. Върви кажи на семейството си и си събери багажа. Мога да се оправя и сама. Малко са ценните неща, които ще взема. И моля те, Лютиче... иди при нашите и им кажи сбогом от мен. Не смея да се мяркам край тях, особено когато Едмънд Деверо е тук. Кажи им, че ги обичам и често ще ги посещавам, след като се омъжа.

— Ще го сторя. О, Ариана, знам колко ще ти липсват. И мама ще ми липсва, но по-късно, когато се установя, може би ще мога да ги извикам при мен, с позволението на лорд Уоруик, разбира се. Мама може да му прислужва, а малките вече пораснаха и ще помагат... — Гласът на Лютиче заглъхна, когато видя каква тъга обзе Ариана.

Ариана бавно отиде до прозореца и погледна надолу към селото. Очите ѝ се спряха на малката дървена къща — нейният дом. Колкото и да мразеше живота, който беше водила в нея, любовта към родителите ѝ беше много силна. Щеше да започне нов живот, но на каква цена?

* * *

Групата конници, сред които бяха и двете жени, препускаше бързо през хълмистата английска местност. Неясно безпокойство караше Робърт да язди дълго след залез-слънце, за да се отдалечи възможно по-бързо от замъка Норбридж.

Дали тревогата му не беше подклаждана от страстта към Ариана? Дали не беше от страх, че ще я загуби — сега, когато разбираше колко важна беше за него тя. Никога не бе смятал, че любовта създава такова безпокойство. Гледаше Ариана, седнала настрани върху белия си жребец, с развята като златен облак коса, и любовта му се разгаряше все по-силно. Тя му се усмихна ведро, а той изпита невероятна гордост от това, че го беше обикнала толкова бързо, сякаш отдавна го бе чакала да се появи в живота ѝ. Може би беше точно така, защото сега вече знаеше, че той бе чакал само нея.

Още в деня, когато я видя за пръв път, разбра, че тя беше жената, която търсеше. В себе си отдавна чувстваше, че щеше да се люби за пръв път, а и винаги след това само с жената, която станеше негова съпруга. Още от времето, когато порасна достатъчно, за да разбира тези неща, той вярваше, че любовта между мъжа и жената е нещо свято, което не бива да се омърсява със случайни връзки. Много важно за него беше да застане чист пред съпругата си през първата брачна нощ, особено сега, когато знаеше, че това щеше да бъде невинната девица Ариана. Как му се искаше времето да тече по-бързо, за да настъпи моментът, в който ще има правото да я направи своя жена.

Най-сетне спряха да пренощуват, защото беше станало твърде тъмно и опасно да продължат да яздят. Опънаха палатки на едно малко сечище, край лъкатушещ поток. След студената вечеря поставиха постове и останалите мъже побързаха да си легнат, уморени от дългия път.

Ариана делеше палатка с Лютиче. Роб предпочете да легне на открито, свит край огъня, твърде неспокоен, за да заспи.

Заслушана в шумовете на нощта, Ариана затвори очи и се замисли за предстоящия ѝ нов живот. Нима беше вярно? Наистина ли щеше да се омъжи за Роб и щеше да бъде скъпата му съпруга? Щеше ли да стане дама? Опитваше се да си представя тези неща, но в съзнанието ѝ непрекъснато се появяваше наглият образ на Едмънд. Мина доста време, преди над сечището да задуха силен вятър, който сякаш нашепваше името ѝ. Най-после успя да я приспи.

В неспокойния ѝ сън се появи Джудит, облечена в черно и с инкрустирана със скъпоценности кама в ръка. Тя се приближаваше към нея, а лицето ѝ изразяваше развратно удоволствие. Образът ѝ бързо се смени с този на Едмънд, който, неестествено възбуден, се опитваше да стигне Ариана, а тя, въпреки огромните си усилия, не можеше да избяга и накрая попадна в огромна гъста мрежа. Изведнъж започна да пици: Не! Не!

Дрънкане на метал се разнесе в нощта — хората на Робърт вадеха мечовете си.

Лютиче извика:

— Всичко е наред. Лейди Ариана просто сънуваше.

Робърт моментално се озова до нея и започна да я успокоява.

— Тук съм, Розов листец! Нищо няма да ти се случи. — А след това се обърна към хората си: — Лягайте и спете, няма нищо нередно.

Накрая докосна леко рамото на Лютиче и добави:

— Ти също, Лютиче. Аз ще се грижа за господарката ти.

Ариана въздъхна от облекчение, че всичко бе само сън. Тогава се сети, че Роб я беше нарекъл Розов листец — името, с което родителите ѝ се обръщаха към нея — и лицето ѝ грейна.

— Розов листец? Не си ме наричал така преди.

— Искаше ми се, но се страхувах, че ще ме сметнеш за глупак. Но наистина ти си моят розов листец, защото какво друго под божието небе е толкова фино и нежно!

Ариана протегна ръце да го прегърне и притегли главата му за целувка.

— О, Роб, колко си ми скъп! Обичам името ти. Не бих могла да ти опиша с думи колко силно. — Тя го целуна отново и той тихо изстена.

— Ариана, трябва да се оженим по-скоро. Не мога да понасям дълго тази агония — да те желая толкова страстно. Не съм предполагал, че е тъй болезнено да изпитваш нужда от някого.

Ариана тихо се засмя.

— Ще се омъжа за теб веднага. Преди да ме отпратиш, както стори с Джудит, когато се появи някоя нова хубавица.

Роб обгърна любимото лице.

— Това никога няма да стане, любов моя. Съюзът ни е за цял живот. Предупреждавам те сега, защото след като се оженим, ще бъде твърде късно. Ще бъдеш моя завинаги.

* * *

Околността бе загърната от облаци утринна мъгла, накъсани на места като валма памук. Робърт и Ариана ту се появяваха, ту изчезваха тайнствено в тях. Тя имаше чувството, че влиза в един нов свят, а старият оставаше в мъглата зад нея. Сърцето ѝ ликуваше, че Робърт щеше да е част от бъдещето ѝ.

Робърт често се обръщаше към Ариана, сякаш не вярваше, че тя наистина е с него. Струваше му се невероятно, че беше пленил сърцето на едно толкова красиво и невинно създание.

Когато приближиха Евърли, мъглата се вдигна и Ариана успя да го види от близкия хълм.

— Моят дом — каза Роб и с широко движение на ръката обхвана спокойната пасторална картина пред тях.

Тя гледаше омагьосана замъка Евърли — кацнал високо на хълма, с развети синьо-жълти знамена на всяка бойна кула. Тучният зелен хълм се спускаше полека надолу, чак до сребрилата лента на реката, която завиваше от едната страна на замъка и се скриваше в гъста гора.

Долу пред замъка бяха пръснати селски къщи, а край тях се ширеха добре гледани нивици с богата реколта. За разлика от пренаселения Норбридж, Евърли беше едно мирно провинциално графство, което Ариана веднага хареса.

— О, Роб, толкова е красиво. Никога не съм и сънувала, че съществува такава прекрасно място.

— Значи си приличаме, защото и аз не вярвах, че може да съществува такава красива жена като теб. — Той посегна за ръката ѝ. — Евърли напълно ти подхожда, Розов листец. Наистина смятам, че моите прадеди са били много прозорливи, защото сигурно са построили Евърли, като са имали предвид теб.

Ариана сияеше. Сърцето ѝ преливаше от любов.

— Сигурно е така, защото съм виждала това чудно място в мечтите си още когато бях съвсем мъничка.

В съзнанието ѝ се мярнаха лицата на Питър и Сибил и усмивката ѝ помръкна. „Мамо, татко!“ — прошепна тя замислено. Как ѝ се искаше да бъдат с нея и да споделят заедно този вълшебен сън.

— Какво има, Ариана? Какви тъжни мисли те отдалечават от мен?

Като преглътна сълзите си, тя му отвърна с усмивка:

— Няма нищо, милорд. Слушам те внимателно. Заведи ме... у дома. С нетърпение очаквам да заживеем заедно тук.

11.

Маргарет Уоруик наблюдаваше от прозореца на стаята си как антуражът на сина ѝ приближава замъка. Погледът ѝ смутено се спря на русата красавица, яздеща до Робърт. Това сигурно не беше Джудит от Норбридж. Макар никога да не я беше срещала, знаеше, че сестрата на Уил бе с гарвановочерни коси.

— Фиона — каза тя, като се обърна, — синът ми пристига, придружен от млада дама. По начина, по който я гледа, отгатвам, че тя скоро ще ми стане снаха. Ела с мен да я посрещнем. Много съм любопитна да разбера как така тръгна за една годеница, а се връща с друга.

В двора Роб спря коня си, слезе от него, а после помогна и на Ариана. Видя тревогата в очите ѝ и се опита да я успокои:

— Не се страхувай толкова. Майка ми не е дракон, а красива, любяща жена. Ще те обикне от пръв поглед, също като мен, помни ми думите.

Ариана се усмихна стеснително и пое ръката му. Той я поведе към елегантната тъмнокоса жена, която ги посрещаше с прислужниците си.

— Мамо — каза той и я прегърна, — искам да ти представя Ариана, моята годеница.

Маргарет погледна отблизо момичето с големите очи и видя колко изящно беше наистина то и в същото време уплашено, като нервно жребче, готово да рита при най-малкия повод.

— Ариана? Красиво име, но не мисля, че съм чувала Робърт да го споменава преди. Познавам ли рода ви?

Ариана стисна изплашено ръката на Роб.

— Мамо, родът на Ариана не е от значение. Обичам я и тя ще бъде моята съпруга.

Маргарет беше изненадана от резкия тон на сина си и несъзнателно отговори по същия начин:

— Това означава ли, че тя не притежава титла и положение и няма да ти донесе никаква зестра?

— Приеми го точно така.

— Значи е вярно? Нищо не разбирам. Изпращам те да спечелиш дъщерята на херцог, а се връщаш с някакво загадъчно момиче без наследство и зестра, дори без собствено име.

— Мамо, престани. Не виждаш ли, че я плашиш? Обичам искрено Ариана и наистина смятам да я направя своя съпруга — със или без твоята благословия. Затова по-добре я приеми тук и сега като обична дъщеря.

В очите на сина си Маргарет видя не само решителност, но и силната любов към нежното създание до него. Бучка заседна на гърлото ѝ, като разбра, че Робърт беше вече истински мъж. Излъчваше достойнство и се държеше по мъжки покровителствено. Също като баща си.

Маргарет се взря в очите на Ариана, която устоя на погледа ѝ. Изследваха и преценяваха дали биха могли да бъдат приятелки. Роб ги наблюдаваше предпазливо. Не беше сигурен какво ставаше, но инстинктивно усещаше, че трябва да си мълчи.

Тези две жени бяха по-скъпи за него от живота му. Но въпреки това бяха съвсем различни — като деня и нощта. Майка му беше висока и едра, с тъмна коса и кафяви очи като неговите, докато Ариана беше русокоса, синеока и крехка. Той разбираше, че това, което ставаше в момента помежду им, щеше да определи отношенията им и занаяпред. Затова ставаше все по-неспокоен.

Край тях се чуваше шум от стъпки и нервното шушукане на прислугата от замъка. Те също бяха напрегнати. Не можеше да им се сърди, защото наистина щеше да им бъде трудно, ако трябваше да решават на коя страна да бъдат — на тази на майка му или на съпругата му.

След дълга и неловка пауза Маргарет изрече:

— Прости ми, Ариана. Свари ме неподготвена. Не очаквах... тоест дълги години смятах, че Робърт ще се ожени... е, няма значение какво съм смятала. Добре дошла в моя дом, който от днес става и твой.

Ариана неочаквано въздъхна, без да съзнава, че почти беше спряла да диша.

— Благодаря ви, лейди Маргарет. Наистина съм щастлива, че съм тук.

Като чу плахия мил глас на Ариана, Маргарет се усмихна топло и прегърна новата си дъщеря.

— А сега се запознай с Фиона. Тя ще бъде главната ти прислужница. Наистина ще ти бъде от полза. Фиона, това е... лейди Ариана.

Фиона направи поклон пред новата си господарка.

— Добре дошли в Евърли, милейди. Ако желаете, ще ви заведем до стаята ви и ще ви донеса вода, за да се освежите.

— Много добре, Фиона, но би ли могла да намериш място за Лютиче? Тя също ще ми бъде прислужница.

Лютиче пристъпи напред и направи поклон пред Фиона, като че тя бе господарката на замъка, с което съвсем я смути.

— Радвам се да се запознаем, Фиона.

Фиона не беше срещала никога през живота си човек с такъв див поглед като тази червенокоса жена. Трудно беше за вярване, че лейди Ариана може да има такова съществуване за прислужница. Тя притеснено отстъпи.

Като видя смущението на бедната Фиона, Маргарет каза:

— Фиона, Лютиче ще дели стая с Ани и Деидре. Вие всички ще обслужвате лейди Ариана. На вас оставям да ѝ помогнете да се настани, след като сте се погрижили да ѝ донесете това, от което се нуждае. — Тя се обърна към пълната мома: — Смятам, че ще се чувстваш добре тук, мила, а след като опознаеш Фиона, ще разбереш какви приятелки можете да станете.

Лютиче се поклони отново.

— Благодаря, милейди.

И сияеща тръгна след Фиона, като носеше малкото вещи на Ариана нагоре към стаята ѝ.

Роб въздъхна с облекчение.

— Е, сега, когато е решено кой къде ще се настани, има още нещо, за което трябва да се погрижа, преди моите две дами да имат възможността да се опознаят. Мамо, би ли помогнала на Ариана да попълни гардероба си? Твоята нова дъщеря е отгледана в манастир, затова ѝ липсват много неща.

Маргарет вдигна вежди:

— Разбирам. — Имаше толкова много въпроси, но сега не беше време за тях. Робърт поемаше управлението и ставаше истинският господар на Евърли. Тя се изненада колко приятно ѝ беше това. — Ще накарам шивачката да започне още днес, а междувременно, Ариана, имам много красиви рокли, които вече не ми стават. С малки поправки ще ти стоят чудесно. Ще накарам Фиона да ги занесе в стаята ти.

— Много сте мила, лейди Маргарет.

Роб хвана Ариана за ръка и я задърпа навън.

— Извини ме, мамо, но смятам да ѝ покажа нейния нов дом. Да започнем ли с горната площадка, понеже имаш голяма слабост към високите места?

Маргарет наблюдаваше как двамата млади изтичаха нагоре по стълбите и огласиха с ликуващите си викове двора. Никога не беше виждала сина си така щастлив. Това наистина си струваше — и може би много повече, отколкото имотите на един херцог.

* * *

Рано на следващата сутрин Робърт беше на крак и бодро даваше наставления. Когато свърши, се отправи към стаята на Ариана, вземайки по две стъпала наведнъж. Почука леко на вратата и прошепна:

— Още ли си в леглото, милейди?

Вратата се откря леко и сънливата Лютиче подаде глава:

— Милорд, моля за извинение, но не мислите ли, че е твърде рано за посещения?

— Не ставай стара мърморана, Лютиче. Това е първият ден на Ариана в новия ѝ дом. И не искам да пропусна нито миг. А сега се отдръпни и ме пусни да вляза.

С бързи крачки той стигна до леглото и коленичи отстрани до Ариана. Хвана отпуснатата ѝ ръка и я целуна.

— Розов листец, събуди се! Има толкова много неща, които искам да правим заедно днес. Първо ще отидем на лов със соколи, после на пикник край реката, а след това...

Ариана отвори веднага очи.

— Лов със соколи ли, Роб? Това наистина ще ми хареса.

Като отхвърли завивките си, тя спусна крака от леглото, а Роб я вдигна на ръце и се завъртя с нея.

— Не знаех, че моите намерения ще бъдат посрещнати с такъв ентузиазъм — смееше се той. — Винаги ли ще мога толкова лесно да те зарадвам, милейди?

Ариана потъна в топлината на очите му.

— Да, милорд. Ако си винаги до мен.

Роб я пусна да стъпи на пода и като обгърна с ръце талията ѝ, притисна устни към нейните.

Лютиче се окашля:

— Ще се погрижа за облеклото ви. Мисля, че има една рокля за лов сред купчината, която лейди Маргарет изпрати. Съвсем подходяща за лов със соколи.

Унесени в прегръдките си, нито Роб, нито Ариана разбраха кога е излязла Лютиче. Една целувка водеше до друга, една милувка разпалваше желание за нова.

Роб нежно я отдалечи от себе си, като я държеше за раменете.

— Ариана, как бих могъл да чакам още? Толкова те желая. Трябва да се оженим при първата възможност, защото не мога да понасям повече тази мъка.

— Нима е мъка да ме прегръщаш? — закачливо отговори тя. — Да ме целуваш? Тогава ще гледам да не ти причинявам такава ужасна болка. Няма повече да получавам никакви целувки и милувки. Нито...

Роб я притисна силно към себе си.

— Ще бъде повече от непоносимо, ако направиш това. От жизнено значение е ръцете ми да те докосват, а устните ми да пият твоя нектар. — И той отново се наведе да я целуне.

* * *

От върха на един хълм, намиращ се на половин час езда от Евърли, Ариана наблюдаваше широката долина пред себе си, доволна, че бе опитала вкуса на щастието. Всичко това и преди всичко Роб щеше да ѝ принадлежи. Не сънуваше ли? Нямах ли да се събуди и да открие, че отново се намира в дървената къщичка в Норбридж?

Облечена в красиво прилепващ по тялото ѝ червеникавокафяв жакет от най-мека кожа и в кадифена пола със същия цвят, тя се чувстваше като истинска дама. Яхнала пригладения бял кон Паша, със сокол, кацнал върху обвития ѝ в груба кожена ръкавица юмрук, Ариана се питаше какво още би могла да желае една жена.

— Не мога да го проумея, Ариана. Носиш сокола като истински познавач. Не ми казвай, че са ви давали да ловувате със соколи в манастира.

— Наистина беше така. Много пъти съм осигурявала дивеч за яхнията.

— Тогава едва ли ще гладуваме някога. Нетърпелив съм да видя как ще се справиш. Да започваме ли?

— С най-голямо удоволствие.

Тя подаде сокола на един селянин, а след като Робърт ѝ помогна да слезе от коня, взе сокола обратно и започна да му говори нежно. Наведе глава близо до птицата, хвана със зъби края на кожената връв, докато с пръстите на свободната си ръка улови другия край и започна да издърпва кожената качулка от главата му. Соколът тутакси настръхна, а зениците на очите му се превърнаха в малки точки, за да се приспособи към ярката светлина.

Ариана винаги се вълнуваше от кехлибарения блясък в очите на готовата за полет хищна птица. Ето едно животно, на което можеше да се възхищава и да завивда. Кое друго създание би могло да се мери по гордост и красота със сокола по време на полет? Само след миг птицата вече кръжеше из небето и търсеше плячка. Издигна се толкова високо, че се превърна в малка точка на фона на синьото небе.

Роб наблюдаваше очарован с какво умение и сигурност се справяше тя с птицата и усети присвиване в сърцето. Във всичко това имаше нещо така познато...

Като насочваше сокола със свирене и жестове, Ариана скоро го накара да се спусне към една яребица. Гледаше как малката точка в небето става все по-голяма и слушаше как зловещо свиреше вятърът през звънчетата, прикрепени към ремъка на птицата, докато тя шеметно се носеше към земята. Никъде другаде не можеше да се чуе такъв звук, затова Ариана винаги се вълнуваше истински, като го чуеше. След миг всичко приключи. Яребицата беше първата жертва за деня.

— Никога отново няма да се усъмня в способностите ти, Ариана. Това беше чудесно изпълнение. Познавам един соколар и сина му, които има какво да научат от теб.

Ариана пребледня. Знаеше, че Роб говори за нея и баща ѝ. Не трябваше да му показва колко е сръчна. Ами ако се досетеше? Гордостта ѝ беше взела връх, както и радостта, че най-сетне можеше да ловува като благородните дами, които толкова често беше придружавала. Кога най-сетне щеше да се научи, че гордостта не е добродетел, а грях.

Като забеляза, че тя се умълча, Роб попита:

— Какво има, Ариана? Отново гледаш тъжно и отнесено.

— Няма нищо, Роб, мисля, че май нямам настроение за лов. Ще се сърдиш ли много, ако спрем дотук?

— Жени! Наистина е трудно да ви разбере човек. Изглеждаше толкова нетърпелива отначало, но щом искаш да спрем, аз нямам нищо против. Да тръгнем ли към потока? Там ни чака обяд сред природата.

— М-м-м, звучи примамливо. Умирам от глад. Но какво ще правим със соколите?

— Моите хора ще ги върнат в замъка. И макар да не ми се иска, Лютиче и Фиона ще ни придружават за благоприличие.

Роб ѝ помогна да се качи на коня и като държеше юздата на Паша, поведе двата коня през гората към една поляна край потока.

Ариана се изненада от пицната палатка край потока. Лютиче и Фиона се въртяха около малка маса, отрупана с чаши.

— Колко е прекрасно! Роб, откъде разбра, че обичам да си топя краката във водата?

— И други части от тялото, доколкото си спомням, милейди.

Ариана се изчерви.

— Милорд, не бъдете така дързък.

Лютиче се засмя от сърце, защото много добре разбираше значението на думите му, докато Фиона гледеше сериозна и се чудеше на фамилиарното им поведение.

След като всички се нахраниха, прислужничките почистиха масата, прибраха приборите и остатъците от храна в кошниците и по нареждане на Робърт се оттеглиха с конете си по-далеч от полянката.

— Време за топене на краката — каза Роб и заведе Ариана до брега.

— Да, да, хайде да го направим. Но първо трябва да си сваля обувките и чорапите. Обърни се, не гледай!

— Къде съм чувал тези думи? — засмя се Роб. — Но, разбира се, този път това не е необходимо. Ще си сваляш само чорапите, значи ще бъдеш в безопасност.

— Така е, но щом настояваш да гледаш, ще те използвам добре. — И като повдигна леко полата си, тя протегна крак и царствено нареди: — Можеш да ми свалиш обувките.

Роб коленичи през смях, повдигна малкото ѝ краче и изтегли със замах обувката, която падна на земята. Ариана подаде и другия си крак и този път той игриво метна обувката ѝ през рамо. Но вместо да пусне крака, стисна с една ръка глезена ѝ, а с другата започна да я гъделичка по стъпалото.

— Това ще ти служи за урок — да не ме превръщаш в слуга друг път. Сега ще видим кой командва.

Ариана се заливаше в смях и за да се задържи, без да падне, хвана Роб за раменете.

— Внимавай, ще ми скъсаш единствените чорапи.

Той изведнъж стана сериозен. Пусна крака ѝ и бавно плъзна ръце нагоре. Ариана спря да се смее.

— Роб, не бива.

— Ариана, просто свалям чорапа ти. Това е всичко — успокой я той.

Ръцете му продължиха да се движат бавно нагоре по крака ѝ. Той задърпа чорапа ѝ, като непрекъснато я гледаше в очите. Един по един свали нежно меките чорапи до глезените ѝ, а после внимателно повдигна стъпалата ѝ и изцяло ги събу.

Тръпка на очакване премина по тялото на Ариана, когато Роб хвърли чорапите ѝ настрани.

Той отново плъзна ръце по кадифената кожа на краката ѝ, без да откъсва очи от лицето ѝ.

Ариана потръпна и извика:

— Недей, моля те, недей!

— Само още малко, Розов листец, още съвсем малко...

Той притвори очи и започна да диша все по-учестено и пресежливо.

— Роб, не бива...

Когато осъзна смисъла на думите ѝ, той спря и изстена силно. Прегърна я здраво през кръста и зарови глава в скута ѝ.

— О, господи, толкова те желая.

Ариана хвана главата му и я притисна силно.

Робърт знаеше колко малко му беше нужно, за да изгуби контрол над себе си, затова се освободи от нея и се изправи. Дишаше пресекливо и изгаряше от толкова силно желание, че би могъл да стори само едно нещо, за да запази нейната непорочност.

Тръгна назад, без да откъсва очи от лицето ѝ, и усети как водата пълни ботушите му.

— Роб, какво правиш?

Той продължи назад и почувства как хладната вода пълзи нагоре по краката му.

— Роб, спри! Глупчо, ще се намокриш.

Като стигна най-дълбоката част на потока, той се потопи и накрая седна на пясъка.

Ариана зяпна от удивление, но после избухна в смях. Вълнението ѝ също се беше уталожило.

— Какво те прихвана, та вършиш такива глупости?

— Мое чисто и невинно ангелче, дадох обет да те пазя от нахални ухажори и, заклевам се в мечата си, това включва и мен самия.

12.

Огънят се разгоря и започна да пращи, след като Фиона разбута пъновете с една пръчка. Беше наострила уши и слушаше как лорд Робърт забавляваше майка си и Ариана в малката всекидневна между стаята му и тази на Ариана. Младият лорд май наистина бе горд със своята любима, помисли си тя. Стаята кънтеше от гласа му, сякаш разтърсвана от гръмотевици.

— Как само се справяше със сокола! Невероятно! Мамо, трябваше да видиш това. Никога не би повярвала, че дребосък като нея притежава такова умение да се справя с хищните птици. Следващия път трябва да дойдеш с нас.

Маргарет наведе ниско глава над бродерията, за да скрие усмивката, която пробягна по лицето ѝ. Истинска радост бе да види Роб толкова щастлив и ентусиазиран. Често се бе притеснявала за него и се беше питала дали изобщо би могъл да бъде щастлив, но сега бе спокойна. Ариана щеше да бъде най-добрата съпруга за него.

— С удоволствие бих дошла, отдавна не съм ходила на лов.

— Откак татко умря, вече две години. Крайно време е да започнеш отново да се радваш на живота.

— Ще го направя, но смятам, че сватбата ще ни ангажира доста на първо време, тъй като ще се жениш съвсем скоро. Толкова си припрян, та човек би помислил, че се налага да се ожениш.

Лицето на Ариана пламна. Често ѝ се случваше след това, което стана тази сутрин край водата. Всеки път, когато се сетеше как я беше галил Роб и какво беше изпитала, я обхващаше безкрайно смущение.

— Мамо! Какво говориш! Погледни Ариана. Виждала ли си непорочно и чисто създание?

— Прости ми, Ариана, пошегувах се, но безспорно по лош начин. Зная колко непорочна си. Не ми обръщай внимание, аз съм просто една ревнива стара жена — завиждам ти за любовта, която виждам да грее в очите на сина ми. Липсва ми моят Робърт, който да ме гледа така, както те гледа твоят.

— Лейди Маргарет, няма защо да ревнувате. Нищо не може да промени любовта на детето към майка му. Всъщност Роб ще ви обича още повече, след като се оженим. Когато разбере какво изпитваме двамата, ще си спомни, че баща му е изпитвал същото към вас. От това чувствата му към вас ще станат още по-силни.

Маргарет посегна да стисне ръката на Ариана.

— Ти си надарена с голяма мъдрост. Има много истина в това, което казваш.

— А какво ще кажеш за красотата, с която Господ я е дарил, мамо?

— О, в това отношение е богато надарена, сине. Няма съмнение, че ще ми роди красиви внучета.

Ариана стана от стола си и отиде до огъня, доволна, но и смутена от цялото това хвалебствие.

— Може ли да говорим за нещо друго? Страхувам се, че ще получа зъбобол от захаросаните ви думи.

Роб я хвана за ръката и я дръпна на канапето до себе си.

— Добре тогава, моя поруменяваща розичке. Мамо, какви са последните клюки от двора? От известно време не съм те чувал да казваш какво става там.

— Темата не представлява голям интерес за теб. Но има една новина, която би могла да те заинтригува. Едмънд Деверо е станал един от любимците на кралицата, бедничкият.

— Бедничкият? Повечето мъже биха дали дясната си ръка за тази привилегия.

— Със сигурност биха го сторили, сине мой, докато кралицата не щракне със зъби и не им я откъсне. Чувала съм, че тя превръща любимците си в истински затворници, като дори не им дава право да избират за кого да се оженият и даже въобще им забранява да се женят.

— Така ли? Тогава има още един човек за съжаление — Джудит, сестрата на Уил. Тя е решила Едмънд да ѝ стане съпруг.

— Може би кралицата няма да има нищо против Едмънд да се ожени — намеси се Ариана. — Защо ще възразява срещу брака му?

— Ариана, скъпа, не трябва да се търсят обяснения за постъпките на една кралица. Не бих се притеснявала за Едмънд. Едва ли ще се радва на нейната благосклонност за дълго. Скоро ще бъде свободен да се ожени за когото пожелае.

На вратата се чу леко почукване и Лютиче подаде глава.

— Моля за извинение, но донесох загрялото вино.

— Благодаря, Лютиче. Можеш да го сервираш — каза Маргарет с усмивка.

Прислужницата влезе с дървен поднос в ръце и отиде пред всеки, за да му подаде бокала. Роб я наблюдаваше. Забавляваше го нейната притеснителност. Изведнъж забеляза камата, мушната на кръста ѝ. Физиономията му се промени.

— Лютиче, ела тук.

Уплашена, че е сбъркала нещо, тя се отправи към него.

— Да, Ваше Благородие.

Роб посегна и извади камата от канията.

— Така си и знаех. Лютиче, какво правиш с тази кама?

— Взех я назаем от лейди Ариана, докато си намеря собствена.
— Тя се обърна и пребледня, като видя тревогата в очите на господарката си. — Ваше Благородие, не съм имала лоши помисли, щях да я върна.

Ариана замръзна, като видя камата на Роб, която той бе разпознал. Беше постъпила глупаво, като я взе със себе си в Евърли, но ѝ беше толкова скъпа, че сърце не ѝ даде да я остави.

— Лютиче! — Гласът на Роб звучеше гневно. — Дадох ти тази кама преди две години и те помолих да я предадеш на Врабеца. Сега я откривам у теб. Защо си я задържала за себе си? Много добре знаеш колко силно желание имах да я подаря на Врабеца.

Очите на Лютиче се бяха разширили от ужас. За пръв път забеляза, че това беше същата кама. Веднага разбра, че е поставила Ариана в опасност.

— Съжалявам, Роб, искам да кажа лорд Уоруик. Не знам какво ме прихвана...

Ариана разбираше, че Лютиче се опитваше да я спаси, но не можеше да позволи това да стане за нейна сметка. Стига толкова лъжи.

— Лютиче, недей. Смятам да кажа на Роб истината.

Лютиче погледна Роб толкова уплашено, че изведнъж той се поколеба дали иска да я чуе.

— Роб, Лютиче наистина даде камата на Врабеца, точно както я беше помолил. Никога не би постъпила противно на желанията ти.

Роб стоеше мълчалив и с всяка секунда ставаше все по-напрегнат.

— О, Роб, искаше ми се никога да не стане нужно да научиш. Изпитвам ужасен страх да не те загубя, но нямам избор. Ти имаш право да узнаеш. Всичко, което ти казах, е лъжа. Всичко, което Врабеца ти каза, също е лъжа, защото, разбираш ли, той и аз сме едно лице.

Роб бавно поклати глава. Не искаше да повярва.

— Врабеца? Не може да бъде... Той...

— Така е. Принудена бях да се правя на момче. Това беше единственият начин да се предпазя.

— Защо ми казваш това, Розов листец? За да защитиш Лютиче? Няма нужда. Няма да я наказвам за това, че е взела камата ми.

— Роб, погледни ме. Аз наистина съм Врабеца. Всичко, което ти разказах за манастира, е лъжа. Живях в Норбридж с Питър и Сибил, моите осиновители. Съжалявам. Знам какво си мислиш за мен...

Роб скочи на крака. Кръвта се разбушува в главата му, когато най-сетне проумя истината.

— Да си мисля за теб? Какво ли си мислиш ти за мен, щом съм повярвал във всичко това? Какъв глупак съм бил! Какъв пълен идиот съм бил да се отнасям с теб като с нежно цвете, когато през цялото време ти си била свикнала с грубото поведение на мъжете. А тази история с манастира защо ти беше нужна?

Ариана се сви под нападките му.

— Уил смяташе...

— Уил? И той ли беше в играта? Нима целият свят знае, освен мен, глупака?

Ариана пребледня. Изправи се и се опита да докосне рамото му.

— Не, Роб, не ти си глупакът. Аз съм, защото се осмелявах да си мисля, че тази история може да мине. Всичко стана... толкова те обичах, че... не можех да понеса мисълта да се ожениш за Джудит.

Роб тръсна рамо, за да се отърве от ръката ѝ.

— Любов? Не говори за любов. Думите звучат като чужди в устата ти. Желала си ме само по една причина — заради живота, който бих ти осигурил.

И като запрати чашата си в стената, той излезе от малката стая, затръшвайки вратата след себе си.

Ариана беше като замаяна от гневната му реакция.

— Защо не ме разбра? Винаги е бил толкова мил, толкова добър, защо...

Маргарет отиде до огъня и простря длани напред, за да ги стопли и да събере мислите си, преди да проговори. Не беше съвсем наясно какво ставаше, но в едно бе сигурна: и двамата млади бяха наранени, а истински се обичаха.

— Ариана, не знам какво те е принудило да мамиш сина ми, но ако имаш желание да ми кажеш, на драго сърце ще те изслушам. Може би всичко ще се оправи.

— Твърде късно е. Той никога няма да ми прости и има право. Ще си тръгна сутринта. Няма да му се налага да ме види отново.

— Мило дете, сигурно няма да се стигне дотам. Ела, седни до огъня и ми разкажи всичко.

— Лейди Маргарет, как може да сте толкова добра с мен след това, което чухте? Би трябвало да ме мразите поне колкото и аз самата се мразя.

— Ариана, нищо на този свят не е съвсем черно или съвсем бяло. Научих това отдавна. Разкажи ми историята си и ме остави сама да преценя дали да те мразя или не.

Ариана седна до огъня, избърса сълзите си и се изповяда пред Маргарет. Разказа ѝ всичко, което се случи, след като с Питър и Сибил се преместиха в Норбридж. Искаше ѝ се лейди Маргарет да разбере това, което синът ѝ не беше успял. Гласът ѝ предеше тихо край огъня, докато той се превърна от буйни пламъци в тлеещи въглени. Маргарет пълнеше чашата ѝ с вино, за да се отпусне и успокои.

Когато изповедта ѝ свърши, Маргарет я взе в обятията си.

— Бедно дете, ти не си виновна за нищо. Всичко ще се оправи, ще видиш. Гордостта на Роб сега е наранена, но след като има време да поразмисли, ще промени отношението си. Избърши си очите и пийни още малко вино. Ще ти помогне да заспиш. Ще извикам прислужниците да ти приготвят леглото.

Ариана стоеше, втрещена в огъня, докато накрая Лютиче дойде и я заведе в стаята ѝ. Фиона, Деидре и Ани ѝ помагаха мълчаливо, съзнаващи, че нещо не беше наред. Като я видяха разплакана, те се бяха опитали да я ободрят и бяха извадили най-хубавата нощница от купчината нагънати дрехи, които Маргарет беше изпратила в стаята ѝ.

След като Ариана бе готова за лягане, Фиона се зае да реши косите ѝ, докато Деидре и Ани отмятаха завивките, а Лютиче затваряше капациите на прозорците. Изведнъж вратата се отвори с трясък и Робърт се появи, олюлявайки се, в рамката на вратата.

Стоеше мълчалив, разкъсан от мъка пред тази спокойна гледка. Страстта му пламна още по-силно при вида на красивата жена, която изглеждаше толкова крехка, толкова женствена.

Ариана и прислужниците ѝ веднага разбраха какво иска. Те бързо я обградиха и я скриха от погледа му.

Като видя предпазните мерки, които взеха, Роб се възмути:

— Ха! Не тя има нужда от защита, а аз. Кой ще ме предпази от нея? Кой ще се погрижи сърцето ми да не се пръсне? — Като размахваше бясно ръце и дори залитна, той се развика: — Излизайте оттук, всички! Оставете ме сам с лукавата ви господарка.

Жените се скупчиха още по-близо една до друга.

— Вън, ви казвам, имаме неуредени сметки! Трябва да получа компенсация за мъчителните дни и нощи, когато не бях способен да мисля нормално, толкова силно я желяех. Да ме предизвиква с тялото си, докато единственото, за което можех да мисля, беше как да я направя моя. Е, тази вечер ще събирам просрочени дългове.

Прислужниците наобиколиха още по-плътно Ариана, с разширени от ужас очи. Даже Лютиче беше истински уплашена, защото никога досега не бе виждала Роб такъв.

На Ариана ѝ стана болно, че за всичко това беше виновна тя. Никога не беше се страхувала от него, не изпитваше страх и сега. В негово присъствие винаги се беше чувствала напълно сигурна, затова успокои жените:

— Всичко е наред, може да си вървите. Няма да ми се случи нищо лошо в компанията на този мъж.

Като поглеждаха страхливо към Роб, четирите жени излязоха през вратата, която водеше към тяхната спалня.

Роб не бе очаквал такава смела постъпка от страна на Ариана и за миг се поколеба, но отново го обзе гняв, като си спомни Врабеца през онзи първи ден в птичарника в Норбридж. Олюлявайки се, той тръгна към нея, а тя бавно заотстъпва, докато гърбът ѝ опря в стената.

— Защо не вдигнеш юмруци, а? Врабеца не би се поколебал. Показах ти как трябва да се прави, не помниш ли?

— Помня. Но сам виждаш... Не съм Врабеца повече. Няма да се съпротивлявам — тихо каза Ариана. — Ако смяташ, че ти дължа една нощ в леглото си, ще я имаш. Няма да те спра, но щом съмне, дългът ми ще бъде изплатен. Ще си тръгна и никога повече няма да ме видиш.

Да не я види повече? За това не беше помислял. Как би могъл да живее без нея? Кого щеше да прегръща тогава? Като се вгледа в очите ѝ, видя, че бяха мокри от сълзи и блестяха като сапфири.

— Проклетата да си! — И като вдигна юмрук, удари с всичка сила по стената над главата ѝ.

Болката в ръката уталожи за миг болката, която разкъсваше сърцето му. Обърна се и излезе от стаята.

Ариана разбра по очите му каква мъка му беше причинила.

„Стига!“ — помисли си тя и потрепери. Достатъчно бе страдал! Това не биваше да продължава.

Роб беше прав. Наистина нямаше кой да предпазва него. Тя щеше да го направи, като... си тръгне.

Когато настъпи утрото, Ариана се престори на весела пред прислужничките, за да ги заблуди до последния момент. Щяха да пояздят след закуска и щом се отдалечаха достатъчно от замъка, щеше да ги изпрати обратно и да се отпрати към Норбридж.

Минавайки край стаята на Роб, тя забеляза, че вратата беше открената и с надеждата да го зърне за последен път, надникна вътре. Лежеше, проснат напреки на леглото, както си беше облечен, с празна чаша до главата. Нейният егоизъм го беше докарал до това положение, помисли си тя и болка прониза сърцето ѝ.

Закуската имаше вкус на пепел, но тя си изяде всичко, защото знаеше, че ще мине доста време, преди да може да се нахрани отново. След това се качи на Паша и заедно с прислужничките тръгнаха да излизат от вътрешния двор на замъка. Маргарет ги наблюдаваше от прозореца на стаята си. Махна им весело, когато преминаха в лек галоп през портите.

Щом поеха по тесния път, Ариана се обърна назад, спомняйки си колко изпълнена с надежди беше, когато видя Евърли за пръв път. Буца заседна на гърлото ѝ. Какви ли езически богове си доставяха удоволствие, като я измъчваха така... Оставиха я за известно време да се надява, че всичко ще бъде наред, само за да разбият намереното от нея щастие на хиляди къса.

Когато изминаха достатъчно път, за да се скрият от погледа, Ариана дръпна юздите и спря.

— Лютиче, Фиона, тук се разделяме.

Лютиче усети, че по гърба ѝ полазват студени тръпки.

— Какво искате да кажете, милейди? Не е разумно да яздите сама. Лейди Маргарет ще ни одере кожата, ако ви оставим, да не говорим за Робърт.

— Лютиче, аз не отивам на сутрешна разходка, а напускам завинаги. Връщам се в Норбридж.

— О, Ариана, недей!

— Спри да се вайкаш, Лютиче. Тръгвам си и каквото и да говориш, няма да ме спреш.

— Тогава идвам с теб. Заради моята грешка бягаш сега и няма да те оставя сама.

Гласът на Ариана омекна. Лютиче не беше виновна за каквото и да било.

— Не, искам да останеш. Тук ще живееш по-добре. Освен това ще можеш да кажеш сбогом на Робърт и да му предадеш това. — Ариана извади камата на Робърт. — Май сега е мой ред да му я върна.

— Лейди Ариана — каза Фиона, — не искам да се меся, но сигурно можете да почакате, докато ви осигурим ескорт. Защо е необходимо да бягате така?

— Защо ли? — Сълзите започнаха да пълнят очите ѝ и тя избухна в ридания. — Защото трябва да се махна, докато имам сили за това. Ако още веднъж го погледна в очите, никога няма да мога да го направя.

Тя пришпори коня си и препусна, а жените останаха да гледат безпомощно след нея.

* * *

Нещо събуди Робърт.

— Ариана!

Той се претърколи от леглото и с несигурна стъпка отиде до прозореца. Огледа двора, всичко беше наред, но въпреки това безпокойството му бе почти болезнено. Погледна отвъд крепостната

стена и очите му доловиха движението на някакви дребни фигури на коне в далечината. Като се приближиха, разпозна по едрото тяло Лютиче, както и стройната Фиона, която яздеше след нея. Ариана не беше с тях. Явно се беше случило нещо.

Изведнъж изтрезня напълно. Хукна към стаята на Ариана и бутна вратата. Предварително знаеше, че няма да я намери там. Затича надолу по стълбите, като вземаше по две наведнъж, и надникна в голямата зала, но никъде не видя момиче със златиста коса.

Маргарет забеляза разтревоженото изражение на сина си.

— Какво има, Роб? Какво е станало?

— Мамо, вижда ли си Ариана тази сутрин?

По лицето на Маргарет се изписа облекчение.

— Отидоха да поюздат с Лютиче и Фиона. Трябва...

— Боже мой! — Той изтича навън тъкмо навреме, за да посрещне Лютиче и Фиона. Само като ги погледна в очите, коленете му се разтрепериха. — Къде е Ариана? Какво се е случило с нея?

— О, Робърт, опитах се да я спра, но не искаше да ме послуша. Каза да ти предам това. — Лютиче му подаде камата, но той не ѝ обърна внимание.

— Слизай от коня.

Лютиче с облекчение скочи от коня, а Робърт се метна на него и бясно препусна. „Така ли решава проблемите си Ариана? — измънка той. — Като бяга и се крие?“ Така ли щеше да се държи бъдещата графиня Евърли при първите признаци на опасност? Време беше да се научи да застава с лице пред трудностите и да разбере коя е в действителност. Нито Врабеца, нито момиче от манастир, нито...

Роб чу тропот от копита и вдигна поглед. Паша препускаше надолу по пътя към него, но с празно седло.

Ариана! Обзе го страх и със свито от лоши предчувствия сърце той продължи напред, като се оглеждаше наоколо, за да забележи свито на земята тяло. Ето там напред се виждаше нещо бяло. Той спря коня, скочи от него и се затича към неподвижното тяло.

— Ариана! — коленичи до нея той и я взе в прегръдките си. — Моля те, скъпи боже, дано да ѝ няма нищо.

От устните ѝ се отрони тих стон.

— Ариана! Розов листец, всичко е наред, аз съм тук.

— Роб — промълви тя и отвори очи. — Опитах се да те напусна, но Паша имаше други планове.

— Опитана се да ме напуснеш! И да ми вземеш децата?

— Роб, още ли си пиан? Ние нямаме деца.

— Да, но ще имаме — една дузина. Ако ме напуснеш сега, те никога няма да се родят. Толкова ли си жестока? Би ли могла да убиеш собствените си деца?

— Да не си полудял? Да не съм ти причинила и това, освен всичко друго?

— О, Ариана, никога не си правила нищо друго, освен да ме обичаш. Нима не съм искал точно това? Не ме интересува как си дошла при мен, кои са родителите ти, нито каквото и да било друго. Единственото важно нещо е да бъдем заедно. Омъжи се за мен или прободи сърцето ми с тази кама, защото не мога да живея без теб.

— Роб, повече от всичко друго на света искам да се омъжа за теб, но сигурен ли си в чувствата си? Ще можеш ли да ми се довериш отново? Защото ако не е по силите ти, ще си тръгна.

— Никога! Никога! — повтаряше Роб и я люлееше в прегръдката си.

Двама от хората на Роб се приближиха, водейки Паша.

— Добре ли е лейди Ариана? Щом видяхме коня да идва с празно седло, веднага препуснахме насам.

Роб погледна лудуващия бял кон, който се вдигаше на задните си крака и мятеше глава да се освободи.

— Унищожете го! Няма да рискувам отново да нарани Ариана.

Дъхът на Ариана секна.

— Не, Робърт! Не можеш да направиш това! Паша е мой. Как ти дойде наум такова нещо? Не бих понесла мисълта, че можеш да го унищожис и не разбирам как не ти е жал.

— Не разбираш ли? — Роб говореше тихо и напълно сериозно. — Тогава не знаеш колко много те обичам.

— Роб, ще бъде грешно да убиеш такова красиво животно в името на любовта. Погледни го, виж какъв великолепен кон е. Обещавам, че никога няма да го яздя, ако ти не си с мен. Това не е ли достатъчно?

Роб се поколеба. Трудно щеше да му бъде да унищожис такава красота, но... Погледна отново Ариана и разбра колко много държеше

тя на Паша.

— Как бих могъл да ти откажа, щом поставяш въпроса така. Все пак конят ти попречи да ме напуснеш. Добре, приемам, макар да не съм напълно съгласен. Той е опасно животно. Вече втори път го доказва, но ако се закълнеш, че няма да го яздиш без мен, животът му ще бъде пощаден.

Във въздуха се разнесе ликуващ смях.

— Тогава ми помогни да се кача, за да се върна с него в замъка.

Роб ѝ помогна да стане и през смях каза:

— Ти, омайно дребосъче, все още имаш куража на Врабеца. Виждам, че ще ми създаваш грижи. — Помогна ѝ да се качи на седлото и поклати глава. — Все пак ще ти кажа, че много ми олекна, щом разбрах, че Врабеца не е момче, а изкусителна девойка.

— Наистина ли, милорд? Е, тогава и аз ще ти кажа колко приятно ми беше да те виждам гол, докато си мислеше, че съм Врабеца.

При тези думи тя пришпори Паша и препусна, оставяйки Роб да гледа слисано след нея.

13.

Последните огнени отблясъци на залязващото слънце върху здрачното небе придаваха розов оттенък на каменните стени на замъка Евърли. Пристигнаха Питър и Сибил Трилби, придружени от лорд Уилям Лъдлоу и неговия антураж. В пъстрата група бяха включени и два коня с весела украса, отрупани с подаръци за годениците. Бяха дошли тъкмо навреме, тъй като сватбата щеше да бъде на другия ден.

Като чуха за тяхното пристигане, Ариана и Робърт напуснаха претъпканата с гости зала, за да посрещнат отвън и насаме майката и бащата на Ариана. Никой в Евърли не знаеше истинското родство на Питър и Сибил с Ариана, освен лейди Маргарет, Лютиче и Фиона. Нещата засега щяха да останат така. Но Ариана с нетърпение очакваше деня, когато всички ще узнаят истината — беше започнала да ненавижда всякакъв вид лъжа и измама.

— Радвам се да видя, че сте пристигнали благополучно — гърмеше гласът на Робърт. — Ариана се притесняваше, че няма да успеете да дойдете за сватбата.

Уил скочи от коня и отиде при Роб. Двамата енергично се ръкуваха.

— Да не успеем за сватбата? Нямаше такава опасност. Щяхме да пристигнем по-рано, но ни забавиха непредвидено. Ще поговорим за това по-късно. А сега водя двама души, които с нетърпение очакват да се срещнат с дъщеря си.

Питър и Сибил пристъпиха напред и Ариана изпита гордост, като видя колко добре изглеждаха. Майка ѝ беше облечена в нови дрехи от главата до петите, а косата на баща ѝ беше подстригана и сресана. Късото му синьо палто беше ново и безупречно чисто.

— Мамо, татко, толкова се радвам, че сте тук. Сега щастието ми е пълно. — И тя се хвърли да ги прегръща.

— И нашето, дъще. Сега, когато ще се омъжиш за такъв човек като Роб. Той добре ще се грижи за теб, не се и съмнявам — дрезгаво каза Питър.

Роб му подаде ръка.

— Кълна се в меча си, можете да бъдете сигурен в това.

Със сияещо лице Питър дръпна Сибил до себе си.

— Това е жена ми Сибил. Не мисля, че сте се срещали някога.

— Официално не, но съм виждал хубавото ѝ лице в Норбридж много пъти.

Сибил сведе клепачи и отговори с мелодичния си глас:

— Ласкаете ме, сър. Разбирам защо нашата Ариана се е влюбила във вас.

Докато Роб посрещаше Питър и Сибил, Уил отиде до Ариана и прошепна в ухото ѝ:

— Е, малък Врабчо, сега вече ще летиш със соколите. Наистина ли си толкова щастлива, колкото изглеждаш?

— О, Уил, не мога да ти опиша колко съм щастлива. Даже и след като научи истината, Роб все още иска да се ожени за мен.

Уил я хвана за раменете и се вгледа в очите ѝ.

— Той знае ли? Тогава истински се радвам за теб. Роб е възхитителен мъж.

— Какво каза Уил? — попита Роб, приближавайки се зад него. — Кой е възхитителен?

— Ами аз, разбира се, щом успях да ви събера. А сега има ли някой, който да покаже на прислугата ми къде да си оставяме нещата?

— Разбира се. Прислужниците на Ариана ще ви покажат пътя. Страхувам се, че в този момент няма да можем да ви помогнем. Всички са заети с приготовленията за сватбата.

— Включително мъжете и жените, които видяхме на полето извън крепостните стени? Във всеки случай какво точно правеха те? Бих се заклеял, че гонеха светулки.

— Шшт! — Роб погледна към Ариана, но тя говореше с майка си и не ги чуваше. — Това е тайна, изненада за Ариана за утре вечер.

— Хм, не мога да проумея какво е, но тъй като те познавам добре, мога да се обзаложа, че е нещо романтично. — Изведнъж изражението на Уил стана сериозно. — Питър и аз трябва да поговорим насаме с теб. Къде можем да го направим?

— За какво, Уил? — Погледът на Робърт помръкна. По дяволите, какво беше това нещо, което го караше да изпитва такъв страх, че може да загуби Ариана? Какво би могло да се случи, което да ги

раздели? — Можем да поговорим в стаята ми. Никой няма да ни пречи там.

Горе Уил пресуши една чаша с вино, а после избърса лице.

— Преди да ти кажа какво ме тревожи, Питър има да ти съобщи нещо важно... относно истинските родители на Ариана.

— Да, така е, но първо трябва да обещаете, че няма да казвате на нито една жива душа, дори на самата Ариана, това, което ще чуете тази вечер.

— Дори на самата Ариана? Не разбирам. Защо тя не бива да знае, щом се отнася до нея?

— След като ви кажа, ще разберете. Уил вече знае. Наложил се да му го кажа вчера, когато кралица Елизабет изненадващо посети Норбридж, за да търси граф Клинтън. Той бе там от деня на вашето заминаване.

— Да, сигурен бях, че Джудит ще се погрижи той да остане известно време, тъй като се надява да се сгоди за него. Но какво общо има това с кралица Елизабет?

— Кралицата е причина да крием самоличността на Ариана от самото ѝ раждане — каза Питър. — Неин баща е Робърт Дъдли, граф Лестър.

Роб подсвири тихо.

— Сериозно ли говорите?

Питър кимна строго.

— Напълно сериозно.

— Тогава започвам да разбирам. Ако Лестър е баща ѝ, тогава коя ли нещастна жена е родила детето му. Само да падне в ръцете на Елизабет...

— Наистина можете да съжелявате майката на Ариана, защото тя е Мери, кралицата на Шотландия.

— Не е време за шеги, Питър.

— Той говори истината, Роб. Майката на Ариана е шотландската кралица.

— Ариана е дъщеря на кралица? Трудно е да се възприеме изведнъж. Не знам какво да кажа. — Погледът на Роб се местеше от Уил към Питър, а в кафявите му очи се четеше истинско удивление. Но мъжете бяха напълно сериозни. — Достатъчно се изненадах да открива,

че Ариана е Врабеца, но това — това е направо невероятно! Защо не сте ѝ казали кои са родителите ѝ? Тя има право да знае.

— Да, вярно е, но засега е най-добре да остане в неведение. Елизабет търси детето на Лестър от самото му раждане. Искаше да го отгледа като свое и понеже плановите ѝ бяха осуетени, сега търси отмъщение. Няма как да разберем какво е измислила да стори злата ѝ глава с Ариана, ако я открие. Не можем да рискуваме и да разчитаме на нейното великодушие.

— Но тъй като не знае коя е, Ариана е в безопасност.

— Така беше... до този момент. Изглежда, Едмънд е убедил кралицата да пътува заедно с него и сестра ми Джудит до замъка Клинтън, а когато тя чула, че ще се жениш, решила да се отбие и да присъства на сватбата. Смята да си направи шега, като те изненада.

— Шега? Елизабет тук? Боже мой! Нямаме стая, където да я настаним, да не говорим за големия антураж, с който пътува. Посещението ѝ ще обърка всичко.

— Няма да ти създаде такъв проблем. Ще остане само на венчавката, а после ще продължи към замъка на Едмънд.

— Олекна ми малко. Представих си как ще трябва да помоля гостите си да спят на полето, докато Елизабет и придружителите ѝ заемат стаите. — Като видя колко са мрачни, Роб стана сериозен. — Елизабет и Ариана в един замък! Страхувате се да не открие коя е Ариана, това ви тревожи, нали?

— Знам, че вероятността е нищожна — отговори Уил. — Макар Ариана да прилича много на майка си, Елизабет и кралицата на Шотландия никога не са се срещали лично, а портретите на Мери, които тя е изпращала през годините, едва ли могат да се нарекат правдоподобни. Ще бъде почти невъзможно Елизабет да открие някаква прилика, но въпреки това съществуват опасения. Разбирате защо все още не можем да кажем на Ариана коя е в действителност. Как би могла да скрие безпокойството си утре, ако се срещне с кралицата и знае, че тя я търси и че държи майка ѝ като затворница през всичките тези години само заради нея?

— Разбирам и съм напълно съгласен с вас, че нищо не бива да се разкрива на Ариана. Достатъчно трудно ще ми бъде на мен самия да скриям опасенията си утре. Боже мили, ако Елизабет ми я отнеме...

Уил сложи ръка на рамото му.

— Това няма да се случи, Роб. Поне сме предупредени и ще направим всичко възможно Елизабет никога да не разбере.

* * *

След солидната вечеря от яхния и горещ хрупкав хляб лейди Маргарет обикаляше гостите си, за да провери от какво друго имат нужда. Всички стаи в замъка бяха препълнени, а се очакваше да пристигнат и още гости на сутринта. Бяха изпратили хора да поканят господарите на всички най-близки графства и те непрекъснато прииждаха с рицарите, дамите и прислужниците си през целия ден.

Маргарет се опитваше да се справя с всички подробности и вече беше пред нервна криза, но все още успяваше да се усмихва на гостите. Осигурила беше и някои от местните музиканти, които да ги забавляват пред огъня в голямата зала. Тя се отпусна уморено на стола, донесен от сина ѝ, и с благодарна усмивка потупа ръката му.

— Винаги си бил грижлив син. Ариана е щастливка, щом те е спечелила за съпруг.

— Ще ѝ го напомням всеки ден.

Роб се усмихна пресилено и Маргарет изведнъж се разтревожи.

— Какво има, сине? Добре те познавам и виждам, че нещо те тревожи.

— Няма нищо, мамо. Просто съм нетърпелив по-скоро да настъпи утрешният ден.

— Сигурна съм, че е така, но това ли е всичко? Да не сме сбъркали някъде?

— Какво бихме могли да сбъркаме? Двамата с теб работим толкова много от две седмици, за да превърнем тази сватба в най-грандиозното събитие, което този замък е виждал досега. Спри да се тормозиш и се порадвай на последната ми ергенска вечер.

Роб целуна майка си по челото и се отправи към Ариана. Седна до нея на една пейка.

Това ли беше лошото предчувствие, тормозещо го от деня, в който беше поискал ръката ѝ? Елизабет? Кралицата ли беше източникът на неговите тревоги? Не, глупости, така му се струваше, уверяваше се той. Но за по-сигурно щеше да запази в тайна утрешното

посещение на Елизабет дори и от майка си. Ако майка му узнаеше, нямаше да мигне цяла нощ, а след всичко, което беше свършила, се нуждаеше от здрав сън, за да се възстанови. Пък и за всички щеше да е по-добре да бъдат истински изненадани, когато пристигне Елизабет. Нека я остави да постигне своето, но после по-бързо да се маха от живота на Ариана, за да не ѝ напакости.

Той плъзна ръка около талията на Ариана и прошепна:

— Само си помисли, Розов листец. Утре вечер по това време ще бъдеш в моето легло.

— А ти, милорд, къде ще бъдеш? — подразни го Ариана.

— Ще бъда там, където съм мечтал да бъда...

Лицето ѝ пламна.

— Роб!

Той се засмя и я дръпна да стане.

— Ела, тук има твърде много хора за онова, което съм намислил.

— И като я хвана за ръка, я поведе навън.

Ариана потрепери от студения и влажен нощен въздух. Роб веднага свали наметката си и обгърна раменете ѝ с нея. Гледаше я така, че веднага ѝ стана ясно какво беше намислил.

Тя отново се изчерви и отмести поглед. Изведнъж се вторачи в чудната гледка, която се разкриваше пред тях. Мъже и жени тичаха из двора с разперени ръце. Стори ѝ се... че ловят светулки? Не можеше да бъде!

Роб я поведе от другата страна на ъгъла. Не искаше Ариана да разбере какво правеха тези хора. Щеше да провали изненадата, която ѝ подготвяше за брачната нощ. Като я притисна към каменната стена, той нежно я целуна.

— Страх ли те е, Розов листец?

— Да ме е страх? От какво? — Ариана го погледна в очите. — Нищо, което би могъл да направиш, не може да ме изплаши. Доверявам ти се напълно, с цялата си душа и ти поверявам всеки миг от живота си.

Роб усети как буца засяда на гърлото му. Ариана винаги успяваше да го накара да се почувства като бог, за когото няма нищо непостижимо на този свят. Любовта ѝ го правеше недосегаем и той знаеше, че би се хвърлил срещу всякаква опасност заради нея.

* * *

Усилената подготовка в замъка Евърли за събитието на следващия ден продължи до късно през нощта. Маргарет изпрати Ариана до стаята ѝ рано. Известно ѝ беше желанието ѝ да поговори със Сибил насаме. Ариана разказа на майка си всичко, което ѝ се беше случило, откакто напусна Норбридж, а майка ѝ, на свой ред, направи същото. Накрая тя взе един голям украсен сандък и го отвори.

— Ариана, донесла съм ти една много специална рокля от... майка ти.

Ариана слисано погледна Сибил.

— Майка ми? Но как? Това значи ли, че сте я открили?

— Честно казано, винаги сме знаели къде е.

— Знаели сте къде е и никога не сте ми казали? Тя е знаела къде съм и никога не ме е потърсила? Не се е интересувала изобщо от мен?

— Ариана, майка ти винаги се е интересувала за теб. Не е нейна вината, че не е могла да те види. Трябва да ми повярваш. В деня, в който напусна Норбридж, баща ти отиде при нея и ѝ каза за твоя годеж. Беше много радостна за теб, но и много тъжна, че не може да присъства. Смяташе, че ако носиш тази рокля на сватбата си, по някакъв невидим начин и тя ще присъства на нея.

— Да присъства на нея? Решила е да ме пренебрегва през целия ми живот? Ако ме е обичала, щеше отдавна да се е разкрила пред мен.

— Мила моя, повярвай ми, това беше невъзможно. Майка ти няма свободата да прави това, което желае.

— Не те разбирам.

— Искан ми се да можех да ти кажа повече, но това само ще те постави в по-голяма опасност.

— Каква опасност? Какво сте крили от мен? Вече съм жена, имам право да знам.

— А майка ти има право да се грижи за твоята безопасност. Хайде да не говорим за това повече. Моментът е толкова радостен за теб, да не го разваляме. Няма ли поне да погледнеш роклята?

— Не! Върни я в Норбридж или я носи самата ти. Няма да облекча гузната ѝ съвест, като я облека на сватбата си.

— О, дете, не обичам да те виждам така наранена. Майка ти те обича не по-малко от мен и ако можеше да прави каквото пожелае, щеше да дойде на сватбата ти. Повярвай ми и престани да се тормозиш.

— Не мога, мамо, защото нищо не разбирам. Ако имах дете, нищо на този свят не би ме накарало да се откажа от него.

Ариана се опита да отстрани всички мисли за истинската ѝ майка от съзнанието си, но късно през нощта, когато всички спяха, тя се мяташе неспокойно в леглото и непрекъснато мислеше за сандъка, който беше само на няколко педи от нея. Неспособна да се бори повече с чувствата си, тя се измъкна тихо от леглото, за да не събуди Сибил, и отиде да го отвори.

Внимателно вдигна роклята и я занесе до прозореца, за да я погледне на лунната светлина. Ръцете ѝ галеха блестящата бледосиня тафта, обшита със сребриста нишка. Благоговееше пред нейното изящество. Никога през живота си не беше виждала такава рокля.

А нейната собствена майка я беше носила, но къде и кога? Ариана зарови лице в роклята и вдъхна от нежния парфюм. Уханието на майка ѝ! Коя беше жената, притежавала тази рокля?

Никоя селска жена не можеше да носи толкова скъпа дреха. Защо не ѝ бяха казали, че истинската ѝ майка е благородница? Защо не можеше да я познава и да бъде с нея? Притисна прекрасната рокля към лицето си. По страните ѝ започнаха да се стичат сълзи на мъка и копнеж по майката, която още не познаваше.

14.

След като антуражът на кралицата се скри от погледа, гостите на сватбата се отпуснаха — истинската веселба едва сега започваше.

Имаше обаче няколко човека, които бяха съвсем сериозни, защото знаеха, че Ариана се бе разминала на косъм с разкриването на истинската ѝ самоличност. Те се споглеждаха мълчаливо и очите им говореха онова, което устните им не можеха да изрекат в шумната зала.

Ариана нямаше никаква представа за тревогите им. Беше наобиколена от любопитни гости, нетърпеливи да се запознаят с нея. Разговаряйки приятелски с тях, тя се придвижваше от една групичка към друга. Роб се присъедини към нея и си наложи да се усмихва, макар че след посещението на Елизабет се чувстваше като изцеден.

Щом притъмня, в замъка запалиха факли и празникът продължи с нова сила. Виното се лееше в изобилие и не след дълго почти всички започнаха да се понапиват. Уил пи малко, с което изненада дори самия себе си. Той изведнъж се отърси от мрачното си настроение и като хвана Ариана за ръката, я заведе да танцуват по средата на залата. Двамата толкова се вживяха в танца, че скоро цялата зала отекваше от ръкопляскането на тези, които ги гледаха. Започнаха някакъв бърз фолклорен танц.

Роб забрави тревогата си. Това беше неговата сватба в края на краищата! Не беше време за мрачни мисли и меланхолия, а за ликуване. Той се качи на една маса и със силно подвикване скочи на пода, за най-голяма изненада на всички. Краката му се движеха бързо в такта на музиката, ръцете му бяха скръстени на гърдите, а гърбът изправен — перчеше се пред своята избраница, както правеха мъжете, откакто свят светува.

Ариана не можеше да повярва на очите си. Никога досега не беше виждала Роб, изпълнен с такава жизненост и енергия. Пусна ръката на Уил и тръгна към Роб, без да откъсва очи от неговите. Полюшвайки изкусително бедра, тя разпери ръце да го прегърне.

Роб я грабна в прегръдката си и започна да се върти с нея под закачливите подвиквания на публиката. Изведнъж стана тихо. Дватамата млади стояха неподвижно и се гледаха влюбено в очите.

Гостите в един глас започнаха тихо да пеят нежна мелодична песен. Всеки знаеше какво означаваха пламналите погледи на младоженците. Без дори да погледне встрани, Роб грабна булката на ръце и я изнесе от залата.

Заизкачва спираловидното стълбище, а сгушена в прегръдката му, Ариана усещаше трепкането на всеки негов мускул, всяко налягане на тялото му ѝ доставяше истинско задоволство и той се опияняваше от животинската сила на добре тренираните си мускули, както и от мисълта, че щеше да бъде способен да я защитава, да я обича и люби. През целия си живот не се беше чувствал толкова доволен, че е мъж.

Роб отнесе Ариана в кръглата стая над самото стълбище и тя ахна, изненадана от откритата се пред нея гледка. Животински кожи бяха опънати на прозорците, за да затъмнят стаята, но хиляди светулки блещукаха в тъмнината като мънички свещички и я осветяваха по нов, вълшебен начин. Очите на Ариана също излъчваха приказно сияние.

— О, Роб, много е красиво! Това е чудесен завършек на нашия ден.

— Не, още не е завършил — дрезгаво отвърна той. И като я остави да стъпи на земята, потърси устните ѝ.

Ариана обви с ръце шията му и силно го прегърна. Вече не се страхуваше да отговори на целувката му с цялото си сърце. Когато се откъснаха един от друг, тя прочете в очите му колко силно я желаше.

— Да извикам ли прислужниците да ти помогнат да се приготвиш за сън?

Тя сведе клепачи и нежно прошепна:

— Нужна ми е само твоята помощ.

Роб преглътна шумно. Беше се надявал на това, но се озова в напълно непозната територия. Никога не беше събличал жена досега... Ами ако се окажеше несръчен или прекалено дързък?

— Роб, съпруже... — каза Ариана и се обърна с гръб към него. — Започни с връзките.

С треперещи пръсти той започна да развързва възела на панделката, но му беше нужно доста време, преди да успее. През

цялото време се проклинаше мислено. Дръпна връзките, разхлаби ги и корсажът се изхлузи от раменете ѝ. Той посегна и го свали. Възбудата му нарастваше. Идваше ред на кринолина, завързан за талията ѝ. С него се справи бързо. Оставаха само долната ѝ риза и фустата. Той бавно я обърна с лице към себе си, омаян от гледката. Беше толкова женствена... Ръцете му посегнаха към крайчето на ризата и като я изхлузи през главата ѝ, пусна я на пода, без да откъсва очи от гърдите ѝ.

— Толкова си красива, Ариана, толкова си красива! — Ръцете му се плъзнаха нежно по тялото ѝ. Неспособен да се въздържа повече, той я притегли към себе си и покри с целувки лицето и шията ѝ. Прегръщаше я с една ръка, а другата свали остатъка от облеклото ѝ. Притаи дъх, като я видя да стои гола като Ева пред него.

Милувките му бяха по-вълнуващи, отколкото си беше представяла.

— Милорд, да бъдем справедливи. Ти ме съблече, сега нека аз направя същото.

Роб изстена и я пусна, а тя се съсредоточи върху дрехите му. Неспкоен и нетърпелив, той ѝ помогна и само след миг беше гол.

Младите влюбени стояха и се гледаха с почуда и възхита, а светулките присветваха като звезди над тяхната чиста и прекрасна любов.

Роб гледаше всяка извивка на тялото ѝ и си мислеше, че ако имаше възможност да избира от цялото женско царство под небето, едва ли би могъл да направи по-добър избор. Тя беше самото съвършенство и принадлежеше само на него. Не можеше повече да чака, посегна към нея в същия момент, когато и тя посегна към него. Не бяха нужни думи. Моментът беше настъпил.

Уловиха се за ръце и мълчаливо тръгнаха към леглото. Тогава той изведнъж я взе на ръце, сякаш да ѝ покаже, че е господар на положението, и я положи върху леглото. После бавно се наведе над устните ѝ.

Ариана потръпна.

Макар да бе неопитен като самата нея, той чудесно знаеше къде и как да я погали.

— О, Роб! — стенеше тя.

Той откъсна устни от нейните и бавно зацелува шията ѝ, привлечен като пчела от мед.

Ариана извика леко от удоволствие. Приемаше милувките му с такова желание, както цветето приема утринната роса.

— О, Роб, не съм знаела, че ще бъде толкова хубаво. Искам те, искам те сега.

Думите ѝ звучаха като музика в ушите му. След миг устните му намериха нейните и в този блажен миг той я облада. Тя извика от болка, но не го пусна, когато понечи да се отдръпне.

Наистина свещенодействаше, сякаш беше в рай. Нищо не би могло да се сравни с това, което изпитваше, и от този ден нататък щеше да благодари всеки божи ден на Създателя, задето му беше дал тази жена.

Двамата с Ариана вече си принадлежаха завинаги.

Когато дишането му се успокои, той се надигна и се вгледа удивен в нея.

— Боже мой, Ариана, страхувам се, че ще те уморя с това мое желание, но не искам нищо друго на този свят, освен да те любя цяла вечност.

Ариана се засмя.

— Сигурно всеки младоженец се чувства така.

— Тогава това май е най-добре пазената тайна на света, защото никой не ми е казал какво ще изпитам. Човек, който се чувства като мен в момента, не може да не се разкрещи така, че да го чуе целият свят.

— Да се разкрещи ли? Моля те да премислиш добре, ще бъде особено смущаващо.

— Тогава ще се опитам да се сдържа, но така или иначе ще си проличи от начина, по който се перча.

Смехът на Ариана беше задушен от целувките му...

15.

Въздухът трептеше от звуците на щурци и жаби, които се присъединяваха към гласовете на нощта и към безпокойството на тъмната фигура, която изкачваше тесните стълби към укреплението. Човекът огледа пустата околност. Тук-там проблясваха светулки и привличаха вниманието. Тяхната крехкост му напомняше финеса на Ариана. Образът ѝ мъчително се появи в съзнанието му и запали пламъка на желанието, което го подтикваше да броди неспокойно през нощта.

Тя бе толкова красива, така непорочна. „Не!“ — извика той и удари юмрук в парапета. Вече не! Непорочността ѝ беше опетнена. Сега лежеше в брачното легло, а тялото ѝ беше ограбено от един самец. Не беше вече невинното създание от сънищата му. Но господ да му е на помощ, защото все още я желаше, все още желаше...

— Едмънд!

Той се завъртя мигновено, вбесен, че са нарушили светостта на уединението му. Нима нямаше поне едно място в собствения му замък, където би могъл да остане насаме с мислите си?

— Джудит, какво искаш? Смятах, че си в леглото си.

— Как бих могла да заспя, преди да съм узнала отговора на Елизабет? Говори ли с нея? Поиска ли ѝ позволение да се ожениш? Решихме, че моментът е подходящ да я попиташ точно след романтичната сватба на Робърт и Ариана, когато все още е в добро настроение.

Едмънд изведнъж се почувства уморен.

— Така решихме и аз наистина я попитах, но тя отказа. Изглежда, твърде много се е привързала към мен, за да ме дели с теб, Джудит.

— Не мога да приема това, Едмънд, трябва да се оженим. Детето ти расте в утробата ми с всеки изминат ден. Скоро всички ще узнаят, че нося копеле.

— Казвам ти, че не мога. И двамата ще прекараме остатъка от живота си, затворени в кулата. Това ли искаш? Ще бъдеш ли щастлива там?

— Върви по дяволите, Едмънд Деверо! Както ти, така и кралицата. Бих искала...

Едмънд сложи ръка върху устата ѝ.

— Млъкни! Нима искаш кралицата да чуе предателските ти думи? И да ти опъне хубавото вратле на ешафода? Познавам една жена, която може да те отърве от бремето ти, ще те изпратя при нея. Не е нужно да знае друг. Макар че не виждам защо това те тревожи. Нима мислиш, че можеш да заблудиш някого, като казваш, че си дошла в Клинтън да видиш двете ми сестри? Всички в замъка знаят, че споделяш леглото ми.

Джудит ядно дръпна ръката му от устата си:

— Всички, освен твоята безценна кралица.

— Не ме заплашвай, Джудит. Ще стане много опасно. Може да ти се случи някакво нещастие. Както знаеш, стълбите са много стръмни, а стените на замъка — високи. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Очите на Джудит се присвиха като два процепа и Едмънд усети как тръпки го полазиха по гърба. След дълго и враждебно мълчание тя каза с горчивина:

— Разбирам какво искаш да кажеш, милорд. Ще ида при вещицата. Ще се отърва от твоето копеле. Всъщност по-добре да умре, отколкото да има теб за баща.

— Тогава въпросът е решен. Веднага щом кралицата и Лестър си тръгнат, ще се погрижа за това. А сега ела, късно е вече, хайде да си лягаме. Елизабет иска да върви на лов със соколи още призори, а знаеш колко държи всички да са готови заедно с нея. — И като я прегърна, Едмънд поведе Джудит надолу по стълбите.

Обзе я отвращение от допира му. Нима си мислеше, че с малко ласки ще я накара да забрави причиненото ѝ зло? Самодоволен глупак! Един ден щеше да му отмъсти и никой, дори английската кралица, не би могла да ѝ попречи.

* * *

Слънцето се издигна мързеливо в небето и окъпа стаята в кулата с топлите си лъчи. Незнайно как през нощта Роб беше махнал кожата от прозорците и бе оставил светулките да избягат. Сега слънчев лъч играеше в красивата коса на спящата Ариана. Той се протегна и я погали.

Ариана въздъхна.

— Пак ли, милорд? Нямах ли засищане? — Тя се протегна сладко, отвори очи и се сгуши до него. — Страхувам се, че ще излезеш прав, наистина ще ме изхабиш.

Роб се засмя и я придърпа към себе си.

— Уморена ли си от съпруга си вече?

Ариана се притисна още по-плътено.

— Съпруг... каква велика дума. Не, съпруже, никога няма да се уморя от теб, няма да ти се наситя.

— Розов листец, съжالياвам. Трябваше да се досетя. Трябваше да бъда по-нежен, няма да те докосвам тази сутрин.

— О, няма да ме докосваш? Даже ако те погъделичкам с косата си? — И като се изтръгна от ръцете му, тя се качи върху него и наведе глава, за да пусне косата си върху голите му гърди.

— Ах, ти, лисичке! Дразниш ме, въпреки че те направих моя съпруга, така ли! Помни, че вече изгуби девствеността си и няма какво да те пази от моята страст.

— Хм, няма какво да ме пази ли? Тогава трябва да ми дадеш меча си, милорд. Твоят дълъг и здрав стоманен меч.

Роб изстена и придърпа главата ѝ да я целуне.

Ариана с удоволствие го прие в обятията си. Нима имаше друг мъж на земята, който да можеше да достави такава наслада на една жена? Всъщност никога нямаше да може да се насити на Роб.

Когато накрая, изтощена, се отпусна на възглавницата, той започна да я обсипва с целувки.

— Обичам те, Розов листец, мое малко цвете. Обичам те, обичам те...

Рязко почукване на вратата наруши блаженството им.

— Да — извика Роб. — Какво има?

В стаята се чу гласът на майка му, приглушен от тежката дървена врата.

— Роб, Ариана, време е за огледа. Ще трае само миг, после отново можете да се върнете в леглото.

Ариана беше слисана.

— Оглед? Какво значи това?

— Това е традиция или по-скоро обичай — да се огледат изцапаните с кръв чаршафи на сутринта. По този начин се защитават правата на бъдещите ни деца. Ако си била девствена през брачната си нощ, тогава всички твои деца безспорно ще бъдат признати за мои. Неприятно е, знам. Но само майките ни с някои други жени ще присъстват.

— Неприятно ли? Направо е унижително. Но тъй като децата, за които говориш, са моите, разбира се, че ще защитя бъдещето им.

Роб я целуна по челото и извика:

— Можете да влезете.

Вратата се отвори и Маргарет, Сибил и още три жени, които Ариана не познаваше, влязоха в стаята. Сибил вдигна наметката ѝ и я подаде на дъщеря си, а Маргарет занесе наметка на Роб. Дватамата се облякоха и станаха от леглото. Роб хвана Ариана за ръка и я заведе до прозореца.

Сибил отметна завивките и погледна чаршафите, после вдигна изненадана очи към Маргарет. Макар че бяха влажни, по чаршафите нямаше ни капка кръв. Лицето ѝ преbledня. Дъщеря ѝ без съмнение беше девица. Последва неловко мълчание и всички жени се обърнаха към Ариана. Тя видя странните им погледи и изтича до леглото. Къде беше кръвта?

— Не разбирам, аз бях девствена. Наистина бях.

Маргарет прегърна Ариана и се усмихна.

— Мила моя, не се отчайвай. Има отговор. Използвала ли си гърнето през нощта?

— Да, използвах го, точно след... и после още веднъж, по-късно...

Маргарет кимна на Сибил, двете жени отидоха в ъгъла и се вторачиха в глиненото гърне. Лицата им веднага светнаха и останалите жени облекчено въздъгнаха. Една по една те се приближиха и надникнаха в гърнето.

Роб отиде до Ариана и я прегърна. Тя стоеше с пламнали страни до него, докато всяка жена отиваше при нея и като мушкаше покълнал

жълъд в ръката ѝ, повтаряше:

— Нека утробата ти бъде плодовита като това дъбово семе. Тялото ти да е здраво като дървото, което израства от него. Децата ти да бъдат много — като листата по клоните му.

Ариана внимателно стискаше жълъдите. За пръв път осъзна, че тя беше нещо повече от съпруга на Роб. Тя щеше да бъде майка на децата му. Изведнъж това доби особена важност за нея. Здрави синове, които да продължат името на рода му. Мили дъщери, които да го обсипват с целувки.

Когато вдигна поглед от жълъдите, жените си бяха тръгнали.

— Знам идеалното място — каза Роб и взе ръката ѝ.

— Идеалното място за какво?

— Да засадим жълъдите. Ще го направим довечера, по пълнолуние. Преди да се усетиш, ще имаме толкова деца, колкото са жълъдите в ръката ти.

— Какво, само пет ли? Доколкото си спомням, искаше една дузина.

Роб я дръпна през смях върху леглото.

— Тогава трябва да започваме веднага.

* * *

През следващите няколко дни Ариана и Роб се опознаваха в блажено уединение. Прекарваха повече от времето си в малката стая в кулата и се появяваха в голямата зала само в часовете за храна, колкото да спазят благоприличието. Всеки път, щом влезеше там, Ариана изпитваше силно смущение. Знаеше, че на всички им беше ясно как прекарва дните и нощите си и се питаше дали изглежда по-друга сега. Тя, разбира се, се чувстваше съвсем различно. Като изключим слабостта, която бе съвсем естествена при толкова много време, прекарано в леглото, тя се чувстваше като добре гледана котка — глезена, галена и радваща се на любовта, с която я обграждаше Роб.

На седмия ден Роб ѝ каза, че ще обиколи границите на владението със своите рицари. Това беше един ритуал, който се изпълняваше веднъж на три седмици, за да се провери дали някой не е преминал незаконно в чужди земи, или се е опитал да строи на чужда

територия. Роб я целуна за довиждане, но съвсем неохотно откъсна устни от нейните. Не му се искаше да се разделят.

Ариана гледаше от прозореца как той се отдалечава заедно с рицарите и селяните. Помаха му за довиждане и му изпрати много въздушни целувки, сякаш заминаваше някъде за дълго. Когато се скри от погледа ѝ, тя се облече и накрая сложи пръстена с розата на ръката си. Не беше го носила от деня на сватбата и усещаше, че ѝ липсва. Импулсивно го целуна, като си спомни бледата кралица, която ѝ го беше дала, и късмета, който ѝ беше донесъл. Всъщност всичко тръгна добре, след като кралицата ѝ даде пръстена. Ех, да можеше Мери да научи колко щастлива беше сега, омъжена за Роб!

Слезе по стълбите и влезе срамежливо в голямата зала, като се оглеждаше да види познато лице. Питър и Сибил ѝ помахаха от другия край на масата. Тя отиде при тях и целуна и двамата по бузите.

Питър видя пръстена на ръката ѝ и каза:

— Розов листец, не трябва повече да носиш този пръстен.

Ариана го погледна уплашено.

— Защо? Какво има в него, дето е толкова тайно?

— По-добре е да не знаеш, поне засега.

— Искам да знам. Имам право да знам. Сега вече съм омъжена жена, а не дете. Каж ми.

Питър бавно поклати глава.

— Мамо, ти ще ми кажеш ли?

Сибил хвана ръката ѝ.

— Моля те, Ариана. Така трябва. А някой ден...

Ариана рязко се изправи. Двамата не откъсваха очи от нея.

— Тогава сама ще разбере.

Знаеше, че не бива да се отнася така с родителите си, но не можа да се сдържи. Бяха я ограничавали през целия ѝ живот, не ѝ казваха много неща и сега, когато вече беше пораснала и станала жена, не желаше повече да търпи това.

Ариана излезе и се отправи към конюшната, където нареди на едно момче да оседлае Паша.

Все пак имаше някой, който можеше да ѝ каже истината и който знаеше тайната на пръстена — граф Лестър.

Кралицата беше все още в замъка Клинтън при Едмънд. Ариана реши да отиде там и да изясни веднъж завинаги нещата. Конярчето я

упъти и като мина през портата и подвижния мост, тя се отправи към Клинтън Касъл. Чувстваше се виновна, че нарушава клетвата си пред Роб и язди Паша в негово отсъствие, но се утешаваше с мисълта, че мисията ѝ има благородна цел — да открие истината.

Докато яздеше през местността, тя изпита непознато досега чувство на гордост. Всичко това принадлежеше на Роб и на нея — тази, която беше прекарала живота си в сянката на големите замъци, в една малка къща със сламен покрив. Неочаквано чу тропот от конски копита и като се обърна, видя четирима от селяните на Роб да се приближават към нея. Когато дойдоха наблизко, забеляза, че бяха разтревожени.

— Милейди, не трябва никога да напускате замъка без ескорт. Ако нашият господар чуе за това, живи ще ни одере.

— Тогава няма да му казваме. Това ще бъде нашата тайна. Съгласни ли сте?

Младият мъж въздъхна облекчено.

— Съгласни сме, милейди. Ще продължавате ли нататък или да се връщаме обратно в Евърли?

— Не, имам работа в Клинтън Касъл. Много ли е далеч оттук?

— Доста далеч. Но ако търсите лорд Деверо, той и кралицата с антуража ѝ ловуват наблизко. Да ви заведе ли при тях?

Ариана ликуваше.

— Моля, водете ме.

Като мина напъряко през полето, селянинът я заведе до мястото, където лагеруваше антуражът на Елизабет. Ярки палатки бяха накацали край един поток. Конете пасяха, а благородници и селяни обикаляха наоколо и както изглеждаше, чакаха кралицата да се върне от лов. Ариана каза на придружителите ѝ да почакат и тръгна пеш през гората, водена от високите гласове, които се чуваха наблизко.

Тъкмо пристъпваше иззад едно огромно дърво, когато странно бръмчене като от огромен стършел я накара да се закове на място. Само на педя от нея в дървото се заби стрела. Тя отметна изненадано глава назад и пребледня.

Сърдитият глас на Едмънд наруши тишината:

— По дяволите, Джудит! Ако не бях стиснал лъка, стрелата ти щеше да улучи лейди Ариана.

— Помислих я за елен. Глупаво момиче, да върви по линията на стрелбата. Щеше да си получи заслуженото, ако я беше жилнала стрелата ми.

Ариана слисано се обърна към облечената в зелено ловджийска група и Едмънд, който стискаше в ръка лъка на Джудит. По изражението на лицата им разбра, че се бе разминала на косъм със смъртта.

Граф Лестър мигновено се озова до нея.

— Добре ли сте?

— Чувствам се чудесно. Беше глупаво от моя страна да вървя така слепешката през гората. Но исках да говоря с вас, сър. И то насаме, ако е възможно.

Графът я погледна странно.

— Както желаете, но по-късно, когато останем сами. — И като се засмя високо заради кралицата, той каза: — Добре е, само е малко уплашена. Изглежда, искала е да каже довиждане на своята кралица, като е разбрала, че си тръгвате на следващата сутрин.

Ариана се остави Лестър да я заведе при кралицата и като влезе в подсказаната ѝ от него роля, коленичи пред нея.

— Исках да ви кажа сбогом, Ваше Величество, и да ви благодаря отново за честта, с която ме удостоихте, като дойдохте на сватбата ми. Ощастливихте моя сватбен ден и аз ще си спомням с още по-голямо умиление за него именно заради вашето присъствие.

Елизабет гледаше към младата жена, очарована от искреността ѝ, която определено липсваше на нейните придворни. Колко приятно беше да я има близо до себе си!

— Няма нужда да ми благодарите, скъпа, защото аз наистина се забавлявах чудесно. Но какво правиш без съпруга си, той не те ли придружи?

— Изчервявам се, но ще призная, че дойдох без него. Той замина да изпълнява задълженията си на господар на замъка и ме остави сама. А сме женени само от седмица... Не ми беше приятно и реших да се ободря, като дойда да ви видя още веднъж, преди да заминете.

Елизабет направо се възгордя от думите на Ариана.

Наведе си и вдигайки леко главата ѝ, я целуна по челото.

— Думите ти напълно подхождат на мислите ми. Точно тази сутрин си мислех колко силно се нуждая от ободряване и ето че сега ти

го стори. Трябва да дойдеш с нас на обяд. Бих искала да чуя как свикваш с брачния живот. Розовите ти страни издават колко си щастлива, но все пак бих искала да чуя подробности.

И като хвана Ариана за ръка, кралицата бавно я поведе през гората към една поляна, където беше сложена дълга маса, отрупана с ядене. Тя пожела момичето да седне до нея и Ариана прие с радост. Изненадана беше от лекотата, с която общуваше със старата жена. Съвсем скоро я накара да се смее и да пляска с ръце на историите, които ѝ разказа за седмицата си брачен живот.

— Значи това било да си омъжена за този, когото обичаш! Завиждам ти, дете. Ще ми се да те открадна с мен в Лондон, но е твърде егоистично. Искам да си останеш естествена и непоковарена от порядките в двора ми, така че когато дойда да те посетя, да те намеря също така лъчезарна, каквато си днес.

Лестър слушаше разтревожен и мълчеше. Ако кралицата заподозреше коя е Ариана, нямаше да се държи така приятелски. Забавно беше все пак колко бързо се привърза към Ариана. Сякаш Елизабет долавяше онова, което Ариана беше наследила от него — онова, заради което тя самата го обичаше. Може би беше съвсем естествено да обича дъщеря му.

След обяда Лестър успя да остане насаме с Ариана, казвайки на Елизабет, че иска да види прекрасния ѝ жребец и да я посъветва как да се грижи за него. Елизабет се усмихна благосклонно и легна под едно дърво да подремне, пазена от прислужниците си, които разговаряха шепнешком.

Застанали от двете страни на жребеца, двамата се гледаха и галеха кадифения му неоседлан гръб.

— Добре, детето ми, кажи каква неотложна работа те е накарала да тръгнеш след мен? — нетърпеливо попита Лестър.

— Милорд, смятам, че знаете защо съм тук. Трябва да разбера истината за пръстена с розата от слонова кост.

— Страхувах се, че си дошла заради това и не знам как да ти отговоря. Не можеш ли да попиташ хората, които са те отгледали?

— Уморих се от въпроси, но без никакъв резултат. А сега искам да знам — ако не по друга причина, то поне за да се пазя. Защото ако не знам истината, как бих могла да се предпазя от каквато и да е опасност? Вие излъгахте кралицата заради мен, защитихте ме, макар и

да не знам от какво. Сега бихте ли ми казали истината, за да мога занапред сама да се пазя?

Ръката на Лестър престана да гали жребеца и бавно посегна към ръката на Ариана, без да откъсва очи от нейните.

— До деня на твоята сватба нямах представа за съществуването ти, а само знаех, че имам дъщеря със златиста коса и небесносини очи.

Ариана премигна.

— Да не искате да кажете...

— Да, мило дете. Ти си моята дъщеря.

— Вашата дъщеря? — Ариана не откъсваше очи от лицето на Лестър.

Осъзна, че беше очаквала нещо такова. Някакво неясно предчувствие ѝ го беше подсказало още когато го видя за пръв път, но го беше отхвърлила като нещо невъзможно. Той беше баща ѝ. Граф Лестър, най-могъщият мъж в цяла Англия, беше неин баща. Ръката ѝ стисна неговата в отговор, предавайки дълго сдържаните ѝ чувства.

— Мила моя, това бе шокиращо откритие не само за теб, но и за мен. Знаех, че съществуващ, че майка ти те е скрила някъде, но нищо повече. Макар че се опитвах да я накарам да ми каже къде, тя отказваше да ме осведоми. Така изгубих надежда, че ще те открия.

— Ами майка ми? Кажете ми, моля ви... Никога не се и надявах, че ще намеря баща си, а сега... Възможно ли е да открия и двамата си родители? Нима мога да бъда толкова щастлива?

Изведнъж Ариана се сети какво я беше довело при баща ѝ.

— Пръстенът с розата — рече тя. — Какво общо има той с всичко това? Даде ми го кралицата на Шотландия, а кралицата на Англия го е дала на вас. Нима майка ми е една от тях?

Лестър бавно кимна.

Ариана го гледаше слисано.

— Но коя от двете?

Той тъкмо се канеше да заговори, когато чу приближаващата се Елизабет.

— Е, младо момиче, успя ли най-личният мъж от моя двор да ти напълни главата с приказки за кралска кръв?

Ариана замръзна. Дали кралицата беше подслушвала?

— Не разбирам, Ваше Величество.

Елизабет се засмя.

— Искаш да кажеш, че не ти е говорил за чистокръвните коне, които притежава, цитирайки имената на величията в техните родословия? Той приема поста си на началник на кавалерията много присърце. Обича конете със страст, за която всяка жена би им завидяла.

— Но коя любов би могла да се сравни с това, което изпитвам към вас? — Лестър взе ръката на Елизабет и пламенно я целуна.

Ариана ги наблюдаваше и се питаше дали не вижда пред себе си своите родители. Чувстваше се много странно. Беше ли възможно Елизабет да е нейната майка? Беше свикнала с нея съвсем бързо, а Елизабет, от своя страна, също я беше приела тъй добре, та чак беше изненадала придворните си. Но когато беше при кралицата на Шотландия, също я беше почувствала много близка. Спомни си какво беше изпитала, когато Мери докосна ръката ѝ. Сякаш беше усещала този допир и преди. Коя кралица я беше родила? Трябваше да узнае.

В този миг, със сетивата, напрегнати до краен предел, тя чу Роб да вика името ѝ. Той връхлетя в лагера с дузина от своите мъже, скочи от коня и я грабна в обятията си.

— Ариана, слава богу, че си добре. Прималя ми от тревога, когато се прибрах вкъщи и разбрах, че те няма. Какво те прихвана, та изчезна така неочаквано?

— А-а, красивият младоженец е самотен без теб. Толкова е нетърпелив да те прегърне в обятията си, че забравя да поздрави дори кралицата си.

Роб мигновено коленичи и свали шапката от главата си.

— Простете ми, Ваше Височество, не ви забелязах...

Елизабет се засмя кокетливо.

— Разбирам те и завиждам на твоята мила невеста. Доволна съм, че нямаш очи за други жени. Ариана наистина заслужава предан съпруг, ако някога чуя друго от нея, гневът ми ще те настигне. А сега стани и заведи жена си вкъщи, където ѝ е мястото. Става късно и няма да позволя хладният вечерен въздух да я простуди.

Ариана бе обхваната от паника. Да си тръгне сега? Не и преди да е разбрала коя от двете кралици е майка ѝ. Тя изтича до Лестър и направи дълбок реверанс.

— Благодаря ви за съветите, които ми дадохте във връзка с конете, милорд, и за информацията относно техните родословия. Но

бихте ли ми повторили: за коя кобила казахте, че е родила малкото женско конче — шотландската или английската?

Лестър се усмихна, досетил се какво имаше предвид Ариана. Умно момиче беше дъщеря му.

— Шотландската, разбира се. Кончето изцяло прилича на нея.

Ариана чу думите като насън. Мери беше нейната майка. Кралицата мадона беше нейна майка.

Роб разбра какво ставаше и веднага усети студени тръпки да преминават по тялото му. Ариана играеше опасна игра. Разбра също, че вече ще му бъде доста трудно да контролира действията ѝ. Сигурно щеше да поиска да отиде при майка си, а той не можеше да позволи това. Трябваше да се грижи за безопасността ѝ и да я пази от самата нея.

Погледът му обходи кралицата и Лестър, както и Едмънд и Джудит, които стояха наблизо, и сърцето му се сви. Нямахте да бъде толкова лесно да закриля твърдоглавата си жена.

Накрая успя да я качи на коня и като махна на хората си, препусна напред. Далеч от Едмънд, далеч от кралицата, далеч от опасността, с която бе просмукана дори земята, по която стъпваха.

16.

Неочакваното просветление във връзка с нейното раждане промени Ариана пред самите очи на Роб. Беше великолепна. Яздеше гордо изправена, с царствена осанка — като истинска дъщеря на кралица, а буйната ѝ коса се развяваше около лицето ѝ и говореше за също така буйния ѝ характер. Щеше да си има доста грижи сега, защото несъмнено щеше да се опита да отиде при майка си, а той трябваше да я спре.

Не беше продумал, откак тръгнаха. Нарочно я остави насаме с мислите ѝ, за да може спокойно да възприеме казаното от Лестър. Но сега, пресичайки границите на собствените си владения, той се почувства по-спокоен. Не можеше повече да се сдържа и изкрещя, за да надвика вятъра и тропота на копита върху каменистия път:

— Имаш ли някаква представа на каква опасност се беше изложила преди малко?

Без да откъсва очи от пътя, Ариана отговори важно:

— Сега вече имам, но не благодарение на теб.

И като плесна Паша с юздите, тя го подкара в галоп и не му позволи да забави ход, преди да стигне подвижния мост на замъка Евърли. Мина в лек галоп през портите, влезе в двора и го спря пред вратата. След като се съвзе от ездата, тя скочи от Паша, преди Роб да успее да ѝ помогне, и се отправи към входа, където я чакаха Сибил и Маргарет. Видя разтревожените им лица и за миг се почувства виновна, но бързо се отърси от това чувство. Имаше пълното право да постъпи така, както беше сторила.

Сибил изтича към нея и нежно я прегърна.

— Толкова се тревожихме за теб, слава богу, че си добре.

Ариана стоеше вдървено, с отпуснати ръце и безизразно лице. Без да продума, тя влезе в замъка и тръгна нагоре по стълбите. Не можеше да говори със Сибил сега, въпреки че мълчанието ѝ беше обидно. Не можеше да говори с никого, преди да има възможност да размисли.

По средата на стълбището изведнъж спря, щом чу гласа на Роб някъде отдолу.

— Фиона, заведи Паша при родителите ти и го дръжте там, докато не ви се обадя. По-късно ще се уговоря с баща ти за цената, която ще иска за гледането му.

Ариана се обърна гневно:

— Паша е мой, не можеш да ми го отнемеш!

Роб погледна към нея с облекчение — поне бе предизвикал някаква реакция.

— Ти наруши обещанието си никога да не го яздиш без мен и сега трябва да понесеш последствията.

Ариана стисна здраво перилата на стълбището.

— Знам какво се опитваш да направиш, Роб, но няма да успееш. С нищо не можеш да ми попречиш да видя майка си. С нищо, чуваш ли? С нищо!

Роб беше очаквал това. Но знаеше също, че не би могъл да я остави да се излага на опасност. Волята му трябваше да бъде по-силна от нейната.

— Разкрещи се пред целия свят тогава, защо не го направиш? Съсипи само за миг всичките тези години, през които Питър и Сибил са те опазили. Това ще върне ли майка ти? Ще те направи ли по-щастлива?

Ариана пребледня.

— Запомни това, Ариана Уоруик. Ти си моя съпруга, моя собственост и проклет да бъда, ако позволя някой да ти навреди, та дори това да си самата ти. Издавам заповед да не те пускат извън стените на замъка. Ако не смяташ да се пазиш сама, тогава всички хора от Евърли ще го сторят вместо теб.

Шокирана, Ариана погледна Роб. Досега винаги се беше държал като най-нежния от всички мъже. Вярно беше това, което казваха старите жени: не познаваш истински един мъж, докато не се омъжиш за него. Тя стигна разплакана до стаята в кулата и се хвърли на леглото.

Роб изкачи витото стълбище до стаята им и като стисна зъби, бутна вратата. Очакваше порой от гневни думи, но вместо това намери една покорна Ариана.

Само при вида ѝ сърцето му омекна. Искаше да я утеши с целувки, но знаеше, че трябва да бъде твърд. Влезе в стаята и нарочно

тръшна вратата.

— Каква малка страхливка си!

Думите му я прорязаха като нож. Очакваше той да я прегърне и да я утеши с целувки, а не да я напада.

— Точно така, страхливка! Започваш да ревеш като разглезено дете веднага щом откриеш, че не можеш да видиш майка си, когато пожелаеш. Тя смело те е пазила през всичките тези години и бог знае как се е терзала. Ще съсипеш ли всички тези години, през които е страдала?

Ариана не можеше да повярва на ушите си. Къде беше отзивчивият и винаги проявяващ разбиране Роб?

— Как смееш да ми казваш, че е глупаво да искам да видя майката, за която съм копняла през целия си живот? Твоята майка винаги е била до теб. Как изобщо би могъл да знаеш какво значи да живееш, без дори да познаваш майка си?

— Права си, не знам какво е това, но наистина знам колко опасно ще бъде за теб да направиш опит да я видиш. Независимо дали това ти харесва или не, смятам да те предпазя от такава постъпка.

— Да ме предпазиш? Господ да ме пази от тези, които ще ме предпазват. Понеже Сибил и Питър ме пазиха, бях отгледана като селянка, без изобщо да знам, че съм дъщеря на кралица. Понеже майка ми ме пазеше, никога не познах любовта ѝ, а сега дори съпругът ми ме пази, като ме държи като затворник в моя дом. О, Роб, не разбираш ли, че трябва да мога свободно да решавам как да постъпвам, дори и да греша? Как иначе бих могла с достойнство да стана графиня Евърли?

Роб седна на ръба на леглото и взе главата ѝ в ръце. Вгледа се в очите ѝ.

— Със сърцето си усещам, че това, което говориш, е истина, но въпреки това трябва да направя необходимото. Разбираш ли, можеш ли да приемеш, че моята голяма любов ме задължава да постъпя така?

Най-много от всичко на света Ариана искаше да потъне в обятията му, но се стегна.

— Трябва да я видя, Роб, трябва! Искам да разбера какво ще изпитам, като я нарека *мамо* и като се видя отразена в очите ѝ.

Роб се опита да я успокои.

— Разбирам, тежко е да знаеш къде е тя и да не можеш да идеш при нея, но трябва да се примириш. Майка ти ще се възпротиви най-

много от всички други, ако разбере, че искаш да рискуваш свободата си заради една съвсем кратка среща с нея. След като имаш време да помислиш, ще разбереш как трябва да постъпиш. Но дотогава аз трябва да правя всичко, което е по силите ми, за да те опазя. Разбираш ли? Можеш ли да ми простиш?

Тя се сгуши до рамото му.

— Знам само, че не мога да понеса да си ми сърдит. Толкова те обичам.

Роб се наведе над нея, устните им се сляха и заличиха всичко друго, освен силната им любов.

* * *

Времето за Ариана минаваше бавно. Дни наред тя мислеше за майка си и мечтаеше за живота, който би могла да води, ако беше при нея. Виждаше се на разходка с Мери в градината на някакъв замък. С радост споделяше някои забавни истории за Роб, а майка ѝ говореше за политика, дори се случваше да поиска съвета ѝ. Представяше си как седят с кралицата под сянката на огромен дъб, заобиколени от елегантни благородници, които открито ѝ завиждаха за вниманието, което кралицата ѝ посвещаваше.

Ако не беше Елизабет, би могла да има всичко това.

А сега, без да губи повече ценно време, тя наистина трябваше да види майка си. Нямахше да бъде така хубаво, както се беше надявала, но нямаше значение. Нищо друго нямаше смисъл, освен да бъде с нея, независимо къде се намираше. Като си спомни думите на Роб, тя разбра, че трябваше да намери начин да види майка си, без да излага себе си или него на опасност. Сигурно можеше да се измисли нещо. В края на краищата тя беше посещавала Мери веднъж преди две години, когато ѝ беше върнала скай териера. И с Божията воля това можеше да стане отново. Не по същия начин, той би бил твърде опасен, но все нещо щеше да измисли.

Роб беше излязъл на лов с хората си, а Уил си беше тръгнал предния ден и беше отвел Питър и Сибил със себе си. Ако смяташе да предприеме нещо, сега беше моментът. Преди да си тръгнат, Питър и Сибил ѝ бяха казали всичко и тя ги обикна още по-силно, като разбира

какво бяха преживели, за да я опазят. Бяха се местили от град на град и бяха рискували живота си, за да са близо до Мери. Вече бе разбрала всичко.

Всичко — освен опасността, в която те смятаха, че се намира.

Елизабет едва ли би й сторила зло. Не се ли беше отнесла към нея съвсем мило на сватбата ѝ и после, когато я беше потърсила в гората? Не беше ли нелепо да смятат, че след всичките тези години тя би таила омраза към дъщерята на Лестър? Никога не беше го наказвала за прегрешенията му, защо тогава ще наказва дъщеря му?

Или пък си играеше на котка и мишка? Чакаше деня, когато Ариана ще бъде открита, за да му отмъсти? Питър вярваше в това, а той познаваше кралицата по-добре от нея.

Нямаше значение — тя щеше да бъде по-хитра, отколкото някой би могъл да си представи. Достатъчно хитра, за да посети майка си. Но как? Кой имаше достъп до Мери и можеше да влиза и излиза, когато си поиска? И властта да я вземе със себе си? Обхвана я трескава възбуда, щом се досети за отговора.

Едмънд!

Едмънд беше единственият ѝ шанс. Никой не би се чудил, ако я видеше с него по време на някое от посещенията му при кралицата. А освен това Елизабет често местеше Мери. Без Едмънд никога не би узнала в кой замък или имение бе отседнала тя в даден момент. Едно беше сигурно — Едмънд беше особено важен за плановете ѝ. Но как би могла да се справи? Роб я пазеше внимателно и не ѝ позволяваше да напуска замъка без него.

Ариана отиде до прозореца и погледна долу към хората, които обикаляха около стражата. Добре тогава, ако тя не можеше да отиде при Едмънд, трябваше той да дойде при нея. Видя Лютиче, облежната на копа сено до конюшната, да разговаря с мускулестия майстор зидар и я извика:

— Искам да те видя, веднага.

Само след миг Лютиче се озова в стаята и Ариана ѝ връчи бележката, която трябваше да предаде на Едмънд.

— Но, Ваше Благородие, Роб ще ми откъсне главата, ако ви помогна. Моля да ме извините, но аз не искам да се разделям с него.

— Не бъди глупава, Лютиче. Роб не е казал нищо за изпращането на бележки. Нареди само да не напускам замъка. Освен това не е

нужно да знае друг. Можеш да кажеш на стражата, че съм те пратила до дома на Фиона, за да видиш как е Паша. Едва ли някой ще те разпитва.

— Тази работа не ми изглежда чиста. Ако нямаше нищо нередно в това, че търсите лорд Клинтън, тогава защо го пазите в тайна от съпруга си?

— Лютиче, щеше ми се да ти кажа защо се налага да видя лорд Клинтън, но уви, не мога. Трябва да ми имаш доверие. Работата е от огромно значение. Ще го направиш ли?

Лютиче видя как трескаво горяха очите на господарката ѝ и я разбра, че страда.

— Добре, ще го направя, дори да ми струва главата, толкова много означавате за мен.

Ариана прегърна пълната девойка и я целуна по бузата.

— Сега върви и побързай. Ако всичко потръгне добре, лорд Клинтън ще се върне с теб.

* * *

Джудит с усилие се надигна и седна в леглото, стенички от болка.

— За Евърли ли тръгваш сега? И ме оставяш тук сама?

Едмънд погледна разчорлената жена.

— Сама? Едва ли. Имаш цял замък, пълен с хора, които да се грижат за теб. Няма да се бавя. Лейди Ариана ни покани да вечеряме с нея, но тъй като ти си твърде болна, за да дойдеш, аз ще отвърна на тази проява на съседско внимание. Ще те извиня за отсъствието, не се тревожи, но няма да ѝ кажа истинската причина за болестта ти.

— Как иначе! Сигурна съм, че не би искал някой да узнае, че си извикал баячка, за да убиеш собственото си дете. Какво биха си помислили хората за теб тогава? Мръсник! — Джудит притисна с ръце корема си, обхваната от нов спазъм. — Каза, че няма да боли, че след това ще бъде като нова. Погледни ме сега! Как ми се иска да ти прехвърля болката си, и то десетократно. Кога ще свърши всичко? Тялото ми гори от треска. Изпрати да повикат брат ми, той ще се погрижи за мен. Ще премахне тази проклета болка.

— Съжалявам, че ти беше толкова трудно, но след няколко дни ще се почувстваш по-добре, помни ми думите! Ще изпратя да повикат старата жена — тя ще ти даде нещо, с което да облекчи болката.

— Искам брат си.

— Ще дойде след два дни, ако все още си болна, съгласна ли си? А сега си легни и почивай. Точно това е необходимо на тялото ти. Ще се върна, преди да усетиш, че ме е нямало.

Едмънд затвори вратата след себе си. Искаше да забрави гледката, която Джудит представляваше в леглото му. Не беше предполагал, че ще е толкова ужасно да се отърват от едно копеле, че ще се чувства тъй отвратително. По дяволите, ако беше отишъл в Норбридж няколко дни преди Робърт, сега нямаше да преживява всичко това. Щеше да срещне пръв Ариана, щеше да я омагьоса и да се ожени за нея.

Разбра го още в мига, в който я видя да върви към него през онзи първи ден: искаше да се ожени за нея. Тя олицетворяваше всичко добро в този свят, щеше да бъде неговото спасение. С гордост щеше да крачи по земята, ако тя вървеше до него. Мразеше човека, в когото се беше превърнал — раболепен ухажор на Елизабет, който беше продал душата си, за да се радва на нейната благосклонност. Беше загубил своята самоличност и свободата си и вършеше всичко под нейна команда. И за какво? Какво беше спечелил?

Ето че сега Ариана го беше потърсила. Твърде късно, твърде късно... Но въпреки това щеше да отиде и сам да се увери как се беше променила, след като бе омърсена от близостта си с мъж. Може би едва тогава щеше да я изхвърли от мислите си и да бъде достатъчно примирен, за да се ожени за Джудит.

Лековерно момиче!

Тя наистина вярваше, че кралицата му беше забранила да се жени за нея, а в действителност кралицата изобщо не се интересуваше от това. Дори му беше намекнала, че е по-добре да се погрижи за доброто име на Джудит. Доброто ѝ име! Какво ли общо имаше Джудит с непорочността, чистотата, добротата и благоприличието? Тази жена беше истинско дяволско изчадие.

След няколко часа Едмънд седеше срещу Ариана в малката гостна стая в замъка Евърли. Промяната в нея беше съвсем очевидна. Макар че продължаваше да бъде най-прекрасното същество, което

беше виждал досега, непорочната девица се беше превърнала в чувствена жена, която добре съзнаваше какво въздействие има върху мъжете. Това ясно личеше от начина, по който го гледаше, от изкусителната извивка на устните ѝ, пълни и сочни, полуотворени, сякаш в очакване на целувка.

Още щом пристигна, тя го посрещна с особено внимание, канейки го с вино и вкусни маслени сладки. Каза му, че иска да опознае по-добре най-близкия си съсед и той напразно се мъчеше да проумее какъв бе истинският ѝ мотив, ако изобщо имаше такъв.

— Разкажете ми отново, Едмънд, до каква степен кралицата се осланя на вас. Сигурно сте много горд, че означавате толкова много за нея? Като си помисли човек, тя ви праща във всички замъци и имения, където е затваряна кралицата на Шотландия. Аз лично смятам, че би поверила такава работа само на най-доверените си лица.

— Вярно е, наистина съм много близък с кралицата. Тя остана цяла седмица в Клинтън след сватбата ви с Робърт и се допитваше до мен по много въпроси от особено голяма важност. Отношенията ѝ с кралицата на Шотландия са една от областите, в които тя изцяло зависи от мен.

— А тези отношения са наистина важни, нали? Сигурно имате голям талант на дипломат, щом ви изпраща с такава деликатна мисия.

— Деликатна? Съвсем точна дума. Двете кралици са родственици, както знаете, но въпреки това са най-върли врагове. Трябва много внимателно да претеглям всяка дума, която казвам, за да не пострадам от последствията. Те наистина се нахвърлят върху всичко, казано от мен, като тигър върху жертвата си.

— Разбирам какво имате предвид, сигурно е много трудно. Винаги съм се възхищавала от хората с дипломатически умения. Аз не притежавам такива, макар че страшно бих желала. Всъщност би било прекрасно да се обучавам на дипломатичност при някой, който е толкова съвършен в тази област.

— Милейди, ако имате такива намерения, ще ми бъде особено приятно да бъда ваш учител.

— Наистина ли? Много сте любезен. Това би ми харесало.

— Тогава смятайте, че сме се уговорили. Следващия път, когато посетя Мери, ще дойдете с мен и ще си водите бележки. Кралицата на

Шотландия има бърз ум и е особено находчива, затова урокът ще бъде твърде полезен, не се съмнявайте в това.

— Сигурна съм, че сте прав, но не знам дали ще се осмеля да дойда. Тя може да не хареса това натрапничество.

— О, не, Мери ще се радва да се запознае с вас. Вие много си приличате.

Ариана пребледня. Нима действително приличаше толкова на майка си? Ако беше така, щеше ли Едмънд да стигне до истината, щом ги видеше заедно? Дали не беше направила грешка, като го покани тук?

— Лаская се, че мислите така. Коя ли жена не би искала да я сравняват с кралица?

— Уверявам ви, че това не е ласкателство, а самата истина. Спомням си, че първия път, когато ви видях, носехте рокля, почти като тази на шотландската кралица. Странно. Ако не бях по-добре запознат, бих се заклел, че имате някаква родствена връзка, но, разбира се, знам, че това е невъзможно, тъй като тя има само едно дете, и то син. Въпреки всичко... долавям нещо общо.

Сърцето на Ариана почти спря. Какво беше направила? Щеше да бъде твърде лесно за Едмънд да узнае истината.

— Има нещо общо между нас. И двете с кралицата имаме слабост да се обличаме в зелено. А кадифената ви горна дреха говори, че и вие имате подобно предпочитание, макар че едва ли някой би си помислил, че има нещо общо между нас двамата, нали, Едмънд?

Той взе ръката ѝ и я поднесе до устните си.

— Искат ли да мисля, че има.

Над наведената му глава Ариана отправяше умолителни погледи към Лютиче, търсейки помощта ѝ.

Лютиче се окашля.

— Милорд, искате ли още вино?

Едмънд пусна ръката на Ариана.

— Още вино? Не, благодаря. Но ако милейди е съгласна, бих предпочел разходка навън, за да може нощният въздух да проясни главата ми.

— Не се ли чувствате добре, Едмънд?

— Само малко съм уморен. Страхувам се, че прекалих с виното днес, или пък ми се вие свят от вашето присъствие.

— Едмънд, моля ви, не забравяйте, че сте гост в дома на съпруга ми.

Той се вгледа в очите ѝ. Ето една достойна за него жена. Жена, която можеше да накара съпруга си да се чувства като крал, направо безукорна. Но принадлежеше на друг.

— Простете ми, ако прекалявам, Ариана. Но аз съм просто един смъртен човек. Кой мъж не би се самозабравил във ваше присъствие?

Смутена, Ариана отиде до масата да си налее чаша вино.

— Кажете ми повече за вашите задължения към кралицата. Нетърпелива съм да узная колкото може повече за нея, тъй като ми обеща, че ще ме посети. Каква е любимата ѝ храна? А любимата ѝ музика? Ами кралицата на Шотландия — какви са нейните вкусове в сравнение с тези на Елизабет? Наистина е много любопитно за мен.

Едмънд се засмя, благодарен, че беше сменила темата.

— Елизабет и Мери си приличат повече, отколкото би могло да се предположи. И двете обичат да танцуват, имат тази дарба. Обичат да четат и да се образуват. А най-вече всяка от тях се смята за най-красивата жена в двете царства.

— Но и двете не са това, за което се мислят, нали, Едмънд? Тази титла безспорно принадлежи на моята съпруга.

Робърт стоеше на вратата и гледаше Ариана с присвити очи.

— Робърт! — Ръката ѝ се разтрепери и разля малко вино. Тя остави чашата и за миг наведе глава да скрие лице от съпруга си. Наистина ли изглеждаше толкова виновна, колкото се чувстваше? Не беше очаквала, че той ще се върне преди сутринта, а по изражението му можеше да се досети, че не беше очарован да завари Едмънд в дома си.

Роб отиде до нея и обви с ръка кръста ѝ.

— Не е ли така, Едмънд?

— Какво? О, да, наистина. Твоята съпруга несъмнено е най-красивата жена в Шотландия и Англия. Ти си късметлия, Роб.

— Късметлия? Късметът няма нищо общо тук, друже. Знаех какво търся и го преследвах докрай.

Едмънд започваше да се чувства неловко. Не беше в стила на Робърт да се държи арогантно.

— Точно така, постъпил си съвсем правилно. Тя наистина си заслужава.

— Какво? — намеси се доста рязко Ариана. — Говорите за мен, сякаш съм спечелена на някакво състезание. Никога няма да ви разбера вас, мъжете. Но стига толкова. Хайде да поговорим за нещо друго, преди да се изнервя съвсем. Наред ли е всичко, Роб? Не те очаквах днес.

— Всичко направо е чудесно. Свършихме един ден по-рано, за да мога да се прибера при младата си невеста. Радваш ли се да ме видиш?

— Знаеш много добре, че е така.

— Тогава ме целуни — каза Роб и я притегли към себе си. — Покажи колко се радваш да ме видиш.

Ариана го отблъсна, отвърщайки през зъби:

— Щом останем сами, с готовност ще ти докажа моята радост.

Роб отново я дръпна собственически в прегръдката си.

— Сигурен съм, че Едмънд разбира нуждите на младоженците и ще ни прости, че показваме така чувствата си. — И Роб я целуна дръзко, но тя усети, че не вложи никакво чувство. Беше ядосан и на нея, и на Едмънд, и явно се държеше така демонстративно заради него.

Едмънд наблюдаваше как Робърт целува Ариана, вбесен от небрежния начин, по който се отнасяше с нея. Очевидно Робърт искаше да подчертае, че Ариана е негова собственост. Да върви по дяволите!

Като се окашля, той каза:

— Смятам да тръгна вече, за да оставя двете гълъбчета сами.

Сърцето на Ариана се сви. Не бяха се спрели на дата за посещение при Мери.

— Но... навън е нощ. Няма ли да почакате до сутринта, за да пътувате по светло?

— Мила моя, Едмънд е свикнал да пътува през нощта. Той знае какво прави.

— Съвсем вярно. Е, тогава ви казвам довиждане. Сега е ваш ред да дойдете до Клинтън Касъл. Ариана, ще ви осведомя кога ще бъде следващото ми посещение при кралицата на Шотландия. Колко е хубаво, че имаме общи интереси.

Ариана се страхуваше да погледне Робърт. След като Едмънд си тръгна, тя стоеше с очи, вперени в персийския килим на пода, в очакване Роб да я смъмри.

Последва дълго мълчание.

Лютиче и другите прислужници разбраха, че нещо не беше наред и излязоха, като безшумно затвориха вратата след себе си.

Роб продължаваше да мълчи.

Когато търпението ѝ се изчерпа, Ариана вдигна глава и го погледна право в очите.

— Е, няма ли да се скараш на непокорната си жена?

— Ще има ли някаква полза?

— Не! — отвърна тя и още повече вирна брадичката си.

— Тогава няма да казвам нищо. — Той се прозя небрежно и протегна ръце над главата си. — Моля да ме извиниш, но смятам да си лягам.

Ариана не беше сигурна дали трябваше да изпита облекчение или тревога. Съвсем неочаквано за нея, той се държеше мило и внимателно. Не искаше да се карат, затова не отвърна нищо.

Тя покорно го последва горе в стаята, където с недоумение наблюдаваше как се съблича и се мушва в леглото. Накрая дръпна завивките чак до брадичката си.

— Духни свещите, преди да си легнеш — измънка той и се обърна настрана, оставяйки я да го гледа изненадано.

Тя направи каквото ѝ беше казал, съблече се и легна в леглото. Роб не се помръдна. Беше не само изненадана, а направо обидена, че не я прегърна. Нима не я желаше вече? Преглътна гордостта си и се сгуши до гърба му.

Никаква реакция от негова страна.

Тогава го обгърна с ръка и усети, че той беше напълно готов да ѝ достави удоволствие.

И се усмихна.

* * *

Дълго след като Ариана заспа щастлива, Роб остана да лежи буден и трескаво мислеше по какъв начин да опази жена си. Бавно, внимавайки да не я събуди, той се надигна, облече халат върху голото си тяло и излезе на пръсти от стаята. Слезе надолу по стълбите до спалното помещение на своите рицари. Пристъпвайки внимателно в

тъмната стая, той най-сетне намери човека, когото търсеше. Потупа леко по рамото Джон Нийл и той веднага скочи.

— Какво има, милорд? Нападат ли ни?

— Шшшт! Облечи се и излез в коридора. Трябва да те изпратя по много важна работа, и то веднага.

Вън, в коридора, Роб крачеше непрекъснато напред-назад в очакване на Джон. Това беше най-довереният му човек и единственият, на когото можеше да разчита за една толкова деликатна мисия. Щом вратата скръцна, Роб се обърна да го посрещне.

— Какво има, милорд?

— Джони, трябва да предадеш едно устно съобщение на лорд Уилям Лъдлоу в Норбридж. Насаме и абсолютно поверително, разбираш ли? Никой не трябва да чуе.

— Да, сър, разбирам.

— Кажи му, че се налага да отиде до Лондон веднага. Там трябва да поиска лична аудиенция при граф Лестър. Трябва да каже на Лестър да се погрижи Едмънд Деверо да бъде изпратен под някакъв предлог извън страната, и то веднага. Животът на един скъп за него човек ще бъде застрашен, ако не успее да го стори. Запомни ли?

— Да, сър, можете да разчитате на мен.

— Освен това, Джони, придружи лорд Лъдлоу до Лондон, за да мога да бъда в течение на всичко, което се случва и което ще ми съобщиш веднага щом се върнеш.

Твърде неспокоен, за да заспи отново, Роб се качи на крепостната стена и проследи Джон, докато се скри от погледа му. Лестър щеше да разбере посланието, а той имаше достатъчно влияние, за да изпрати Деверо извън страната. Ариана щеше да бъде в безопасност. Щеше да закриля жена си, независимо дали това ѝ харесваше или не.

Роб с усмивка се сети за това как изглеждаше тя, когато той си легна, без да каже дума за срещата ѝ с Едмънд. Сигурно имаше много начини да се справи човек с една жена и събитията да приемат съвсем приятен обрат.

17.

Септември 1585 година

Нежната мелодия, която Ариана свиреше на лютнята, се разнасяше в голямата зала и спокойните ѝ звуци се смесваха с пращането на огъня в камината. Чудесна септемврийска вечер. Наистина щеше да бъде такава, ако Ариана не се чувстваше толкова виновна. Седнала край огъня, наобиколена от прислужниците си, би трябвало доволно да си пее и свири. Но точно лютнята ѝ предизвикваше у нея чувство за вина.

Всичко започна преди няколко седмици, когато в замъка Евърли пристигна един трубадур. Приеха го най-любезно и няколко вечери поред той им свиреше и пееше, а те го отрупваха с храна и напитки. Като слушаше как разказва за приключенията си и за всички дами и лордове, които беше забавлявал, Ариана беше осенена от една мисъл: трубадурите бяха добре дошли навсякъде. Защо да не се облече като такъв, за да получи достъп до майка си?

Колкото повече мислеше за това, толкова повече ѝ харесваше тази идея. Единствената спънка беше, че не знаеше да свири на никакъв инструмент. Скоро и това се уреди. Помоли Ани да я научи да свири на лютня и тя се съгласи, без да подозира какво кроеше Ариана. И ето че сега свиреше толкова добре, колкото и всички други музиканти в замъка.

Роб ѝ се усмихваше доволно от масата, където седеше със своите хора и слушаше музиката ѝ. Чувството ѝ за вина се усили десетократно, защото знаеше, че той едва ли щеше да бъде толкова спокоен, ако подозираше истинската причина за нейните музикални интереси. Но колкото и нещастна да се чувстваше, задето мамеше Роб, желанието ѝ да види майка си бе по-силно.

Беше обмислила всичко и смяташе да приведе плана си в действие на другата сутрин. Облечена като момче, тя щеше да надхитри стражата и да мине през портите и подвижния мост, стига да не се вглеждаха в нея твърде отблизо. Единствената ѝ грижа бяха

Робърт и Лютиче. Двамата много добре си я спомнях като Врабеца и нямаше да бъде лесно да ги заблуди с тази маскировка. Роб щеше да отсъства сутринта — беше зает със строителството на северната стена, а Лютиче щеше да е в замъка, далеч от пътя ѝ. Докато някой от двамата разбере, че я няма, щеше да стигне доста далеч. Трябваше да успее!

През последните дни беше събрала необходимите дрехи и ги беше скрила добре, а на сватбата бе получила доста монети и те щяха да ѝ стигнат за прехрана. Сърцето ѝ биеше лудо, като си представяше какво ѝ предстои, но си струваше риска да види отново майка си. През целия си живот се беше чудила каква е жената, която я беше родила, и сега, когато най-сетне знаеше коя е и къде се намира, нищо не би могло да я спре.

Безпокойството ѝ растеше с всеки изминат час и стомахът ѝ се беше свил на топка, но успяваше да скрие това от Роб.

Мина много време, докато я обори сънят. Само преди малко тя беше съвсем сигурна, че постъпва правилно, но сега вече се питаше дали не се заблуждаваше. Не, наистина постъпваше правилно. Беше сигурна, както и в това, че ще успее. Нима досега не беше постигала всичко, което си беше наумила? Нима не се беше правила на момче години наред, без да бъде открита? Е, тогава можеше да го направи отново. Щом се почувства малко по-уверена, тя се отпусна и заспа.

На другата сутрин Роб нежно долепи устни до челото ѝ и тя отвори очи.

— Не исках да те събудям, Розов листец, но не устоях и реших да те целуна, преди да тръгна.

— Да тръгнеш? Къде отиваш?

— До северната стена, не помниш ли? Казах ти, че днес ще наглеждам работата там. Реших да стана рано, за да мога да се върна следобед и да го прекарам с теб. Какво ще кажеш да отидем на лов със соколи?

Ариана преглътна с усилие. Щеше да се върне толкова скоро. Не ѝ оставяше много време за действие.

— Не бързай заради мен, Роб. Не ми се ходи на лов. Нещо ме мързи и вероятно ще се излеждам.

— Изкушавам се да бъда до теб, но дългът ме зове. — Той целуна върха на нослето ѝ и тръгна.

Ариана скочи от леглото и трескаво започна да вади скритите дрехи. Облече се бързо, отиде до прозореца и огледа двора долу. Група селяни се готвеха да си тръгват, след като бяха доставили продукти за кухнята. Ако се присъединеше към тях, щеше по-малко да бие на очи. Като грабна чувала с лютнята, тя излезе от стаята и се затича по стълбището. Преди да излезе на двора, спря да се поуспокои и да пооправи кожената си дреха, както и косата си, която беше натикала в качулката. После с бавна крачка се присламчи към селяните.

Те я изгледаха с любопитство, но не казаха нищо. Местните хора бяха доста саможиви и не се интересуваха от чуждите работи, а тя разчиташе точно на това. След известно неловко мълчание групата тръгна към портите. Ариана се оглеждаше крадешком, но разбра, че не е била забелязана от никого — всички бяха заети със сутрешната си работа. Тя въздъхна облекчено и последва селяните през портите и по подвижния мост.

Вървя с тях известно време, после свърна към гората. Наблизо живееше семейството на Фиона. Щеше да се отбие там за кон. Фиона й беше казала, че баща й имал един за продан и тя се молеше все още да е там. Искаше й се да язди Паша, но знаеше, че е неблагоприятно. Конят беше прекалено хубав, а освен това трябваше да се разкрие пред семейството на Фиона, за да го получи.

Щом наближи къщата, я връхлетяха лаещи кучета. Изскърцаха кепенци и един червендалест мъж подаде глава от прозореца.

— Кой е там?

— Приятел на Фиона.

— Така ли? Тогава добре дошъл, влизай. Ела да пийнеш с нас чаша бира за закуска.

Ариана влезе в малката къща и присви очи, за да свикне с тъмнината.

— Благодаря ви за гостоприемството.

Алберт затвори вратата и огледа младежа.

— Откъде познаваш дъщеря ми? Като те гледам, приличаш на пътуващ музикант. Беше ли вече в замъка да позабавляваш лорда и дамите?

— Да, бях, там срещнах дъщеря ти. Тя ми каза, че може да ми продадеш някакъв кон.

— Хм, може и така да е, стига цената да е добра. Имам един дорест кон, който получих при размяна онзи ден. Скопен е. Не е съвсем млад, но зъбите му са здрави и е много як.

Нещата вървят добре, мислеше си Ариана. Явно това беше поличба, че трябва да предприеме това пътуване, че трябва да види майка си. Когато се споразумяха за цената и изпи предложената бира, тя се качи на дорестия кон и щом се загуби от погледа на бащата на Фиона, го пришпори здраво. Трябваше да се отдалечи колкото можеше повече от замъка Евърли. С малко късмет щеше да стигне до Тътбъри, преди Роб да е открил, че я няма.

* * *

Замъкът Тътбъри се издигаше на скалист хълм, надвиснал над река Доув. Беше много по-стар от Евърли и Норбридж и изглеждаше особено студен и мрачен. Или може би й се струваше така, защото майка й беше затворена в него? Замъкът беше грозен и със странна форма. Многобройните му бойници и кули нито си подхождаха, нито се допълваха. Беше заобиколен от всички страни с ограда от дървени колове, които скриваха водния ров от погледа й, но пък спокойно виждаше подвижния мост, водещ към висока сводеста порта. До нея стояха двама стражи в ливреи в зелено и бяло, с пики в ръка, доказвайки слуховете, че това наистина не беше обикновен замък. И как можеше да бъде, след като пазеше нещо безценно — майка й.

Побиха я ледени тръпки. Беше вече толкова близо. Погледът й се премести нагоре към кулите, които се издигаха над каменните стени на замъка. Надяваше се да зърне Мери на някой от прозорците, но уви, напразно.

Ариана се отдалечи от дърветата, в чиято сянка се беше спряла, и бавно тръгна към портата, стискайки лютнята в ръка. Несъзнателно търкаше палец в тушета и произвеждаше някакъв странен звук, но беше толкова притеснена, че не го чуваше. Цялото й внимание беше съсредоточено върху каменните лица на стражите. Дали щяха да я пуснат да влезе? Щеше ли да успее да види майка си или щяха да я отпратят, преди да е успяла да я зърне?

Пое дълбоко въздух и тръгна с по-лека стъпка към подвижния мост. Предполагаше се, че е весел трубадур, значи трябваше да се старае да си изиграе добре ролята. С широка усмивка на уста тя приближаваше портата, но чу силен тропот от конски копита върху дърво. Голяма група конници преминаваше по подвижния мост. Ариана ахна от изненада. Беше разпознала единствената жена сред тях — Мери, кралицата на Шотландия.

Пазена от всички страни, Мери яздеше по средата, облечена в зелен костюм. На юмрука си носеше сокол скитник.

Ариана поглъщаше с поглед прекрасната картина. Сърцето ѝ се беше качило в гърлото. Колко величествена изглеждаше Мери, колко царствена. Никакъв затвор не можеше да я лиши от достойнството, което произходът ѝ повеляваше, никакви стени не можеха да смажат духа ѝ.

Отвори уста да каже така жадуваната дума *мамо*, но устните ѝ само помръднаха, без да издадат звук. Неспособна да възприема друго, освен тази вълнуваща гледка, тя се приближи към ездачите, тласкана от вътрешната потребност да бъде по-близо до Мери. Гръмлив глас развали магията и я накара да спре.

— Освободи пътя!

Ариана бързо отстъпи назад и се размина на косъм от опасността да бъде стъпкана. Стоеше и безпомощно наблюдаваше как майка ѝ преминава през портата и влиза във вътрешния двор. Ариана изтича след нея, но желязната врата се затръшна пред лицето ѝ. Силното издрънчаване прободеше сърцето ѝ като копие. Тя сграбчи стоманените решетки и прилепи лице до тях. В процепа видя как някакъв рицар помага на Мери да слезе от коня.

Мери подаде сокола на единия от мъжете и тръгна към вратата на замъка. Изведнъж се поколеба. Спря, сякаш се послушваше да чуе нещо. Изпълни я някакво странно усещане. Сигурна беше, че долавя нещо. Почувства как някаква сладка тъга обгръща сърцето ѝ, тръсна рамене, сякаш се опита да се отърси от нея. Тъкмо се канеше да погледне назад, когато усети една здрава ръка върху рамото си.

— Хайде, Ваше Величество, време е да се прибирате.

Допирът на едрия пазач развали тайнствената магия. Тя пое дълбоко въздух и влезе в замъка.

Мамо! Бяха толкова близо една до друга! Само ако беше погледнала към нея...

Изведнъж Ариана усети как някаква ръка я хваща грубо отзад за шията.

— Значи тук си бил, млади негоднико! Мислеше си, че ще се измъкнеш, нали? Знай, че досега никой не е успял да измами граф Евърли безнаказано.

Ариана беше изумена.

— Окраде ме, така ли? Но сега ще плащаш. Ще си отработиш това, което ми дължиш, бъди сигурен.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но успя да се овладее. Роб щеше да развали работата. Щеше да ѝ попречи да мине през портата, а тя нямаше как да му се противопостави, без да изложи и двамата на опасност.

— Пусни ме да мина. Аз съм тук, за да забавлявам хората от замъка.

— Няма да забавляваш никого нито днес, нито през следващите дни. Доброволно ли идваш или трябва да викам мъжете да те вържат и метнат като прасе на коня?

Сърцето на Ариана се сви. Несъмнено той не се шегуваше.

— Не прави това, Робърт. Моля те, не ми прави това — едва чуто каза тя. — Трябва да я видя, трябва.

— Добре, щом не искаш... — Роб се наведе и я грабна през бедрата. После я метна като чувал през рамо и я понесе обратно към подвижния мост, придружен от смеха на пазачите.

— Пусни ме долу! Пусни ме! Ще те намразя завинаги, ако ме спреш! — Малките ѝ юмручета го блъскаха по гърба, но Роб не забави крачка. Преди тя да се усети, той я метна на седлото на коня си и препусна с нея.

Щом се отдалечиха на безопасно разстояние, Роб спря и я остави да стъпи на земята. Тя се свлече като парцалена кукла. Ридаеше, сякаш сърцето ѝ се късаше. И наистина беше така, защото бе толкова близо до майка си, че би могла да посегне и да я докосне. Но вече едва ли щеше да има такава възможност.

Роб я изправи на крака и я притисна в обятията си, но тя изпъна гръб и се разкрещя:

— Мразя те! Защо трябваше да идваш? Защо трябваше да проваляш всичко?

Роб я стисна здраво за раменете и я разтърси силно.

— Защо ли? Ти, малка глупачке, не знаеш ли, че ще те разкрият? Не знаеш ли, че ще те затворят като нея? Това ли искаш? Толкова ли малко ме обичаш, че да направиш това?

Силни ридания разтърсваха тялото на Ариана. Отпуснала глава на рамото му, тя плачеше, както никога досега. Когато се умълча, той докара коня ѝ от гората, качи бледата си съпруга и я отведе у дома.

* * *

— Три дни минаха, мамо. Минаха три дни, откакто я върнах, но все още не хапва и не пие нищо. Само лежи, без да помръдва. Не иска да ме погледне, не иска да говори с мен. Какво да правя?

— Знам, сине. Тежко е да гледаш как жена ти вехне така, но скоро ще се отърси от това състояние.

В очите на Роб блестяха сълзи.

— Тя скоро ще умре, ако не глътне поне малко вода. О, мамо, не мога да я загубя, не мога.

— Няма, сине. Тя е силно момиче, по-силно, отколкото изобщо някой от вас двамата може да предположи.

Лютиче не можеше да гледа повече младия лорд така разстроен. Какво ѝ ставаше на Ариана? Нима не я беше грижа какво му причиняваше? Твърдо беше решила да влезе при нея и да ѝ се накара, независимо че беше само слугиня. Роб беше най-нежният мъж, когото познаваше, и ако Ариана не можеше да разбере това, значи не го заслужаваше.

Лютиче тихо се измъкна и остави Маргарет и сина ѝ край огъня. Смяташе, че възмуцението ѝ е основателно, затова бързо се отправи към стаята на Ариана. Бутна вратата и надникна. Не беше помръднала. Завари я в същото положение, както я беше оставила по-рано. Какво му ставаше на това момиче?

Тя влезе с широка крачка в стаята, отиде до леглото и започна да разтърсва отпуснатата ръка на Ариана.

— Погледни ме, Ариана. Не съм милият ти съпруг или нежната му майка, които най-грубо пренебрегваш. На мен тези не ми минават.

Ариана бавно обърна глава и я погледна.

— Махай се!

— Ха! Значи можеш да говориш. Добре тогава, няма да се махна. Не и преди да видя приятеля си Врабеца да ме гледа с твоите сини очи. Врабеца не би лежал така, като удавено коте. Врабеца имаше повече смелост.

— Врабеца не съществува вече.

— Но това не се отнася за лейди Ариана Уоруик. За графиня Евърли. Един ден, когато станеш майка и твоите малки деца са...

— Стига! Не ми говори за майки и деца. Не знаеш...

Лютиче се изненада от внезапния изблик на Ариана. Без да иска, беше засегнала чувствителна струна.

— Не знам какво?

— Нищо!

— Ариана, да не си бременна? Затова ли е целият този рев? Мама обикновено се държеше ужасно, когато беше в това положение. Никога не разбрах защо, но...

— Ще се махнеш ли? Не мога повече да слушам празните ти приказки. Не съм бременна.

— Сигурна ли си, Ариана? Кога за последен път...

— Ти ме къпеш и преобличаш. Познаваш тялото ми по-добре от самата мен. Ти ми кажи.

Лютиче наклони глава и взе да пресмята, като гледаше в тавана.

Ариана усети странен прилив на енергия. Кога беше последното ѝ месечно неразположение? Май не бе имала такава, откак се омъжи за Роб. А това правеше два месеца. Нима беше истина? Тя отвори широко очи.

— Познах, нали? — каза Лютиче. — Ако не греша, не след дълго един малък Роб или Ариана ще изплаче на бял свят. О, боже, това се казва новина. Почакай само да чуят Роб и майка му.

Ариана плъзна ръце и покри с тях корема си. Детето на Роб растеше в нея. Нима беше възможно? Животът ѝ беше така объркан, откак се реши да спечели Роб, че нямаше време да мисли за нищо друго. Детето на Роб, внуче на Мери. Ако беше истина, щеше да има възможност да поправи злото, което ѝ бяха сторили. Щеше да отгледа

детето си. Нямахте да се откъсва от него. То щеше да ѝ бъде утехата за болката и копнежа по истинската ѝ майка.

— Лютиче, наистина ли мислиш, че... О, смятам, че е вярно! Би ли ми донесла закуската? Изведнъж страшно огладнях. И гледай да има чаша с мляко, и то с много сметана. Няма да рискувам. Детето ми трябва да е здраво и силно.

Лютиче беше истински въодушевена.

— Да, милейди, а мога ли да кажа на милорда, че искате да го видите?

— Да! Не!

— Не?

Ариана извика през смях:

— Не преди Фиона да е сресала косата ми. Ще ми я пратиш ли? Не искам Роб да ме вижда рошава като призрак.

— Ето това е Врабеца, когото познавам. Веднага ще изпратя Фиона.

И Лютиче изтича от стаята, като почти се сблъска с Ани и Фиона на вратата.

— Вървете при господарката си. Тя има нужда от вас. Аз отивам да ѝ донеса закуска.

Лютиче полетя надолу по стълбите, прекоси голямата зала и се засуети в кухнята. Подреди подноса с храната и тъкмо се канеше да тръгва нагоре, когато се сети за Роб. Отиде до стаята на Маргарет и почука леко на вратата.

— Влез — чу се гласът на Маргарет отвътре.

Лютиче бутна вратата и надникна, винаги срамежлива, щом трябваше да влезе в нечия спалня. Като видя, че Роб седеше до огъня, хванал главата си в ръце, тя каза:

— Милорд, Ариана помоли за закуска и иска да ви види веднага.

Роб мигновено скочи на крака и изкачи половината стълбище, преди Лютиче да си поеме дъх.

Като се усмихна на Маргарет, тя каза:

— Сега всичко ще бъде наред. Нашата Ариана намери нов смисъл в живота.

Роб почука на вратата и влезе. На лицето му беше изписано очакване.

Ариана седеше на ръба на леглото, докато Ани и Фиона я обличаха. Тя го погледна изненадана.

— О, помислих, че идва Лютиче със закуската.

Лицето на Роб помръкна.

— Лютиче се качва по стълбите. Каза ми, че си искала да ме видиш.

— Така ли? Разбирам, че не се е сдържала. — Ариана изведнъж почувства неудобство и срамежливо попита: — Каза ли ти защо?

— Не, не се сетих да попитам. Толкова се зарадвах, че искаш да ме видиш. Какво има? Да не си болна?

Ариана тихо се засмя.

— Болна? О, Роб, не. Ами... открих... о, Роб, мисля, че нося твоето дете.

Радостни писъци от страна на прислужниците ѝ огласиха стаята. Те като една се обърнаха да видят как младият лорд ще реагира на новината.

Роб стоеше, без да помръдне, и така пребледня, че Ариана помисли, че ще припадне.

— Моето дете? Мили боже!

И като отиде до Ариана, той коленичи пред нея и зарови глава в скута ѝ. Силни ридания разтърсиха тялото му. Не криеше сълзите си. Плачеше от радост и облекчение. Огромен товар се беше стоварил от плещите му.

18.

Декември 1585 година

Северният вятър нахлуваше през животинските кожи, опънати на прозорците на стаята в кулата. Ариана потръпваше от студ и чакаше, вперила поглед в блестящия от снега пейзаж. Тъкмо щеше да си тръгне, вдървена от студ, когато забеляза конници да препускат в бърз галоп към замъка и да вдигат облачета сняг.

Този, когото търсеше, яздеше най-отпред, следван от други четирима. Те едва успяваха да го настигат. Ариана сбърчи чело. Толкова малък антураж за толкова важна особа? Какво означава това? И защо бе пожелал да я посети сега, в това ужасно време?

Започна да изпитва страх още от предната вечер, когато бе дошъл пратеникът на граф Лестър. Той им съобщи, че графът ще ги посети на другия ден. Роб се опита да я увери, че няма нищо нередно в това един баща да реши импулсивно да види дъщеря си и на Ариана ѝ се искаше да му вярва, но сега ли трябваше да стане това? Когато пътищата са затрупани от сняг, когато имаше опасност конят му да се подхлъзне на някое заледено място.

Ариана придърпа кожената наметка около тялото си. Гледаше как баща ѝ препускаше насам и колкото повече се приближаваше, толкова по-развълнувана се чувстваше тя.

— Ариана, какво правиш тук горе? Ще умреш от студ.

— Искан да изчакам баща ми, а това е най-добрата наблюдателница. Той вече пристига.

Роб се приближи зад нея.

— Трябваше да се досетя, че си тук горе, да чакаш появянето му.

Той провря ръце около кръста ѝ и леко погали наедрия ѝ корем.

— Чакай да те види само. Няма да има нужда да му съобщаваме новината, че скоро ще става дядо. Това е повече от очевидно. Ставаш все по-приятно заоблена всеки ден. — И като свря лице в косата ѝ,

продължи: — Щом докосна корема ти и си мисля, че аз съм причината да се заобли така, ставам по-твърд от желязо. Действа ми особено възбуждащо. Мисля, че ще се стремя постоянно да бъдеш в това положение.

— Милорд, ти си ненаситен. Но ако трябва да съм искрена, и аз искам да бъде точно така. — Тя се обърна към него и се повдигна на пръсти да го целуне. — Да идем ли да посрещнем баща ми? Нетърпелива съм да узная какво го води насам.

И като стисна ръката му, тя го изведе от стаята и бързо заслиза по стълбите. Въпреки нарастващия ѝ корем, тялото ѝ беше все така подвижно и пъргаво.

Лестър изтърси снега от пелерината си и я подаде на един слуга. После затропа с крака да изтърси снега от ботушите си, но чу развълнувания глас на Ариана и като погледна нагоре, по лицето му се разля широка усмивка.

— Милорд, толкова съм щастлива, че пристигнахте благополучно. Притеснявах се как ще пътувате в това ужасно време.

Лестър огледа с възхищение дъщеря си и със задоволство отбеляза, че тя очакваше дете. Беше толкова радостен, че му се искаше да я прегърне, но се сдържа. Знаеше много добре, че трябва да се държи на разстояние, щом има други хора край тях.

— Скъпа милейди, изглеждате очарователно. Ето те и теб, Робърт, радвам се да те видя отново.

Роб се ръкува сърдечно с Лестър.

— Да се оттеглим ли в библиотеката? Тя е най-топлата стая и освен това можем да си поговорим насаме.

Роб придружи Лестър и Ариана до малката стая, после отиде да донесе подгрято вино за нея, за да даде възможност на баща и дъщеря да останат сами.

Двамата мълчаливо се гледаха, сякаш за да запомнят завинаги лицата си. После Лестър нежно се усмихна и разтвори ръце, а Ариана се хвърли в обятията му.

— Не можеш да си представиш колко ми е приятно да те държа в прегръдките си. Последните четири-пет месеца бяха най-дългите в живота ми. Искях да дойда по-рано, но Елизабет ме държеше много изкъсо. Едва сега стана възможно.

Ариана положи глава на рамото му.

— Няма нужда да ми обясняваш, напълно те разбирам. Щастлива съм, че най-сетне си тук. Очаквах те с такова нетърпение.

Лестър се отдръпна назад, за да я огледа по-добре. Очите му се плъзнаха надолу, към заобления ѝ корем.

— Кога очакваш детето?

— В края на април.

— Добре ли си?

— О, да, изобщо не ми се гади, нито дори сутрин, както ми казаха, че се случва.

Лестър се усмихна.

— Наистина ли? Отлично. Помисли си само — внуче. Заклевам се във всичко свято, че ще гледам как расте. То ще ми помогне да забравя твоите пропуснати години. Ти ме направи щастлив.

— Значи ставате двама. Роб се държи така, сякаш съм единствената жена на този свят, която ще има бебе, а той е единственият мъж, който би могъл да го създаде.

— Истински щастливец. — Лестър изведнъж сниши глас. — Мери знае ли?

— Не, забраняват ми да отида при нея. — Ариана сдържа сълзите си. Не биваше да плаче. Не биваше да разваля тази щастлива среща.

— Съжалявам, Ариана. Знаем колко ти е трудно да не виждаш майка си. Може би един ден Елизабет ще се умори да я държи затворена и ще я освободи. Моли се за този ден, но дотогава живеи щастливо с детето и съпруга си. Това е най-доброто отмъщение в края на краищата.

Ариана долови горчивината в гласа му.

— Всичко наред ли е при теб, татко? Още се радваш на особена благосклонност от страна на кралицата, нали?

— Прекалено несигурна. Но за момента е така. Все още съм нейният любимец. Макар че дали ще бъда, като се върна от Нидерландия, не е сигурно.

— Нидерландия? Кога заминаваш?

— Допреди няколко дена смятах, че изобщо няма да се наложи, толкова пъти Елизабет беше променяла решението си да изпрати мен. Но сега е сигурно. Ще тръгна след по-малко от седмица. Затова дойдох да те видя. Не исках да замина, без да ти кажа довиждане. Не знам

колко ще отсъствам, но предполагам, че ще ми отнеме доста време да разгромя Пармския принц.

— О, не! — По лицето на Ариана започнаха да се стичат сълзи. — Може да те ранят. Не бих могла да понеса да те загубя толкова скоро, след като те открих. Не отивай, кажи на кралицата да намери някой друг.

Роб влезе с поднос, върху който бяха наредени сребърни чаши с подгрято вино.

— Ариана, един граф не може да казва на кралицата какво да прави, даже и да е най-влиятелният граф в Англия.

— Говориш самата истина, Роб. Напоследък Елизабет е особено своенравна. Да си призная, радвам се, че ще се откъсна за известно време от нея. Почти съжалявам мъжа, когото е решила да покровителства, докато ме няма — Едмънд Деверо.

Лицето на Роб помръкна.

— Мислех, че...

— Да, знам. Той наистина беше извън страната. Но преди няколко седмици Елизабет пожела да го върне в двора и той току-що пристигна.

— По дяволите! Почти се надявах да не го видя отново.

— Да, но смятам, че Елизабет ще го ангажира изцяло. Едва ли ще има много време да се бърка в чужди работи.

Ариана забеляза многозначителните погледи, които баща ѝ и съпругът ѝ си размениха. Те потвърждаваха онова, за което се беше досетила сама — Роб беше успял по някакъв начин да изпрати Едмънд надалеч, за да не се среща тя с него. Е, това вече не я интересуваше. В нейното положение не би направила нищо, с което да застраши живота на нероденото си дете. Оставаше ѝ да вярва, че един ден майка ѝ най-сетне щеше да бъде освободена и тогава...

— Заповядай — каза Роб и предложи вино на Лестър. — Изпий го, докато е горещо. Ариана го направи сама, за да ти достави удоволствие. Трябва да добавя, че за целта използва последните ни запаси от портокали и силни подправки.

Лестър взе бокала.

— Тогава ще ми хареса още повече, като знам, че си го правила ти... дъще.

Ариана се усмихна срамежливо. Беше толкова странно да чува тази дума от него.

— Ще вдигнем ли тост за тази наша първа среща като семейство? Ще ми бъде особено приятно.

Лестър я погледна нежно. После взе ръката ѝ и я постави в тази на Роб, а накрая стисна двете им ръце в своята голяма длан. Като вдигна сребърната чаша с вино, той заяви:

— За семейството! Макар да се разкъсваме между две враждуващи кралици, ние тримата и детето, което расте в утробата ти, ще ставаме по-силни и по-щастливи с всеки изминат ден, обединени от нашата споделена любов, любовта към семейството, която никой на този свят не може да ни отнеме.

— Наздраве, наздраве! — извикаха Роб и Ариана едновременно.

Лестър отпи голяма глътка, но се задави и започна да кашля.

Като видя реакцията му, Роб предпазливо отпи съвсем малко от течността и направи гримаса.

— Толкова ли е ужасно? — извика Ариана и сама го опита. — Така е. Не разбирам, имаше чудесен вкус, когато го направих. Може би е стояло на огъня твърде дълго.

— Не, не, това е чудесно греяно вино. Само е малко горещо. Но наистина след пътуването в снега е добре да усещаш как те сгрива отвътре. — Лестър отпи съвсем малко, за да достави удоволствие на дъщеря си.

Роб също се опита да я успокои.

— Да, наистина е...

— Да?

— Съвсем нетръпчиво.

Ариана се отпусна на един стол и се нацупи престорено.

— Не вярвам на никого от двамата ви. Но добро или не, то все пак е гореща напитка за студени вечери като тази и очаквам и двамата да го изпие, за да се отпуснете.

Лестър и Роб се спогледаха и се засмяха.

— Виждаш ли, Лестър, тя започва да се държи майчински още отсега. А каква красива майка ще бъде... — Роб я притегли и целуна.

Очите на Лестър блестяха.

— Ех, да можех да бъда тук, когато настъпи щастливият ден.

* * *

На много левги път от тях в замъка Уиндзор кънтеше гласът на Елизабет:

— Вън! Вън! Искам да говоря с граф Клинтън насаме.

Придворните дами изчезнаха веднага. Много добре знаеха какво можеше да се случи, когато беше ядосана на Лестър.

— Е, къде е той? Открихте ли го?

Едмънд никога не беше виждал Елизабет толкова сърдита. Винаги досега в негово присъствие се беше държала кокетно, а не като обидена глезла, каквато беше в момента.

— Не го открих никъде, Ваша Милост. Нито в замъка, нито в града.

— А в дома му? Провери ли там? Не е ли отишъл вкъщи при любящата си съпруга Летис?

— Не, Ваша Милост. Лично се уверих в това. Летис е съвсем сама. И ако смея да добавя, не е в много добро настроение, след като са й казали, че може да не придружи съпруга си до Хага.

— Ха! Така й се пада. Тя се омъжи за него, въпреки че знаеше какво място заема в моя двор и в моето сърце — затова нека сега да търпи последствията. — Елизабет вдигна надменно глава.

— Не мога да се сетя къде другаде да го търся, но ако трябва да го видите спешно, тогава ще продължа моите усилия.

Като махна нетърпеливо с ръка, Елизабет отговори:

— Не, не, той ще се появи тук съвсем скоро. Корабът му ще отплава след по-малко от седмица. Просто се чудех къде е, но щом не е при жена си, съм напълно доволна.

— Тогава, ако няма нищо друго...

Изведнъж Елизабет се промени напълно.

— Едмънд, не бързай толкова. Партия шах би ми помогнала да се откъсна от проблемите си. Каза, че от време на време си играл шах с кралицата на Шотландия, нали?

— Да, няколко пъти.

— Добре, нетърпелива съм да узная коя от нас играе по-добре. Нареди дъската там, до огъня. Ще си прекараме приятно тази вечер.

По дяволите! Изглежда, нямаше да може да види Джудит насаме тази вечер, а след всички тези месеци отсъствие се нуждаеше от тялото ѝ. Нещо се беше променило у нея, откак се беше върнал. Забеляза го от пръв поглед. Не знаеше точно какво е то, но в едно бе сигурен — не бе дори и наполовина толкова радостна, колкото бе предполагал, че ще бъде, като го види.

Жени! Кой би могъл да ги разбере? Спомни си колко вбесена беше, когато преди няколко месеца Елизабет ѝ нареди да се яви в двореца. Но днес, когато ги видя заедно, беше повече от очевидно, че се забавлява. Изглеждаше близка с кралицата и двете се подсмиваха лукаво, сякаш споделяха някаква страхотна тайна. Каква ли би могла да бъде тя?

Докато поставяше всяка фигура на мястото ѝ върху мраморната шахматна дъска, пръстите му попаднаха на бялата царица. В съзнанието му веднага изплуваха дългите тънки пръсти на Мери, заедно с пръстена с розата, който тя неизменно носеше. Не, повече не! Как беше прехвърлен от пръста на Мери върху ръката на Лестър, а оттам на златната верижка върху шията на Ариана? Би дал най-добрия си жребец, за да узнае отговора.

— Ваше Величество, мислех си за пръстена с розата, който Лестър даде на младата графиня Евърли. Красив жест, но се чудя как би могъл да се раздели с подарък от своята кралица?

— Любопитно, нали? Но не търси нищо злоещо в това. Ариана е прекрасно и мило дете. И е съвсем вярно, че нямахме нищо друго, подходящо за сватбен подарък. Вероятно жестът е бил спонтанен.

— Сигурно е така. Тя наистина предизвиква най-доброто у мъжа. Не можеше да не забележа обаче колко необикновен бе този пръстен. Мисля, че не съм виждал нищо подобно досега.

— Няма и да видиш. Сама измислих модела. Първоначално смятах да го дам на шотландската кралица — като символ на роднинската ни кръв. Но когато се роди синът ѝ Джеймс, промених решението си и го дадох на Лестър.

— Разбирам. — Значи това било значението на рубина му. — Струва ми се странно, че го е пазил през всичките тези години само за да го даде на едно момиче, което никога не е познавал.

— Странно ли? Не чак толкова. Спомням си, че го носи само няколко седмици. Когато го попитах какво е станало с пръстена, той

ми отговори, че го е загубил по време на лов. Очевидно изобщо не е бил изгубван, а само забравен някъде. Странното е, че го е намерил след толкова години.

Да, много загадъчно, мислеше си Едмънд. Струваше си да се залови с разплитането на загадката. Беше му трудно да се съсредоточи, затова Елизабет лесно спечели играта и с удоволствие го разгласи на всички.

— Е, сега, кажете ми, сър, не съм ли по-добра от братовчедката Мери?

— Искате ли питане? Мери никога не ме е била на шах, значи е повече от очевидно, че сте по-добрата.

— А-а-а, колко хубаво ми става на душата. — И като грабна чаша с вино, гаврътна го на един дъх. — Бясната малка кучка! Един ден ще открия дъщеря й и тогава Лестър ще разбере колко съм страдала през всичките тези години.

Едмънд наостри уши.

— Дъщеря на шотландската кралица! Винаги съм смятал, че има само един син.

Елизабет запрати празната чаша в огъня и той се стресна от злобата, с която го направи.

— Както смята и целият свят. Но аз знам по-добре. Тя се осмели да роди дете от моя човек, моя...

Едмънд се задави с виното си. Лестър, нима говореше за Лестър? Твърде пикантно.

— Ваше Величество, не може да бъде!

— Шокиран си, нали? Моят лорд Лестър да се съшава с тази, тази...

— Трябва ли да разбирам, че кралицата на Шотландия е забременяла от Лестър? Смятах, че изобщо не са се срещали.

В смеха на Елизабет се долавяше горчивина.

— О, срещали са се — два пъти, доколкото знам! Можеш ли да повярваш, че това им е било достатъчно? Само два пъти. А може би дори не са били и два. Сигурно е прихванала от първия път. Плодовита като кучка, докато аз...

Елизабет изведнъж се сепна и се овладя.

— Казвам ти това като най-строга тайна, Едмънд. Никой не трябва да разбере, чуваш ли? Няма да позволя да стана за посмешище

или пък обект на съжаление. В никакъв случай. Казвам ти това поради една причина — същата, заради която изпратих да те върнат тук. Ти си единственият от моите хора, който се е срещал с дъщерята на Мери.

Сърцето на Едмънд изведнъж изтръпна.

— Аз ли, Ваше Величество? Едва ли.

Елизабет крачеше нервно напред-назад. Изведнъж бе станала нетърпелива и искаше да му разкрие всичко. Само той би могъл да открие дъщерята на Мери.

— Веднъж почти я хванах. Поне си мисля, че беше селското момиче, което бе ходило при нея.

— Селско момиче?

— Да. Умно, нали? Аз през цялото време търсех някой благородник с осиновена дъщеря, докато тя е била отглеждана като селянка.

— Не разбирам, Ваше Величество, кога съм срещнал...

— Преди две години. Беше там. Но естествено не си могъл да знаеш коя е тя.

Едмънд се отпусна. Поне не го обвиняваше в нищо.

— Къде?

— Спомняш ли си един селянин и дъщеря му, които получиха лична аудиенция при Мери, защото ѝ връщаха кучето? Беше на моя рожден ден, който е и рожден ден на дъщеря ѝ. Ето как разбрах. Мери е била посетена от дъщеря си на моя рожден ден!

— Спомням си този ден много добре. Но... да не искате да кажете... че това селско момиче е било дъщерята на Мери?

Елизабет задиша учестено, с преbledняло лице.

— Кажи ми! Как изглежда? Трябва да разбера дали прилича на Лестър?

Едмънд се върна към онзи ден и си спомни миловидното селско девойче, но после веднага в съзнанието му изплува образът на Ариана. Ариана!

Тя беше дъщерята на Мери!

Нямаше никакво съмнение. Нищо чудно, че толкова много приличаше на кралицата. А пръстенът! Проклетият пръстен! Не Лестър го е дал на Ариана, а Мери, и то в същия онзи ден, когато е била посетена от нея. Мери беше с него, когато играеха шах, но не и после, когато се върна в стаята. И не го сложи повече от този ден

нататък. Кръвта нахлу в главата му и изведнъж му причерня пред очите.

— Е?

— Какво? О, да. Опитвам се да си я спомня. Беше доста отдавна. — Едмънд се стараеше да печели време, за да прецени по-добре как да извлече най-голяма изгода от тази вест. — Страхувам се, че не си спомням да съм забелязал някаква прилика с Лестър, но тогава едва ли съм търсел такава. Трябва да я видя отново, за да преценя.

— Тогава ми кажи какъв цвят имат косата и очите ѝ? Висока ли беше или ниска, пълна или слаба? Какво си спомняш?

Едмънд потръпна радостно. Кралицата направо го молеше и той, само той бе единственият човек, който можеше да ѝ даде така желаните от нея сведения. Изведнъж се сдоби с такава власт! Но щеше да я загуби веднага, щом разкриеше истинската самоличност на Ариана. Имаше ли смисъл да бърза? Можеше да удължи живота на своето величие. В края на краищата колкото повече Елизабет трябваше да чака, толкова повече щеше да го цени за изключителните му усилия да открие дъщерята на Мери. Какъв късмет! Щеше да се радва на прекрасното усещане, че държи Елизабет в своя власт и... защо да спира дотук? Защо да не използва същата тази власт над Ариана? Ако не можеше да я има за съпруга, тогава щеше да се задоволи да я направи своя любовница.

— Мили боже, Едмънд, кажи ми как изглежда тя!

— Руса, съвсем руса, с много светли сини очи. Някак си... струва ми се, че съм я виждал и някъде другаде.

— Да, да? — Елизабет почти виеше в радостно очакване.

— Изплъзва ми се. Може би ще си спомня по-късно. Ще мисля много сериозно върху това.

Едмънд скри вътрешното си ликуване зад съчувствена физиономия. Елизабет беше в негова власт, а скоро и Ариана щеше да бъде. Не смяташе да проявява никакво снизхождение.

19.

Джудит знаеше за воайора, който надничаше през една дупка в стената, и за да му достави по-голямо удоволствие, правеше всичко, на което бе способна, за да възбуди Едмънд до краен предел. Беше й приятно да знае колко би се притеснил, ако разбереше, че го наблюдават и това задоволство компенсираше всичко, на което се подлагаше, за да задоволи извратените му сексуални потребности. Никога нямаше да забрави грозното му отношение, когато бе бременна с неговото дете, нито пък болката и унижението, които изтърпя, когато старата вещица я лиши от бебето.

Един ден, когато нямаше да може повече да сдържа желанието си за мъст, щеше да каже на Едмънд как е бил наблюдаван в най-интимните моменти от сексуалния му живот. Но засега трябваше да се задоволи с това, че знаеше колко смешен изглежда в очите на воайора.

Възбуденият му глас я върна към действителността. Най-сетне свършиха.

Джудит стана от леглото и отиде гола до масата. Отпи малко от една бутилка с вино. Едновременно с това хвърли поглед към дупката в стената. Представлението на Едмънд щеше да накара Елизабет да се гърчи от удоволствие.

Елизабет! Странно колко много си приличаха с нея. И колко се забавляваха със сексуалните представления на Джудит с влиятелните, но разюздани благородници, които тя водеше в спалнята си.

Колкото по-висок беше рангът им, толкова повече се забавляваше кралицата. А когато след това този достоен лорд или граф, или херцог отидеше по работа в двореца, тя хихикаше зад ветрилото си, спомняйки си недотам достойните неща, които беше наблюдавала. Макар че никога не научаваха, че са били наблюдавани, кралицата придобиваше някаква особена власт над тях, а Джудит добре знаеше от какво жизнено значение бе властта за Елизабет.

А сега с Едмънд Елизабет изпитваше съвсем друг вид тръпка. Той беше красавец и Джудит знаеше, че Елизабет го желаше в своето

легло. Знаеше също, че докато кралицата наблюдаваше как Джудит и Едмънд правят любов, сигурно щеше да си представя, че самата тя е в прегръдките на Едмънд.

Носеше се слух, че Елизабет страда от някакъв ужасен физически недъг и не може да се люби нормално. Чудеше се какво ли ставаше, когато бяха насаме с Лестър. Това обаче беше тема, която не можеше да подхване пред кралицата — ако държеше на живота си.

Усетила ръцете на Едмънд върху голото си тяло, Джудит го отблъсна рязко, раздразнена, че я притеснява отново.

— Уморена съм, Едмънд. Бъди добро момче и си иди в стаята.

— Да не си посмяла повече да ми говориш така. Не съм нито слуга, нито селянин, на когото можеш да заповядваш.

Гневът лумна като буен огън в сърцето на Джудит, но тя го сподави. Може би Елизабет все още гледаше. Щеше да му позволи да се наложи сега, но скоро, много скоро щеше да дойде и нейният ред.

* * *

Времето на другия ден беше топло и меко и мамеше хората от двореца да излязат навън след дългата обсада на студа и вятъра. Кралицата не правеше изключение. Придружавана от придворните си, тя излезе на разходка и усмихната поздравяваше всеки, когото срещнеше.

Едмънд реши да се възползва от доброто ѝ настроение.

— Ваше Величество, в такъв хубав ден като днешния реших да се възползвам от благоприятното време и да ида в Тътбъри. Искам да поразпитам селяните от околността, за да открия някаква следа от лицето, което търсите. Може би няколко монети, мушнати в ръката на подходящи люде, ще ги накарат да си спомнят дали са я виждали и къде се намира в момента.

— Отлична идея, Едмънд. Доволна съм, че най-сетне предприемаш нещо по този въпрос. Започвах да се питам дали си приел работата присърце.

— Ваша Милост, сигурно не се съмнявате в моята искреност. Споменът за момичето вече се избистри в главата ми и сега трябва лично да се заема с издирването ѝ.

— Направи го на всяка цена. Имаш позволенията ми да вървиш и можеш да вземеш когото искаш за компания.

— Бих желал лейди Джудит да бъде включена в антуража ми.

Елизабет се засмя.

— Не се и съмнявам в това, но не виждам с какво би могла да ти помогне тя. Извън леглото, искам да кажа.

Едмънд беше подготвен за тази реакция.

— Грешите относно мотивите ми, Ваше Величество. С лейди до мен простите хорица ще бъдат убедени по-лесно. Щом има дама до мен, няма да виждат нищо лошо в това, че разпитвам за някакво момиче.

Елизабет бързо схвана, че имаше голяма доза истина в думите му. Едмънд наистина беше хитър. Твърде хитър може би. Не трябваше да забравя това. Докато хитростта му ѝ беше от полза, щеше да я приема.

Няколко часа по-късно, но пътя към Тътбъри, Джудит нацупена дръпна коня си и спря.

— Искам да си почина. Искам и да знам защо правим това. Каква мръсна работа на кралицата вършиш?

Като спря коня си до нейния, Едмънд отвърна:

— Това е наша тайна — моя и на кралицата. Изглежда, притеснява те фактът, че не си единствената, която има тайни с нея.

— Нямам представа за какво говориш и не ме интересува какви тайни имате с кралицата. Яд ме е само, че забъркваш и мен. Каква е моята роля в твоя план? И къде отиваме всъщност?

— Не играеш никаква роля. Просто ми е приятно да си с мен. В края на краищата ти си моята годеница, нали?

— Така ли? Ако е истина, защо не го съобщиш на скъпата си кралица? Или съм ти годеница само когато ти е изгодно?

— Както обикновено, разбираш ме погрешно, Джудит. Какво ще отвърнеш, като ти кажа, че ако това пътуване приключи успешно, възнамерявам да направя точно това? Време е да си взема съпруга.

Джудит не вярваше на ушите си. Сериозно ли говореше? Възможно ли беше наистина да иска да се ожени за нея? Може би я обичаше все пак.

— Заклевах ли се в това, Едмънд?

Широко усмихнат, Едмънд извади меча си от ножницата, закрепена на седлото му, и целуна лъскавото острие.

— Заклевам се в този меч, че ще те обявя за моя годеница, когато мисията ми приключи успешно. Доволна ли си сега?

Джудит потръпна от удоволствие — знаеше важността на една такава клетва. Никой мъж не се заклеваше току-така над меча си. Обещанието му наистина беше свято. Изведнъж ѝ стана съвсем леко, сякаш целият свят досега бе тежал върху раменете ѝ.

— Няма да забравя клетвата ти, милорд. Ами Елизабет? Какво ще стане, ако тя отново ти забрани?

— Няма. Когато приключа с издирването, тя ще бъде безкрайно доволна и ще ми даде това, което поискам.

— Тогава какво чакаме? — Джудит препусна напред, с развята от вятъра пелерина, която приличаше на червен облак около дългата ѝ черна коса.

Едмънд се разсмя и пришпори коня си. Направи знак на рицарите и селяните, които беше повел, да побързат. Светът беше негов. Благодарение на Ариана най-съкровениите му мечти щяха да се сбъднат. Беше постъпил умно, като взе Джудит със себе си. Тя беше сестра на Уил и следователно нямаше да ѝ откажат достъп до замъка Евърли. Ако беше тръгнал без нея, Ариана сигурно щеше да го остави отвън.

Знаеше, че Робърт и Лестър бяха причината да бъде изпратен надалеч през тези дълги мрачни месеци. Радваше се, че най-последно щеше да им отмъсти, и то чрез Ариана. Ако не се радваше на благосклонността на Елизабет, все още щеше да бъде на онзи отвратителен малък остров и да надзирава политическите ѝ затворници във влажния стар замък.

Сега нищо не би могло да го отклони от набеязаната цел. Когато се върнеше с Ариана, Елизабет щеше да му бъде задължена и щеше да се постарее да го възнагради по подходящ начин. Вероятно с някоя нова титла или замък в Уелс. Да, би му харесало.

Започваше да се уморява вече от височайшето ѝ присъствие, от безкрайните ласкателства и задоволяването на безбройните ѝ приумици. През последните няколко месеца бе разбрал, че властта, която тя упражняваше върху него, понякога се оказваше непосилно

бреме. Щеше да ѝ предаде дъщерята на Лестър. Тогава може би щеше да получи свободата да прави каквото пожелае.

По здрач времето се промени. Стана студено и започна да вали. Но вместо да помръкне, Едмънд беше въодушевен. Дъждът щеше да му помогне да влезе по-лесно в замъка Евърли.

Когато спря пред водния ров, пулсът му се ускори. Ако всичко вървеше според плана му, Робърт нямаше да е там, а някъде на западната граница на владенията си, където щеше да мери сили с бандата селяни, подкупени от Едмънд. Беше ги изпратил нататък веднага щом получи разрешение от Елизабет да замине. Подучи ги да запалят гората, така че Робърт да ги забележи на всяка цена и да тръгне след тях.

Загледан в огромните крепостни стени, той накара пажа си да надуе тръбата. Веднага от прозорците на замъка започнаха да надничат хора.

— Отворете портата. Лейди Джудит Лъдлоу от Норбридж търси подслон за през нощта.

Джудит погледна Едмънд изненадано. Какво беше намислил? Защо използва нейното име, а не своето? Почувства се страшно объркана, щом разбра, че по този начин искаше да проникне в замъка. Но защо? С Робърт бяха приятели от дълги години.

Като погледна надолу към огромния антураж, пазачът на портата се почуди как да постъпи. Графът изрично го беше предупредил да не сваля моста за никого. Но всички от семейството на лейди Джудит бяха големи приятели с лорд Уоруик, а и започваше да вали проливен дъжд. Как би могъл да откаже подслон на такава благородна дама?

Не му се наложи да взема това ужасно решение, защото лейди Ариана изпрати да му кажат, че ще приеме лейди Джудит и антуража ѝ.

Макар и в напреднала бременност, Ариана се движеше все така грациозно, когато отиде в двора да види защо беше дошла лейди Джудит. Дали не беше се случило нещо с Уил? Тя впери разтревожен поглед в Джудит, която тъкмо влизаше във вътрешния двор. Забеляза Едмънд едва когато се спусна да помага на Джудит да слезе от коня. Но вече бе твърде късно.

Той беше тук. Единственото, което можеше да направи, беше да ги посрещне и да се надява да не стане нещо лошо.

— Едмънд, Джудит, какво ви води в Евърли? Случило ли се е нещо с Уил?

Джудит беше шокирана, че Ариана е в толкова напреднала бременност. Неволно хвана с ръка корема си. И тя щеше да бъде в същото положение, ако...

Едмънд отметна глава от изненада, когато се обърна и видя Ариана да стои там, пълна с нов живот. Продължаваше да я желае, дори още по-силно. Ако съдбата пожелаеше, скоро щеше да я притежава.

— Не се плашете, Ариана. Уилям е добре. Тъкмо отивахме с Джудит да го посетим, но дъждът ни притисна. Търсим подслон за нощта, ако желаете да ни го дадете.

— Разбира се, Едмънд. Но вашият замък е толкова близо, защо не спрехте там?

— Защото Евърли е по-близо до Норбридж и пътят ще бъде по-лек за Джудит.

Отговорът изглеждаше приемлив, но Ариана продължаваше да се чувства неспокойно.

— Тогава добре дошли.

— Добре казано. Но къде е съпругът ви? Защо не излиза да ни посрещне?

Безпокойството на Ариана се усили. Думата „съпруг“ звучеше странно в устата му.

— Излезе с хората си, но съм сигурна, че скоро ще се върне.

Злобната усмивка, която мина като сянка по лицето на Едмънд, накара Ариана да настръхне от ужас. Не беше възможно Едмънд да направи така, че Роб да отсъства от замъка. Сигурно си въобразяваше. Но когато отново проговори, тя разбра, че беше права.

— Преди да съм забравил, искам да ви предам нещо от граф Лестър.

Ариана знаеше, че баща ѝ никога не би използвал Едмънд за тази цел. Защо я лъжеше?

— О, тогава ми кажете какво е то.

— Елате с мен. То е предназначено само за вас.

Ариана се чувстваше така, сякаш падаше в бездънна яма.

— Добре, тъкмо отивах в параклиса.

— Параклисът? Наистина, тръгваме ли? — Той ѝ предложи ръката си и я поведе нататък.

Джудит гледеше втренчено след тях и усети как стомахът ѝ се свива. Едмънд беше намислил нещо лошо. По нервното държане на Ариана ставаше ясно, че тя разбираше това. Какво ли би могло да бъде? Винаги бе смятала Ариана за безукорна. Каква ли власт имаше Едмънд над съпругата на Робърт?

Когато стигнаха параклиса, Ариана влезе и се отправи към олтара. Прекръсти се, трябваше да почерпи сила от това свято място, защото то беше единствената ѝ закрила.

— Е, Едмънд, какво искате да ми кажете?

— Само това, че знам тайната на вашето рождение.

Ариана стисна зъби.

— Така ли? И каква е голямата тайна, която знаете? Че всъщност съм подхвърлено дете, фея или може би вещица? Кажете ми, Едмънд.

Не ѝ липсваше смелост. Трябваше да ѝ го признае. Видя как се преобрази лицето ѝ, как студено започнаха да блестят тези хубави сини очи. Възхищаваше ѝ се още по-силно от преди.

— Подценявате се, миличка. Малко жени на този свят имат такава синя кръв като вашата. Ако нещата стояха по-различно, сега щяхте да бъдете принцеса, заобиколена от слуги и рицари, които щяха да ви опазят от мен. Но за мое щастие сте съвсем сама и няма кой да ви помогне.

Така, значи наистина знаеше коя е тя.

— Сама? Едва ли? Трябва само да отворя уста и ще бъдете обкръжен.

— Недейте така, миличка. Помислете си отново. Водя достатъчно рицари и селяни с мен и мога да превзема този замък, особено сега, когато сме вътре в него. Но няма да се стигне дотам. Когато кажа на хората ви, че съм изпратен от кралицата, всички ще отстъпят доброволно. Ако ли не, кръвта им ще изцапа земята под краката ви. Сигурен съм, че не желаете това. Елате с мен без съпротива, пощадете живота им.

— Къде?

Едмънд се усмихна лукаво, разбрал, че има надмощие.

— При Елизабет, разбира се. Нямаме представа колко ще се радва да ви види. А когато разбере, че бебето, което носите, е внуче на

Лестър, щастието ѝ ще бъде безмерно. Лишена от удоволствието да отгледа неговото дете, помислете си само колко доволна ще бъде да отгледа поне внучето му.

Ариана падна на колене пред олтара, затвори очи и извика:

— О, Боже, ако съм те обидила, искрено съжалявам и ще приема твоето наказание. Но, мили Боже, детето ми е невинно. Не го наказвай заради моите грехове. Не го отделяй от майка му. Твърде добре знам какво значи това. Аз самата съм била откъсната от майка си още от раждането ми. Трябва ли детето ми да бъде отделено от мен? Моля те, не позволявай това да се случи.

Едмънд я наблюдаваше и започваше да нервничи.

— Търсиш изход? Помоли мен, а не някакъв невидим бог. Помоли мен да пощадя детето ти. Кой знае? Ако ми дадеш някакъв дар, може да се съглася.

Ариана се обърна към него. В очите ѝ блестеше искрицата на надеждата.

— Дар? Какво искаш? Питай и ако е в моята власт, ще ти дам каквото поискаш.

Гласът на Едмънд прозвуча като изпод земята:

— О, ти имаш власт да ми дадеш това, което искам. Но ще го направиш ли?

— Кое? Какво искаш да направя?

— Това, което жените правят с мъжете, откак свят светува. Ела в леглото ми и може би ще ме убедиш да не казвам на Елизабет коя си.

Ариана бавно поклати глава — не можеше да повярва на ушите си.

— Погледни ме, Едмънд. Виж колко съм напреднала в бременността си. Как можеш да искаш това от мен? Почакай, докато се роди детето, и ще направя каквото желаеш. Остават само седмица или две, най-много три. Тогава...

— Сега! Искам те сега!

Ариана се огледа с разширени от уплаха очи, като заек, който се чудеше как да избяга от острите нокти на ястреба. Погледът ѝ се спря на бледата статуя в ъгъла. Дева Мария с детето си в ръце. „Дева Марийо, Божа майко, дай ми сила... да направя нужното, за да оцелея!“ — прошепна на себе си тя.

— Е, какъв е отговорът ти?

— Тук ли? На това свято място?

Смехът на Едмънд отекна в малкия параклис.

— Не, прекрасна светице. Мога да почакам, докато стане време за сън. Тогава ще дойдеш при мен.

В сърцето на Ариана проблесна надежда. Все още имаше време да потърси начин да избяга. Трябваше да го накара да мисли, че е съгласна.

— Добре, ще дойда при теб, когато всички си легнат. Не искам никой да знае... какво правим.

Едмънд взе ръката ѝ и я поднесе пред устните си. Но вместо да я целуне, той намокри с език всеки един от пръстите ѝ, без да откъсва очи от нейните.

Ариана не помръдна. Едва успя да сдържи крайното си отвращение. „Скоро ще свърши, скоро ще свърши, ще издържа — повтаряше си тя. — Трябва да издържа.“

— Така да бъде. — Той пусна ръката ѝ, обърна се и си тръгна.

Преди още да беше излязъл, Ариана избърса пръсти в полата си. Имаше малко време и трябваше да бърза. Знаеше какво можеше да направи и какво не можеше — да застраши живота на другите. Роб беше тръгнал с повечето си хора и бе оставил само няколко души да пазят замъка. Те щяха да бъдат напълно достатъчни за защитата на Евърли, ако не беше отворила така глупаво вратите му за Едмънд. Вече беше твърде късно да мисли за това. Оставаше само едно нещо, което трябваше да направи, за да спаси хората и съпруга си. Щеше да избяга някъде, където Едмънд и Елизабет нямаше да могат да я открият.

Ариана събра кураж и хукна навън. Гръмотевица раздра въздуха и я накара да подскочи. Започна да се излива пороен дъжд. Небе и земя сякаш се бяха съюзили срещу нея. Да имаше поне капка милост в сърцето на Едмънд! Но уви! Беше сама, дори да му се противопоставеше, не би имала сили да се противопостави на жената, от чието име действаше — могъщата кралица на Англия.

Потърси Фиона и я откри в кухнята. Дръпна я настрана и ѝ разказа в каква беда е.

— Единствената ми надежда остава тъмнината на нощта да ми помогне да избягам.

— Но как, милейди? Подвижният мост е вдигнат. Едмънд ще чуе шума, ако го свалят. Освен това вали ужасно.

— Забравяш тайния изход от спалнята ми. Той извежда в гробището от другата страна на крепостните стени. Да не мислиш, че дъждът може да ми попречи да спася детето си. Фиона! Иди при баща си и вземи Паша. Доведи го до гробището и го вържи за някое дърво. Ще избягам с него.

— Ще го сторя, милейди, но къде ще отидете?

— Не знам. Ще мисля за това по-късно. Единственото, което знам, е, че трябва да се махна от Евърли. Фиона, не казвай на никого. Дори и на Лютиче, разбра ли?

Фиона потръпна, изплашена от огромната отговорност, която поемаше. Никога през живота си не бе изпълнявала такава важна задача. Трябваше да помогне на своята господарка, даже това да й костваше живота.

След като се увери, че Фиона тръгна да изпълни молбата ѝ, Ариана отиде при Джудит и Едмънд в голямата зала. Придаде си спокоен вид, за да не събуди подозренията на Едмънд. Забеляза облекчението, което се изписа на лицето му, когато се присъедини към тях.

— Ариана, струват ми се малко бледа — каза той с усмивка. — Елате, седнете до огъня и пийнете медовина. Ще ви подейства успокоително.

Ариана седна и прие бокала с медовина, тя щеше да ѝ вдъхне малко сили. Пое си дълбоко въздух и си наложи да се държи, сякаш нищо не бе станало.

— Джудит, радвам се да те видя отново след толкова време. Добре ли си? Какво знаеш за Уил?

Джудит ясно съзнаваше, че Ариана беше разтревожена и незнайно защо, това я притесняваше. Имаше пълното основание да я мрази, задето ѝ беше отнела Робърт, но сама се изненада, че не изпитва повече никаква враждебност към нея. Дори я чувстваше като сродна душа. Дали защото Ариана беше бременна?

— Благодаря, добре съм. Уил също. Не съм го виждала известно време, но Елизабет ме ангажира непрекъснато, както можеш да предположиш. А ти добре ли си, Ариана? Изглеждаш разтревожена.

— Разтревожена ли? Ами! Нищо ми няма. Настроена съм да стоя до късно през нощта, за да чуя всички новини от двореца. Сигурно водиш разточителен и приятен живот, Джудит. Разкажи ми за него.

Едмънд изхихика тихо. Хитрото девойче искаше да отложи срещата си със съдбата, като стои до късно с Джудит. Типично по женски.

— Разговорът ви ще трябва да почака до утре. Сигурен съм, че Джудит е уморена от дългата езда, нали, мила?

Джудит присви очи. Какво беше намислил Едмънд?

— Наистина съм доста мокра, ще бъде добре да се преоблека.

— Прости ми, Джудит — бързо каза Ариана. — Къде са добрите ми обноски? Ще извикам Лютиче да те заведе до стаята ти.

— Аз също се нуждая от сухи дрехи — обади се Едмънд и изгледа продължително Ариана. — Смятам и аз да се прибера в стаята си.

Той тръгна след Джудит и Лютиче.

Докато Ариана ги чакаше да излязат, бокалът се разтрепери в ръката ѝ. Тя веднага ги последва. Изкачи стълбите и тръгна по коридора към стаята си. Вътре беше запалена свещ — беше ѝ нужна, за да вижда пътя в тъмнината на тайния проход.

Тя грабна една пелерина от закачалката на стената и тъкмо я намяташе, когато усети някакво подръпване. Беше се закачила на нещо? Обърна се и замръзна от ужас. Едмънд стоеше пред нея, стиснал края на пелерината ѝ в ръка.

— Студено ли ви е, милейди? Затова ли си слагате пелерина? Не се тревожете, след малко ще ви стане по-топло. Готова ли сте да дойдете в стаята ми? Или желаете да ме приемете в леглото на съпруга ви. Изборът е ваш.

— Нямам никакъв избор — отвърна Ариана с леден глас.

Едмънд взе свещта от ръката ѝ и като я хвана под лакътя, я изведе от стаята.

Всяка крачка отекуваше в сърцето и в утробата ѝ. Прималяваше ѝ от страх. Това не може да се случи, повтаряше си отчаяно тя. Чу отварянето на вратата, а след няколко секунди шумът от затварянето ѝ я лиши и от последната надежда. Погледът ѝ се спря на леглото. Това щеше да бъде стаята на мъченията, а тя — похитената жертва.

— Е, миличка, какво чакаш? Събличай се. Колкото по-бързо свършим, толкова по-бързо можеш да забравиш случилото се.

— Едва ли е необходимо да си свалям дрехите.

— А, без това не може. Това е най-хубавата част. Искам да видя заоблението ти корем. Искам да се насладя на всяка минута от нашата среща. В края на краищата трябва да остана доволен, ако очакваш от мен да запазя тайната ти.

— Мръсник!

— Такъв съм, но и компанията ми е добра, нали? — Той се приближи до нея и продължи: — Да ти помогна ли да се съблечеш? Така по-лесно ли ще ти бъде?

— Не! Не мога да го направя. Това ще навреди на детето ми. Твърде малко време ми остава до раждането.

Едмънд изръмжа:

— Няма да се измъкнеш от това, благородна милейди.

Той посегна към нея.

Ариана извика, но той сложи ръка на устата ѝ. Би се заклела, че в същото време доту в стаята друг приглушен вик. Но звукът от раздирането на роклята ѝ изтласка всички други мисли от съзнанието ѝ, освен тази да се защитава. С всички сили тя отблъсна Едмънд от себе си.

Той бе изненадан от силата ѝ. Нахвърли се отново върху нея и изви ръката ѝ зад гърба. Тя извика и със свободната си ръка посегна за камата на Роб, втъкната на кръста ѝ.

Зад гоблена, покриващ едната стена, Джудит слушаше как Ариана се бори и в гърдите ѝ се надигаше странно чувство. Едмънд ѝ беше казал да стои там и да мълчи. Щяла да се позабавлява с това, което ще се случи. С това ли? То ни най-малко не я забавляваше. Това не беше среща на двама любовници, а изнасилване на бременна жена. То ѝ напомни нейното собствено унижение и мъки, причинени от същия човек. Трогната от нещастията на Ариана, тя реши да се покаже, когато чу, че Едмънд изкрещя. Остана на място и напрегнато се послуша.

— О, не, Едмънд, не исках да го направя! Наистина! Ти ме принуди, нямах избор. Не можех да те оставя да ме изнасилиш. Просто не можех. — Като в забавен каданс погледът на Ариана се премести от капещата кама в ръката ѝ към сгърченото до стената тяло.

— Ах, ти, кучко! Ще си платиш за това. Както и всички останали, които знаят коя си. Елизабет ще ги затвори в тъмницата, задето са те крили.

Ариана ужасена изпусна камата и избяга. Стигна тичешком до стаята си. „Мили боже!“ — стенеше тя. Грабна пелерината и я облече, а след това стисна горящата свещ в ръка и като отметна гоблена настрани, тръгна по тайния подземен проход. Паяжините се лепяха по лицето ѝ, влажният спарен въздух я задушаваше, тъмнината пред нея я плашеше, но тя вървеше напред, знаейки, че все още имаше някакъв шанс да спаси детето си от Елизабет. Мили боже, мислеше си тя, дано само Паша да я чакаше отвън.

Усетила някакво въздушно течение, Ариана ускори крачка. Започна да долавя шумовете от бушуващия отгоре дъжд и ето, най-сетне стигна до края и избута настрани храстите, които скриваха изхода. Пороен дъжд шибаше лицето ѝ, а тя стоеше в гробището и се заслушваше. До ушите ѝ достигна приглушен звук. Напрегна очи да види нещо в непрогледната тъмнина наоколо и извика:

— Има ли... някой там?

Стоеше и се заслушваше, а сърцето ѝ биеше бясно. Накрая реши, че е било тътен от далечна гръмотевица. Наоколо нямаше никого. Кой глупак ще броди из гробището по това време на нощта и в този проливен дъжд?

Изведнъж светкавица проряза небето и освети за миг надгробните камъни и... още нещо, което накара сърцето ѝ да подскочи от радост. Паша, нейният красив жребец, беше вързан за едно дърво и чакаше да я отнесе надалеч от това място. Фиона не я разочарова.

Като придърпа черната кадифена пелерина около шията си, Ариана си проправи път между надгробните камъни и предпазливо приближи коня. Знаеше колко плашлив можеше да бъде Паша в такава буря. Изнервеното животно изцвили и започна да тъпче на едно място.

— Знам, Паша, полунощ не е най-подходящото време за разходки, но всичко ще бъде наред, ще видиш.

Как можеше всичко да бъде наред, когато той щеше да я отведе далеч от Робърт и всичко, което ѝ беше скъпо в този свят.

Какво ли щеше да си помисли Робърт, като се върне и види, че я няма. Беше се заклел да я защитава и закриля винаги, но даже неговата силна любов не можеше да я спаси от гнева на отмъстителната кралица. Нямаше друг избор, освен да избяга. Ако останеше, Робърт щеше да рискува живота си заради нея, а тя не можеше да позволи да

се случи това. Как щеше да живее, без повече да вижда любимия си съпруг? Тялото ѝ се разтърси от ужас, като си спомни как Едмънд късаше дрехите ѝ, как камата се заби в рамото му, тласкана от нейната ръка. Ударът го беше забавил достатъчно, за да може тя да избяга, но едва ли щеше да го спре да отиде в Лондон. След няколко часа кралицата щеше да получи желаната вест и Ариана щеше да бъде обречена.

Като говореше на Паша, за да го успокоява, Ариана сложи крак в стремето и напругайки всички сили, се опита да го яхне. Големият ѝ корем ѝ попречи. Опита отново, пъшкайки от усилие. Този път успя. Коремът ѝ се търкаше в ръба на седлото, но без да обръща внимание на това, тя заби колене и подкара коня надолу по тясната пътека, която щеше да я отведе далеч от замъка и радостния живот, който беше водила в него. Тръгваше си, както беше дошла — с нищо друго, освен дрехите на гърба ѝ.

Бебето се размърда в нея.

„Не е истина!“ — помисли си тя. Тръгваше си с много повече, тъй като милото ѝ дете щеше да се роди след по-малко от месец. „Прости ми, Робърт, прости ми, че отделям детето ти от теб!“

Като погледна още веднъж към слабата светлина, която се процеждаше през прозорците на замъка, тя се сведе под дъжда и започна самотното си пътешествие.

Издугият ѝ корем правеше язденето настрани невъзможно, затова беше седнала като мъж. Едва овладяваше Паша, който се плашеше на всяка крачка от пътя. Не беше свикнал да препуска по тъмно, особено сред такава кошмарна буря, и ръцете скоро я заболяха от усилието да го удържа. Опасяваше се да не си удари главата в някой клон в тъмното или пък да не би конят да си счупи крак. Но какъв смисъл имаше да си мисли такива неща? Нямахме друг избор, трябваше да се махне, и то веднага.

Всяка левга път изглеждаше по-дълга от предишната, но тя продължаваше да се мъчи. Коремът ѝ се търкаше болезнено в ръба на седлото, тялото ѝ се беше вдървило от напрежение и тя най-сетне спря на един кръстопът. А сега накъде? Не познаваше мястото, а тъмнината и дъждът не ѝ позволяваха нищо да види.

Тръгна по пътя, който водеше надясно. Дъждът замъгляваше полезрението ѝ, лицето ѝ гореше, сякаш го бодяха иглички. Искеше да

спре и да изчака, стгушена в пелерината си, докато дъждът спре, но трябваше да продължи.

Не след дълго разбра, че пътят водеше стръмно нагоре и сърцето ѝ се сви. Последното нещо, което искаше в този миг, беше да се спуска по стръмен склон. Паша се изкачи на върха и спря. Ариана го пришпорваше, говореше му, дърпаше юздите, но напразно.

— Паша, хайде, миличък. Няма нищо страшно.

Това се беше случвало и преди, винаги когато животното се страхуваше от нещо край пътя. От опит знаеше, че можеше да го прекара през мястото, като слезе и го поведе за юздите. Тя изпъшка уморено и щом слезе, хвана здраво юздите и го затегли напред. Паша се съпротивляваше с подивели от страх очи и плътно прилепнали назад уши.

— Глупаво животно!

Ариана застана пред него, хвана кожените ремъци от двете страни на главата му и отново го задърпа. Конят не искаше да помръдне.

Каdifената кожа на Паша никога не беше усещала камшик, но ако имаше такъв, Ариана с удоволствие щеше да го използва. Беше подгизнала до кости, трепереше силно от студ, а това разглезено животно не искаше да помръдне, уплашено от нещо въображаемо край пътя.

Теглейки силно юздата, тя пристъпи назад, за да потърси опора и с ужас разбра, че губи почва под краката.

Вятърът заглуши писъка ѝ и тя се плъзна надолу, хващайки с ръце каквото можеше по пътя си, стискайки камъни и храсти. Изведнъж, като по чудо, краката ѝ усетиха твърда земя. Строполи се като парцалена кукла и несъзнателно обви корема си с ръце.

— О, Боже, моля те, не позволявай да стане нещо с бебето ми.

Сякаш да я успокои, бебето се размърда. Ариана заплака. Сълзите ѝ се смесваха с дъжда и миеха лицето ѝ. Детето беше живо! Всичко щеше да се оправи.

Някъде над главата ѝ се чу цвиленето на Паша. Имаше искрица надежда. Конят бе още там. Можеше да се измъкне. Само трябваше да намери начин да стигне до пътя. Но как? Нямаше представа къде се намираше. Нощта беше толкова тъмна, че едва можеше да види на една ръка разстояние пред себе си.

Започна да се изправя, но после спря изведнъж. Нещо... нещо ѝ подсказваше да бъде предпазлива. Подчинявайки се на този вътрешен глас, тя бавно седна на земята. Какво беше това?

Инстинктивно се обърна с гръб към склона, по който се беше свлякла надолу. После бавно и предпазливо запълзя напред, опипвайки с ръце неравната земя. Какво беше това? Местеше се бавно, сантиметър по сантиметър, педя след педя. Ръцете ѝ замръзнаха от допира със студената земя.

Изведнъж ръката ѝ увисна във въздуха и настръхвайки от ужас, тя се дръпна рязко назад.

Не можеше да бъде!

С вледенено от страх сърце тя бавно протегна другата си ръка напред, докато и тя увисна във въздуха.

— Божичко, света Богородице!

Ариана замръзна. Страхуваше се да мръдне, дори да диша.

Изострените ѝ сетива доловиха приглушен звук някъде дълбоко под нея. Познатият звук на прибоя в скалист бряг. Когато мозъкът ѝ най-сетне осъзна истинското положение, в което се намираше, тялото ѝ започна силно да трепери.

Разбра къде беше паднала — на една тераса, надвиснала над големите скали.

— Мили боже, трябва да се измъкна оттук.

Обзета от паника, тя понечи да стане, но спря и се хвана за корема. Проряза я силна болка.

Бебето! Раждането започваше!

О, Боже, имай милост над мен!

20.

Колин Колрейн вървеше покрай ръба на стръмния скалист бряг и гледаше порозовялото небе на изток. Утрото бе от онези, в които си щастлив, че си се родил. След проливния дъжд светът се бе събудил свеж и възроден. Земята скоро щеше да се покрие с килим от цветя и сладкият аромат на пролетта щеше да се просмуче във вените на Колин и да влее в него онази жизнена сила, с която той се изпълваше всяка година през април.

Виенето на вятъра, който се блъскаше в остриите зъбери, звучеше като музика в ушите му и заглушаваше всичко останало. На него това му харесваше. Вятърът му говореше, понякога това бе единственият глас, който чуваше с дни наред.

Колин обичаше тези ранни утринни часове, защото само тогава се чувстваше като господар на цялата земя, необезпокояван от нищо и от никого. Откак неговата Лили умря, все повече се привързваше към гората. Беше ловец и доставяше дивеч за масата на граф Евърли. Това напълно го задоволяваше. Нямаше да се налага повече да се прекланя пред волята на кралицата и да пада под достойнството си само за да запази онова, което му принадлежи по право.

Той бе вторият мъж, след граф Лестър, към когото кралица Елизабет беше проявявала особена благосклонност и на когото разчиташе. Сега плащаше скъпо за тази съмнителна привилегия. Беше му отнела всичко, когато се ожени за Лили против волята ѝ. Обвини го в несъществуващи престъпления срещу короната, за да прикрие истинската причина за своите действия, и му остави само един кон, с който да пътува бременната му жена. Ако не беше доброжелателният Робърт Уоруик, щяха да умрат от глад.

Сред воя на вятъра Колин чу лая на огромния си дог Тор и откъсна поглед от небето. Обърна се и видя как от ниско стелещата се мъгла се появи великолепен бял жребец.

— Откъде идваш, красавце? Къде е господарят ти?

Огледа се, но не видя никакъв ездач. Сигурно е избягал, помисли си той и тръгна предпазливо към коня. Можеше да има награда за връщането на такова ценно животно.

Тор излая отново и се спусна към краката на коня, но бързо отстъпи, когато Паша наведе глава и оголи зъби.

— Как не ви е срам и двамата! — засмя се Колин. — Да се държите враждебно в такъв хубав ден.

Той щракна с пръсти и даде на Тор сигнал за отстъпление. Кучето недоволно сведе глава и като отиде до ръба на скалата, седна и зачака.

— Хей, красавецо, гладен ли си? — Колин бръкна в малката торба, завързана за кръста му, и извади една ябълка. Обърса я в горната си дреха и отхапа. Конят веднага наостри уши. — Ха, значи си гладен, добре! Може би тогава ще дойдеш при мен да опиташ от тази сочна ябълка.

Като по команда конят започна да приближава бавно към Колин, с очи, вперени в червения плод. Той го изчака търпеливо, докато дойде достатъчно близо, и посегна към юздата. Конят присви уши за миг, но Колин веднага мушна ябълката в устата му, а животното я схруска и се отпусна. Той започна да го гали по шията и да му говори успокоително.

— Какво не бих дал за красавец като теб. Но е невъзможно, знам. Сигурно си на някой важен благородник, а може би и на самия граф. Всъщност май си спомням, чувал съм да говорят, че жената на младия граф имала такова животно.

Тор излая отново и конят присви уши.

— Тор! Не! — Като погледна към кучето, Колин усети как косата му настръхва. То не лаеше към коня, а към нещо под скалата.

Тор душеше по ръба на скалата и скимтеше по начин, който подсказваше, че наистина долу има нещо, което силно го тревожи. Дали не беше липсващият ездач? Колин завърза коня за едно дърво, стисна зъби и като събра кураж, отиде да надникне долу.

Велики боже! По никакъв начин не би могъл да се подготви за гледката, която се откри пред очите му. На една издадена напред тераса в скалите лежеше бременна жена и се напъваше с все сила. Очевидно раждаше.

— Добре ли сте? — опита се той да надвика вятъра.

Ариана беше стиснала очи и чакаше да отминат болките, които вече бяха толкова чести, че едва успяваше да си почине в промеждутъците.

— Слизам долу — извика Колин.

Тя отвори очи и се опита да види по-добре човека в кафяво, който надничаше от скалата на около два метра над главата ѝ.

— Слава богу! — Горещи сълзи опариха посинелите ѝ страни. — Да, добре съм, но бебето ми иска да излиза. Сега!

— Дръжте се, всичко ще мине добре.

Само след няколко секунди той беше до нея и държеше ръката ѝ.

— Избрали сте доста странно място да родите бебето си, милейди.

В страданията си Ариана едва успя да се усмихне на своя спасител. Вгледа се в очите му и намери в тях утехата, която търсеше. Зад гъстите му мигли се виждаха очи, сини като нейните. Лицето му беше загрубяло от слънцето и вятъра. Развятата му червеникава коса стигаше до раменете и му придаваше вид на велик северен бог.

— Аз... ох! Трябва да се напъвам, трябва...

Тя здраво стисна ръката му. Напъните бяха толкова силни, че забрави всякакви изискани обноски и чувство за срам пред непознатия. Сега не беше благородна дама, а просто жена.

Колин бе обзет от страх. Преди две години бе наблюдавал как неговата Лили се беше напъвала да роди детето му, как беше губила сили след всеки напън. Беше умряла и бе отнесла и детето със себе си.

Уплашен за живота на това крехко момиче, той разбра, че трябва да направи всичко, за да я спаси. Вдигна мокрите ѝ дрехи, оголи корема ѝ и започна да го гали с топлите си ръце.

Това имаше мигновен ефект. Тялото ѝ се отпусна като стоплено на огъня масло.

— О-о-о, колко е приятно, колко е хубаво наистина. Беше ми тъй студено и...

— Тихо, мъничка, знам. Хайде, опитай сега пак...

Ръцете му продължаваха да гаят корема ѝ. Топлината им възвръщаше силата ѝ, както и решимостта ѝ да оцелее.

— О, ето пак. Излиза, усещам го...

— Напъни още малко, мъничка, още малко и край.

Ариана напъгна с всички сили, като си мислеше, че ще се пръсне или ще припадне. Но тогава, изведнъж, всичко свърши. Усети как някаква гореща течност се изля по краката ѝ и бебето се плъзна между бедрата ѝ в ръцете на мъжа.

Сълзите ѝ преминаха в истински ридания, когато той вдигна детето.

— Моето бебе, моето сладко бебе. Нека да го подържа.

— След малко. Този приятел има нужда от почитване.

— Аз имам син?

— Красив и здрав син, хвала на Бога. — Колин взе парчето фуста, което лежеше до Ариана, и нежно изтри главата и лицето на детето. Преди да изтрие и тялото, провери дали диша правилно. Когато свърши, взе ножа от канията на кръста си и преряза все още пулсиращата пъпна връв. Бебето веднага изплака.

Успя. Жената беше жива. Детето също. Ликуващ, той сложи бебето върху голия корем на младата майка.

При първото докосване на топлото телце до кожата ѝ Ариана усети още едно присвиване и от нея бликна кръв, която направи локва върху земята.

— О-о-о! — изплашена извика тя. Нима беше оживяла през тази страшна нощ само за да умре от загуба на кръв?

— Не се плаши, момиче. Това е булото, така трябва да стане. Добре си!

Успокоена, тя притисна бебето към гърдите си.

— Чуваш ли, сине? Ще бъдем добре.

Тялото ѝ се разтърси от силно потръпване и тя започна да трепери цялата.

— Да, милейди, ще се оправите. Ей сега ще ви заведеа вкъщи, ще се стоплите и ще си починете в леглото.

Ариана затвори очи. Толкова беше уморена, че искаше само да спи, но не можеше. Трябваше да се погрижи за бебето, да го скрие далеч от Елизабет.

— Не мога да се върна в моя дом. Ще ме заведеш ли в твоя?

Колин знаеше, че сега не беше време да разпитва за причините. Трябваше да я подслони някъде и да я стопли, преди да е умряла от студ.

— Да, добре, не е много далеч. — Той я вдигна и загърна с пелерината. — А сега трябва да намеря начин да те заведа до коня. Ако склонът не беше толкова стръмен, щях да те занеса на ръце, но... А, да, измислих! Ще се кача на ръба и ще увисна отгоре, за да хвана ръцете ти, така ще те изтегля. Мислиш ли, че можеш да стоиш права?

Ариана не можеше да помръдне дори главата си, но отвърна:

— Да, мога.

— Милейди — възхити се Колин, — ти си по-решителна от всички мъже, които познавам. Добре, ще взема бебето горе с мен...

— Не, моля те, аз...

— Милейди, не се страхувай, довери ми се. При мен и двамата сте в безопасност.

Ариана се усмихна измъчено. Напрягайки всички сили, тя се надигна и седна, но ѝ причерня и се отпусна отново на земята.

— Добре, нека свърша останалото. Ти се справи с твоята част, като роди сина си. — Той я вдигна и остави да стъпи на земята.

Тя стискаше с ръце шията му. Кръвта отново бликна по краката ѝ. Колин ѝ помогна да се обърне с лице към скалата.

— Добре ли си? Трябва да издържиш, докато се изкача горе.

Гласът му сякаш идваше отдалеч, въпреки че стоеше на една педя от нея.

— Добро момиче. Ето, тръгвам. — Колин я пусна да стои сама и макар да трепереше, на бледото ѝ лице беше изписана решителност. Той разтвори горната си дреха и загърна детето, после се изкачи по скалата. След миг надничаше от ръба и гледаше отгоре към Ариана. — А сега протегни ръце, за да те стигна. Точно така, това се казва добро момиче.

Той хвана здраво ръцете ѝ за китките и започна да я издърпва, напрягайки мускули до краен предел.

Почувствала здравите му ръце, Ариана вдигна очи и се втренчи в червенокосия мъж. Не откъсна очи от зачервеното му от усилието лице. Изведнъж ѝ се стори, че се изплъзва и примижа. Когато прогледна, намираше се в една силна прегръдка върху лъскавия гръб на Паша.

— Бебето ми...

— То е на топло и безопасно място в пазвата ми. Спи, скоро ще бъдем вкъщи.

Ариана усети, че се унася, но отвори с усилие очи.

— Дори не знам името ти.

— Колин. Колин Колрейн.

— Ко... лин. — Тя затвори очи и потъна в мрак. Размърда се за миг, щом усети, че се полюшва, както когато я носят на ръце. Въздъхна дълбоко и отново се унесе. Татко щеше да се погрижи за нея. Той винаги я носеше на ръце, когато беше твърде уморена да ходи. Винаги беше до нея, когато имаше нужда от него. Някой я сложи на легло и я зави с топло одеяло.

— Татко!

— Колин е, мъничката ми. Поспи си, сега си в безопасност.

— Безопасност... — Оставяйки се на съня да я надвие, тя запомни сините очи, които я гледаха от едно загоряло и обветрено лице, после потъна отново в тъмнина.

* * *

Някъде в дълбините на съня до нея достигна плачът на бебето, който я върна към действителността. Тя се размърда и отвори очи.

Колин стоеше надвесен над нея, с бебето в ръце.

— Синът ти е гладен като вълк. Опитвах се да го залъжа със сладка вода, но тези не му минават. Смятам, че иска истинско мляко.

Ариана се разтопи от удоволствие, като видя розовото бебе в ръцете на мъжа.

— Толкова е красив! — Очите ѝ отново се затвориха, но тя си наложи да ги отвори. „Трябва да стоя будна, трябва да накърмя сина си!“ — повтаряше си тя.

Колин сложи бебето в ръцете ѝ. Тя целуна меката главичка и вдъхна дълбоко — да усети мириса на бебе. Това беше нейният син, нейният прекрасен малък син! Сложи го на гърдата си и виковете му веднага секнаха.

Колин ги наблюдаваше с натезало от мъка сърце. Мислеше за жена си, но изпитваше и някаква сладка радост, че тази красива майка бе спасена и вече кърмеше бебето си.

— Как се чувстваш?

Тя го погледна замечтано.

— Изпитвам... слабост, но наистина съм по-добре. Колко съм спала?

Колин сърдечно се разсмя.

— Два дни.

— Два дни? Наистина ли? Но бебето...

— Грижих се и за двама ви.

Тя се изчерви.

— Как бих могла да ти се отблагодаря, Колин?

— Ето така — запомнила си името ми. По едно време ме смяташе за баща си.

Ариана се усмихна мило.

— Така ли? Колко странно!

Колин се вгледа в очите ѝ.

— Щом ще съжителстваме, не мислиш ли, че трябва да се обръщам с някакво име към теб?

Тя го погледна. Лицето ѝ доби особено тъжно изражение.

— Аз съм... Ариана Уоруик.

— Така и предполагам. Знаеш ли, че те търсят в цялата околност?

Сърцето започна да блъска в гърдите ѝ.

— Не си казал на никого къде съм, нали?

— Не, не съм. Ти беше толкова настоятелна, когато ме помоли да те скрия. Но не разбирам защо. От какво бягаш? Доколкото съм чувал, съпругът ти много те обича. Или греша? Да не би да се отнася зле с теб?

— Разбира се, че не. Роб е най-милият, най-благородният. Причината не е в него, а в...

— Да?

Ариана погледна сладкото бебе на гърдите си, а после лицето на Колин.

— Ти заслужаваш да знаеш истината. Уморена съм до смърт от всички тези лъжи. Не искам да се крия повече и да приемам чуждо име. Аз съм незаконородената дъщеря на Мери, кралицата на Шотландия, и Лестър, любовника на английската кралица.

Колин бе очаквал всичко друго, но не и това.

— Не се шегуващ, нали?

— Знам, че е трудно за вярване, но ти казвам истината.

Колин поклати глава.

— Нищо не разбирам. Защо е нужно да бягаш тогава? Ако си дете на Лестър, защо не потърсиш помощта му? Той е най-властният мъж в Англия.

— Да, но само любовта на Елизабет го прави такъв. Незнайно защо, кралицата иска да отгледа детето ми като свое — предполагам, защото е внуче на любовника ѝ. — Ариана видя голямата му изненада и продължи: — Едмънд, граф Клинтън, откри моята истинска самоличност и щеше да ме води при Елизабет, но първо искаше да се възползва от мен. Аз... го наръгах с камата и избягах. Останалото го знаеш.

— Значи така е умрял?

— Умрял? — Ариана усети как отмалява.

— Отидох в Евърли тази сутрин да поразпитам за теб. Бяха се събрали много хора, говореха за твоето изчезване и... за смъртта на Едмънд Деверо. Никой не знаеше подробностите. Изглежда, графът иска да остане в тайна. Но със сигурност разбрах, че Деверо е бил убит.

Очите на Ариана се разшириха от уплаха.

— Убит? Не, това не е истина. Не може да е умрял. Забих камата в рамото му, и то само веднъж. Раната не беше сериозна.

— Шшшт, не се вълнувай сега! Ще ти секне млякото. Не мога да си представя, че си способна да убиеш някого, освен ако нямаш достатъчно основателна причина за това. Успокой се, няма да позволя на никого да те отведе отгук.

— Не разбирам. Как се е случило това? Не съм смятала да го убивам, а само да избягам от него. Робърт! О, не! Какво ли си мисли той?

— Ако е такъв, какъвто го описа, сигурен съм, че ще те разбере.

— Да разбере? Ти не проумяваш, че не мога никога да се върна отново при него. Никога! Не мога да му прибавя и това бреме. Ще има разследване. Едмънд беше един от любимците на кралицата — тя ще се заинтересува да разкрие истината. Не мога да допусна да разбере. Ще ми отнеме детето и ще накаже и мен, и всички мои близки. Избягах, за да спася Роб и детето ни. Сега трябва да остана далеч от него по същата причина. Без мен никой няма да разбере как и защо е бил убит Едмънд. — Ариана посегна и хвана ръката му. — Ще ми

помогнеш ли, Колин? Поне за известно време, докато измисля какво да правя?

— Кой човек би могъл да се отвърне от теб? Тук ще бъдеш в безопасност. Тази къщичка е дълбоко в гората, рядко имам посетители, освен майка ми и сестра ми Фелисити. Те живеят от другата страна на поляните и няма да ти причинят неприятности. Остани колкото искаш.

Тя стисна ръката му.

— Не знам как да ти благодаря. Аз... — Ридания разтърсиха тялото на Ариана, когато осъзна ужасното си положение. Животът ѝ с Роб бе свършил. Не можеше никога да го види отново. Но трябваше да намери сили да продължи да живее — ако не заради себе си, то заради сина си.

* * *

Беше по здрач, на третия ден от изчезването на Ариана, когато последните от хората на Робърт се прибраха в лагера. По бесния тропот на конските копита той разбра, че най-сетне щеше да чуе нещо за нея. Съсипващата умора, която изпитваше след толкова дни отчаяно търсене, изчезна, щом Джон Нийл спря до него.

— Какво открихте? Какво е това в ръката ти?

Джон подаде кървавото парче от фуста на господаря си.

— Открихме го, закачено на едно клонче, под ръба на големите скали.

Роб взе ужасен парчето плат и дълго го гледа, преди да разтърси глава.

— Не е нейно! Не може да е нейно.

Джон го гледаше и истински му съчувстваше. Роб бе покрит с прах и кал, дрехите му бяха изпокъсани.

— Роб, погледни го отново. Някоя селянка не носи такива фини дрехи. Безспорно е било на някоя благородничка.

Раменете на Роб се присвиха. Мозъкът му разбираше онова, което сърцето му не искаше да приеме.

— Ще ме заведеш ли на мястото, където го намери? — задавено попита той. — Искам сам да видя.

Мъжете мълчаливо тръгнаха нагоре по пътеката, която водеше покрай скалите. Без да продума, Джон слезе от коня и отиде до ръба на пропастта. Посочи надолу към една издатина в скалите. Роб изобщо не забави крачка, а направо отиде до бездната и погледна надолу. Сърцето го заболя, като видя следата от локва кръв върху скалата. Никой не би могъл да преживее загубата на толкова много кръв.

Тялото му се олюля, а той изкрещя с пълно гърло името на любимата си. То отекна сред скалите. Джон хвана веднага Роб, уплашен, че ще се хвърли в пропастта. Даде знак на хората си и двама от тях веднага скочиха от конете и му помогнаха да отведе Роб от края на скалите.

Джон въздъхна с облекчение и мълчаливо отиде при конниците. Говорейки тихо, той им нареди да се спуснат внимателно покрай скалите чак долу до брега и да потърсят някакви следи, останали от лейди Ариана. След един час те се върнаха, поклащайки глави — не бяха открили нищо.

Джон събра сили, отиде до Роб и сложи ръка на рамото му. Роб започна да трепери.

— Съжалявам, Робърт. Мъжете претърсиха брега и не намериха никаква следа от нея.

— Тогава има надежда, Джон. Кажете ми, че има надежда.

— Няма да те лъжа, както и ти не можеш повече да се заблуждаваш. Няма я, морето е отнесло тялото ѝ.

— Ти, кучи сине! — Роб се нахвърли срещу Джон, тласкан от неударима сила, и стовари юмрук в лицето му.

Джон не помръдна. Очите му се напълниха със сълзи. Не искаше да се бие с покрсения си от мъка приятел.

21.

Юли 1586

Колин се облегна на едно дърво и загледа тъжно луната, увиснала ниско над тъмните води на езерото. Струваше му се, че тя отвърща на погледа му. Тъмните петна по диска ѝ наподобяваха човешко лице със същото печално изражение като неговото. Ариана — толкова красива, толкова желана и... недостижима като това небесно кълбо. Три месеца. Три дълги мъчителни месеца, през които тя живееше с него, споделяше трапезата му, спеше в леглото му, докато той лягаше на пода, само на една ръка разстояние от нея, и копнееше да я докосне, да усети тялото ѝ до своето. Колко време още можеше да изтърпи това страдание?

В началото, когато Ариана се чувстваше слаба и крехка, в съзнанието му не се прокрадваха никакви плътски помисли. Грижеше се за нея и за бебето като брат за сестра, къпеше я, хранеше я, посрещаше най-интимните ѝ нужди. Но сега тя цъфтеше от здраве. Страните ѝ бяха розови, очите ѝ искряха и с всеки изминат ден ставаше все по-привлекателна. А как се движеше само, като богиня! Даже и грубите селски дрехи на сестра му не накърняваха прелестите ѝ. Дори, напротив, подчертаваха ги още повече.

— Колин!

Като чу звънкия ѝ глас, Колин притвори очи. Трябваше ли да го мъчи още? Нямах ли къде да избяга от тази агония?

— Върни се в къщата, Ариана. Остави ме.

— Какво има, Колин? Разсърдих ли те с нещо?

Той отвърна глава.

— Колин?

Тя се пресегна и го докосна по бузата.

Мускулите на лицето потръпнаха. Като сграбчи ръката ѝ, Колин извика:

— По дяволите, жено, остави ме на мира, ако искаш да ме държиш настрана от леглото си!

Пусна ръката ѝ и Ариана бързо се отдръпна. Много добре разбираше какво значеха думите му. Нима имаше жена, която да не съзнава, че привлича неудържимо някой мъж? Признаците бяха толкова очевидни, напрежението се усещаше във въздуха като биенето на сърцето на бебето ѝ. Тя знаеше за това и все пак го беше последвала до езерото. Не зависеше от нея. Всяка вечер, когато я оставяше сама в къщата, тя изпитваше още по-силна нужда от Робърт. Трябваше да чува гласа на Колин. Рязък и истински мъжествен, той винаги успяваше да повдигне духа ѝ, да ѝ вдъхне сили да преживее още един ден.

Но какво лошо имаше в това?

Беше разведена с Робърт далеч по-окончателно, отколкото ако имаше подписан документ. А знаеше, че за да спаси него и детето му, вече никога не трябваше да го вижда. Нима тогава имаше нещо лошо в това, че се нуждае от компанията на Колин? Откак живееше тук, беше започнала да се влюбва в него все повече и повече. Ненавиждаше нарастващото напрежение между тях, което ги караше да си разменят остри думи. Бяха като две животни, хванати в една клетка. Колко още щеше да продължи това?

Без да каже нито дума повече, тя се обърна и се запъти към къщата. Топлата светлина, която струеше от прозорците, не ѝ донесе утеха. Защото там щеше да бъде сама със заспалото си бебе — и с мислите за Робърт.

Не можеше да вини Колин за това. Той беше здрав, силен и като всеки мъж имаше своите нужди и желания. Заслужаваше жена, която да му даде любов.

А тя нямаше ли право също да бъде обичана? Защо ѝ бе отказано да бъде при единствения мъж, когото истински обичаше? Самотна и неутешима, Ариана влезе в къщата и се хвърли на леглото, хапейки юмрука си, за да не събуди с хлипането си бебето. „О, Роб, искам да си до мен, да те имам, имам нужда от теб.“

Когато сълзите ѝ пресъхнаха, тя нахрани бебето, смени му дрехите и го полюля в малката люлка, за да заспи. Накрая духна свещта и се приготви за сън. Беше ѝ станало навик да се преоблича на тъмно, да не би Колин да дойде тъкмо когато си слага нощницата. И без това, дори и облечена, изпитваше неудобство да живее в една къща с него. Всяка вечер преди лягане той излизаше навън, за да ѝ даде

възможност да се погрижи за тоалета си. Бедничкият, беше го изгонила от собствения му дом!

Тъкмо се беше мушнала в леглото, когато чу шумоленето на дъжда по сламения покрив. Единствените ѝ дрехи бяха отвън и щяха да се намокрят — беше ги оставила да съхнат на клоните на едно дърво. Скочи от леглото, изтича навън и сграбчи дрехите си. После се обърна към къщата, но в този миг небето сякаш се разтвори и плисна пороеен дъжд. Подгонени от вятъра, водните струи я измокриха цялата и залепиха нощницата върху тялото ѝ.

Тя затича към къщата и стигна до нея тъкмо когато вътре влизаше Колин.

— Ама че глупост! — извика той. — Не ти ли омръзнаха вече дъждовните бури, та пак излизаш навън?

Ариана бутна вратата с гърба си и го обвини:

— Ами ти защо не прибра дрехите? Виждаше, че ще завали.

— Защо не помисли за тях, преди да се приготвиш за лягане?

— За жалост бях твърде разтревожена за теб, за да се сетя. Не ти ли мина това през ум? — Гърдите ѝ се повдигаха предизвикателно. Беше запъхтяна от бягането до къщата и цялата трепереше.

Колин също дишаше тежко, въпреки че не бе тичал. Мократа нощница на Ариана беше прилепнала по тялото ѝ. Той стисна зъби и затвори очи, но картината остана пред очите му. Като изстена тихо, той я притегли към себе си. Вързопчето с мокри дрехи се разпиля на пода, когато устните му покриха нейните.

Ариана извика слабо, след това млъкна, без да се съпротивлява. Окуражен, Колин я целуна още веднъж и започна да я притиска към себе си.

— О, божичко, Ариана, толкова те желая!

Като отпусна глава върху раменете му, тя отвърна с измъчен глас:

— Знам...

Колин с усилие я отдалечи от себе си и потърси в погледа ѝ съгласието, от което така отчаяно се нуждаеше. Изхлузи бързо мократа ѝ нощница и я захвърли на пода. Ариана потрепери, а той я вдигна на ръце и я занесе на леглото.

— Ще бъда мил и нежен. От толкова време те желая, аз...

Остави я на леглото, бързо се съблече и легна до нея. Ариана усети горещото му докосване и отново потрепери. Припомни си

същото докосване до измръзналото ѝ под дъжда тяло, когато се мъчеше да роди, припомни си живителната му топлина и се отпусна. Той беше нейният спасител. Заслужаваше да притежава всичко, което тя можеше да му даде.

Победено от ласките му, тялото ѝ започна да оживява. Тя потърси с устни неговите с такава страст, сякаш се давеше и те бяха единственото ѝ спасение.

Колин не можеше да повярва, че най-после това, за което бе мечтал всеки ден, откак се беше появила, се беше сбъднало. Тя щеше да бъде негова — невероятно, но беше истина. Като изстена тихо, той се надигна над нея. И тогава чу задъханите ѝ думи:

— О, Роб, искам те, Роб!

Нищо друго не би могло да го спре. Пропъшквайки силно, той се претърколи и стана от леглото.

Ариана внезапно осъзна какво беше казала.

— Колин, съжалявам, наистина съжалявам.

Мъжът излезе, затръшвайки вратата след себе си.

С болка в сърцето Ариана стана от леглото и го последва навън. Дъждът беше поутихнал, но нощта бе черна и непрогледна.

— Колин, къде си? Колин?

— Влез вътре.

Тя се извърна и застана с лице към него.

— О, Колин, наистина съжалявам. Аз...

— Това вече няма значение. — Гласът му беше рязък и студен. — Щом съмне, ще се махна.

— Ще се махнеш? — Думите се забиха в сърцето ѝ. Тя отново усети силната болка. — За колко дълго?

— Не знам, но ти не се безпокой. Ще се погрижа да има човек, който да те наглежда.

Ариана се олюля и заридна силно, като че оплакваше някого. Голото ѝ тяло блестеше, мокро от дъжда.

— Ариана! — Само веднъж през живота си Колин бе чувал толкова зловец плач. Така бе плакала майка му през нощта, когато умря баща му. — Ариана, какво ти е?

До слуха му достигна задавеният ѝ измъчен глас:

— Загубих всички, които ми бяха скъпи на този свят, всички, които обичах. А сега ти също ще ме напуснеш!

Очите на Колин се разшириха и сърцето му отново се изпълни с надежда.

— Нима ме причисляваш към тези, които обичаш?

— Аз... да.

— Тогава би ли живяла с мен като моя жена?

Тя едва чуто прошепна:

— Да.

Душата му преливаше от щастие. Колин я взе в обятията си и я притисна силно към себе си. Дъждът спря така внезапно, както беше започнал, и луната надникна зад тъмните облаци.

Като я вдигна на ръце, Колин я внесе обратно в къщата и я положи на леглото. Ариана се притисна към него, сякаш се страхуваше, че той все още може да я напусне. Той беше трогнат — Ариана наистина го обичаше. Щеше да стане негова жена и с времето споменът за Робърт щеше да избледнее.

* * *

В замъка Евърли Роб внезапно се събуди от пронизваща болка в сърцето.

— Ариана! — тихо извика той.

Слезе от леглото, отиде до прозореца и погледна към луната. Тя му навяваше самота и усилваше чувството му на скръб. Бяха изминали три месеца от смъртта на Ариана върху скалите. За него всичко беше така живо, като че ли се беше случило снощи. Какво го беше събудило така внезапно? Защо почувства присъствието ѝ толкова силно точно сега? Защо изпитваше такава нужда от нея, че направо щеше да полудее?

Роб започна да крачи неспокойно в стаята, но от това вълнението му се усили. Облече се и се изкачи горе на крепостния вал. Отиде до парапета и се взря в мрачната и самотна околност, която се простираше пред погледа му.

22.

Декември 1586 година

Смехът на Ариана изпълваше сърцето на Колин с радост. Никога нямаше да се умори да го слуша. След всичките мъки, които беше преживяла, очевидно душата ѝ най-сетне беше започнала да оздравява. Той я наблюдаваше как седи на пода с майка му и сестра му и си играе с Робин. Бебето беше вече на осем месеца.

Майка му, Порша Колрейн, и сестра му Фелисити сега го посещаваха доста често. Живееха от другата страна на езерцето, на не повече от десет минути път. Откак баща му почина, Колин бе поел грижата и за двете жени. А те се привързаха към Ариана и Робин и оставаха при тях, когато той отиваше за по-дълго време на лов. Обичаха бебето като свое, независимо че не беше от тяхната кръв. Колин доволно гледаше жените и детето. Ето че най-сетне имаше семейството, за което винаги беше мечтал.

Без да спира да се смее, Ариана стана и тръгна към вратата.

— Отивам до кладенеца за вода, трябва да изкъпя Робин.

Колин хвана ръката ѝ.

— Остани, аз ще донеса.

— Не, аз ще отида. Ти стъкни огъня. Ще трябва да стане доста по-топло, ако искаме да къпем нашия млад господин.

Тя загърна раменете си с вълнен шал, взе една дървена кофа от куката на стената и излезе.

Колин не бе забелязал да е станало студено. Огънят продължаваше да гори буйно. Сбърчи чело. В малката къщичка беше топло и уютно. Може би Ариана се разболяваше...

Ариана вървеше към кладенеца и се усмихваше на лудориите на Робин. Като порасне, май щеше да стане шут или трубадур. Тя прикрепил кофата на въжето и тъкмо започна да я спуска, когато изведнъж почувства, че косата ѝ се изправя.

Какво беше това?

До нея достигна звукът от стъпки по сухи листа и гласове, които явно се приближаваха. Затаи дъх. Очевидно се бяха запътили към къщичката. Едва ли иначе щяха да навлязат така навътре в гората.

Тя побърза да се скрие зад дървената къща, преди да са я забелязали. Не трябваше да влиза вътре. Страхуваше се, че можеше да бъде някой, който да я разпознае, а нямаше време да предупреди Колин. Оставаше ѝ само да се моли посещениято да бъде кратко. Навън беше студено и вероятно скоро щеше да завали сняг.

Чу как конниците спряха близо до къщата и слязоха от конете; чу как силно ги лаеше Тор. А после сърцето ѝ спря, щом чу гласа на единия от тях.

Роб!

Не! Не можеше да бъде!

Беше зашеметена. Ръката ѝ несъзнателно притисна мястото, където усещаше сърцето си, сякаш да го предпази от болката да слуша отново любимия глас.

Вратата се отвори и Колин извика високо, за да я предупреди:

— Лорд Уоруик! Каква изненада!

Значи беше истина, а не само игра на въображението ѝ. Роб беше тук. Ариана се прилепи до стената, сякаш искаше да се слее с нея, и затвори очи. „О, Роб, Роб! Точно когато бях започнала отново да чувствам, че живея.“ Ако имаше бог на небето, сигурно беше много безжалостен, щом я дразнеше и измъчваше така.

Вътре Колин предложи на Робърт и останалите мъже по чаша медовина.

— Не, благодаря ти, Колин, и без това сме загрели. През целия път посърбвахме от манерките. Но нека ти представя лорд Уилям Лъдлоу от Норбридж, мой добър приятел, а това е моята най-голяма опора — сър Джон Нийл. Сигурно си го срещал поне веднъж.

— Да, наистина е така. Какво ви носи насам, лорд Уоруик? Вън е доста студено, смятам, че трябва да стоите край огъня по това време и да си топлите краката.

Роб усети, че Колин беше неспокоен и нетърпеливо очакваше да си тръгнат. Но защо? Като се огледа, той забеляза жените на пода, а също и малкото бузесто бебе.

— Не знаех, че си се оженил, Колин.

Роб се наведе и погали копнинено меката руса косица на детето.

— Имаш много хубаво момченце. Здравей, млади приятелю. Изглежда, добре се забавляваш.

Колин замръзна, като видя Роб да играе със собствения си син. Дали щеше да се досети?

Роб се изправи.

— Няма ли да ме представиш на съпругата си? Бих искал да видя жената, която е опитомила моя първи ловец.

— Моята съпруга? — Колин се огледа безпомощно, наведе се и като хвана сестра си за ръка, ѝ помогна да се изправи на крака. — Ето я. Фелисити, запознай се с лорд Уоруик, нашия благороден и милостив граф Евърли. Той е този, който ни спасява от гладуване през тези две години.

Фелисити бързо се съвзе и направи приятен реверанс на съпруга на Ариана.

— Радвам се да се запознаем, сър.

След това вниманието ѝ отново се насочи към лорд Лъдлоу. Никога досега не беше виждала по-красив мъж. Само като го погледнеше, изтръпваше цяла.

Уил усети, че го гледат и се усмихна. „По дяволите!“ — помисли си. — „Всички хубавици са ангажирани. Първо Ариана, а сега и тази красива жена.“ Такава ли беше съдбата му — да попада все на жени, които не би могъл да има? Той огледа бързо Фелисити. Гледката беше повече от приятна. Селските дрехи не можеха да скрият извивките на формите ѝ. А косата ѝ! Никога не беше виждал такива буйни червеникави къдрици.

В същото време нещо му се мярна край прозореца. Някой надничаше.

Обърна се към Колин:

— Извинете ме за момент, но се опасявам, че днес пих твърде много медовина и трябва да източа част от нея.

— Разбира се — отвърна Колин.

Какво друго би могъл да каже? Освен това Ариана знаеше как да се пази да не я видят. Обърна се отново към лорд Уоруик и забеляза, че той гледа Робин със странно изражение.

— Може ли да го прегърна за малко? Моето дете щеше да бъде също толкова голямо.

— Съжалявам — отговори задавено Колин, — спомням си... че загубихте бременната си съпруга. Да, прегърнете го.

Порша стана и подаде детето на Роб, който забеляза, че очите ѝ се бяха окръглили от страх.

— Не се тревожете, няма да го изпусна. Как се казва?

Колин се поколеба:

— Робърт, но го наричаме Робин, като любимеца на кралицата — Робърт Дъдли, граф Лестър.

— Така ли? Е, Робин, за миг си помислих, че баща ти те е кръстил на мен, но сега разбирам, че си кръстен на далеч по-забележителен човек.

Робин посегна и хвана Роб за носа. Той през смях го освободи от малките пръстчета и ги целуна едно по едно. Изведнъж го налегна невероятна тъга, щом се сети за мъртвото си дете. Може би щеше да е красиво момченце като това, здраво и с розови бузки. Раменете му започнаха да потръпват.

Колин разбра, че Роб щеше да се разплаче всеки момент.

— Фелисити, вземи детето си, преди да е подмокрило нашия благодетел.

Ариана видя през прозореца как Роб върна сина си на Фелисити. Сърцето ѝ се късаше, като ги гледаше заедно. Баща и син — така както би трябвало да живеят. Толкова беше погълната от тази сцена, че не чу Уил, преди да завие зад ъгъла.

Щом я видя, той спря като закован. По лицето му се изписаха последователно най-различни чувства. Ариана беше жива! Отвори уста да извика, но тя му направи знак да мълчи.

— Моля те, не назовавай името ми. Роб не трябва да знае.

Очите му се навлажниха, докато шепнеше:

— Боже мой, Ариана, как можа да сториш това? Защо ни накара да мислим, че си мъртва?

— Трябваше, Уил, така трябваше. Повярвай ми. Аз убих Едмънд. Когато открих това, разбрах, че не мога повече да се върна при Роб. Не разбираш ли?

Уил долавяше подсъзнателно, че нещо не беше наред, но беше твърде напрегнат, за да се сети какво бе то.

— Не, не разбирам. Имаш ли представа какво преживя Роб? Как можа да му сториш това? Та ти толкова много го обичаше!

— Наистина го обичам, но не исках да го хвърлят в затвора. Направих го и заради сина си. Никога няма да го дам на Елизабет. Знаеш ли какво е казала на Едмънд? Че когато ме открие, ще ми отнеме децата, които имам. Това не може да се случи сега. Робин е в безопасност.

— Твоят син? Бебето вътре е твой син? Боже мой! Синът на Роб е жив. Само да можеше да разбере!

Изведнъж той се сети за ловеца, който беше обявил Робин за свое дете, и я попита осъдително:

— Ами Колин какъв ти е?

— Не ме гледай така, Уил. Колин е добър човек. Той се погрижи за мен. Намери ме на скалите и спаси живота ми, както и този на Робин.

Уил поклати глава.

— Каква каша забъркахме с теб! А Фелисити? Ако не е майката на бебето, коя е тогава?

— Сестрата на Колин.

— Негова сестра? — Лицето на Уил просветна, после пак помръкна, като се сети за казаното от Ариана. — Значи всичко е било напразно. Всичко, което направихме, за да те превърнем в благородна дама. Ето те сега тук — отново селянка.

— Да, ето ме тук, където и ще остана. Обещай ми да не казваш на Роб, обеща ми!

— Искаш твърде много. Роб ми е приятел.

— По-голям приятел ли ти е от мен?

— Не е честно. Знаеш колко много те обичам.

— Ако е истина, тогава запази тайната ми. Ако не заради мен, то поне заради Робърт. Помогни ми да го опазя от кралицата. Ако се върна и призная, че съм убила Едмънд, тя ще се опита да ме хвърли в затвора. Знаеш, че Роб няма да й позволи да ме отведе. Ще умре, опитвайки се да ме защити. Знаеш, че е така.

— Вярно е, напълно си права. — Той помисли за миг. — Добре. Няма да му казвам. Само засега обаче. Но кога ще свърши цялата тази игра? Аз сам я започнах и ще трябва да откроя начин да я спра. Двамата с Роб си принадлежите и се заклевам да ви събера отново.

Ариана обви с ръце шията му и силно го прегърна.

— Мили мой Уил, ти винаги си бил непоправим романтик.

Уил усети как гърлото му се стяга.

— Скоро ще ти дойда отново на гости. Щом съм те открил, няма пак да те изгубя.

— Много ще се радвам да те видя, Уил. И... ще направиш ли нещо за мен? Ще съобщиш ли на Лестър, Питър и Сибил, че съм жива? Няма причина да не им казвам сега, когато вече знаеш. Твоето идване тук е направо божия благословия. Не можех повече да издържам, без да виждам никого от близките си, а те на всичко отгоре да ме смятат за мъртва. Ще направиш ли това заради мен?

— Да, разбира се. Ще си намеря извинение и ще напусна Евърли за малко. През тези месеци прекарахме с Джудит там, за да помогнем на Роб да преживее мъката си.

— О, Уил, страхувам се да питам как е той. Каж ми, че е щастлив и че продължава живота си.

— Няма да те лъжа. Едва преживява, това е всичко.

— О, Уил, сърцето ми се къса, като те слушам. Ако можех да променя нещата, щях да изтичам при него още сега. Ех, ако Едмънд не беше разкрил истината! Но, изглежда, обречена съм да живея нещастно като майка си. Чул ли си нещо за нея? Как живее тя?

— Знам само, че Елизабет я изправи на съд с обвинението, че е организирала заговор да я убие. Цялата страна очаква да чуе присъдата.

— Значи дотам се стигна! О, небеса, как може някой да повярва, че е организирала заговор срещу кралицата? Тя е безпомощна да направи каквото и да било, заключена зад дебели стени като затворничка. Мили Боже, прости ми, но с радост бих забила кама в сърцето на Елизабет, за да спася майка си.

Уил я погледна мрачно.

— Даже не си го помисляй, Ариана! Ти си разстроена, и то напълно основателно, но не трябва да мислиш за отмъщение. Сега имаш дете, за което трябва да се грижиш.

— Знам, Уил, така е. Никога не бих сторила нещо, с което да навредя на Робин. Наистина нямам намерение да извърша това, което споменах. Но е ужасно да се чувстваш толкова безпомощен. Мислиш ли... Дали е възможно да се обадиш по някакъв начин на майка ми? Да я известиш, че съм жива.

— Не се тревожи. Питър ми каза, че никой не ѝ е съобщавал новината за твоята смърт. Страхували се, че ако разбере, ще загуби желание повече да живее.

Ариана сподави сълзите си.

— Радвам се, че са я пощадили. И без това страда достатъчно.

— Гореве главата. Когато видях Лестър, Питър и Сибил, ще се върна и ще ти предам всичко, което са ми казали. Освен това трябва да ти призная, че изпитах истинско облекчение, като разбрах, че Фелисити не е съпруга на Колин. Много приятно девойче. — Той я погали по косата и се усмихна. — А сега ще трябва да се връщам, преди Роб да е тръгнал да ме търси.

Уил я целуна по челото, обърна се и си тръгна.

Тя надникна през прозореца и го видя как влезе в къщата. Очите ѝ потърсиха Роб. Той тъкмо водеше Колин към вратата.

— Почти забравих причината за моето посещение. Имам коледен подарък за теб, Колин. Той е отвън, пред вратата.

— Но, милорд, не съм очаквал подарък. Нямам никакъв и за вас.

— Няма значение, ела и виж. — Той отвори вратата и поведе Колин навън. — До ушите ми достигна, че конят, който яздиш, за да носиш дивеч до замъка, е взет назаем и че трябва да плащаш всеки път от печалбата си за него. Така повече не може да продължава. Петнистата кобила е твоя.

— Милорд! Не мога да приема такъв подарък.

— Но трябва. Той не ми струва нищо, а ти ще използваш коня, за да служиш на мен, не е ли така?

Колин приближи животното и потупа сивата му шия.

— Тогава приемам. Благодаря ви, лорд Уоруик.

— Това е най-малкото, което мога да направя за теб, Колин. Божичко, та всеки би могъл да изпадне в твоето положение. Елизабет може да ми вземе всичко, стига да ѝ скимне. И то за най-дребното нещо. Тази жена е по-тиранична от мъж, но не губи кураж, Колин, защото съм чувал, че може също да бъде и щедра. Може би един ден ще си възвърнеш земите и титлата. Тя е еднакво способна както да взема, така и да дава.

— Не храня никакви надежди повече. Научих се да живея, сякаш всеки ден е последният в живота ми. И съм по-щастлив така.

Роб стисна Колин за рамото.

— Освен това имаш и син. Завиждам ти за това.

Колин сведе очи, обзет от чувство за вина.

— Да, аз съм голям късметлия.

Щом Роб и приятелите му си тръгнаха, Колин сви зад ъгъла на къщата да търси Ариана. Знаеше, че сигурно страда, след като бе видяла съпруга си отново. Без да каже нищо, той я прегърна и тя започна да плаче така, както никога не я беше виждал през осемте месеца, през които я познаваше. Остави я да се наридае. Знаеше каква нужда изпитваше от това. Когато най-сетне се успокои, той я вдигна на ръце и я пренесе вътре. Положи я внимателно на леглото.

Фелисити и Порша истински ѝ съчувстваха. Преди малко им изглеждаше толкова щастлива, но очевидно все още обичаше силно младия си съпруг.

— Мамо, пригответи малко гореща медовина за Ариана. — Той я покри с едно одеяло и седна на пода до нея, говорейки ѝ успокоително.

Робин помисли, че това е някаква игра, допълзя до него и се качи в скута му.

Ариана погледна към тях и се усмихна. Колин с облекчение отвърна на усмивката ѝ, но долови прокрадващата се в погледа ѝ тъга и с болка разбра, че макар да притежаваше тялото ѝ, сърцето ѝ никога нямаше да му принадлежи.

23.

Фодърингей
Декември 1586

Печалният звън на камбаните пронизваше студения зимен въздух и огласяше църкви и замъци, отекваше в кули и бойници. Мери Стюарт, затворената кралица на Шотландия и островите, беше съдена за организиране заговор за убийство на кралица Елизабет и призната за виновна. Произнесената присъда беше: смърт за шотландската кралица.

Камбаните не спряха да бият в продължение на ден и половина и новината се разнесе из цялата страна, до най-отдалеченото кътче на кралството. Затворена в замъка Фодърингей, Мери се вслушваше в скръбния звън, знаейки, че чува камбаните, обявяващи собствената ѝ смърт. Опита се да изолира плътния звън, отекващ в сърцето ѝ, но той беше толкова силен, че, изглежда, беше заменил и пулсиращия му ритъм.

Тя крачеше с изопнати нерви из стаята си и звънкият ѝ глас отекваше сърдито:

— Представяш ли си нахалството на този надут сър Еймиъс Полит? Първо нарежда да скъсат кралския ми балдахин и да махнат билиардната маса, а след това се осмелява да седи в мое присъствие. И при това с шапка на главата, за да демонстрира неуважението си.

Мери Сетън погледна състрадателно господарката си.

— Но вие му показахте каква велика кралица сте, като сложихте кръста на мястото на балдахина. Показахте на него и на безсърдечната Елизабет, че ви ръководи много по-висша власт. Никога друг път не съм била по-горда с вас.

Мери се усмихна, ободрена от думите на своята прислужница, и отиде до прозореца. Като избърса от стъклото рисунките от скреж, които ѝ пречеха да вижда, тя погледна към небето.

— Той съвсем не очакваше това, нали? Но и аз не очаквах речта, която произнесе за това колко съм опасна. Каза ми, че докато съм жива,

протестантската религия е застрашена от унищожение.

Мери потърси с пръсти кръста, окачен на шията ѝ, и започна да шепне:

— Точно в този момент осъзнах истинската си съдба, макар дълбоко в себе си да знаех, че ще е такава. Помниш ли какво написах на моята бродерия? En cette mort sera mon commencement. Ако Елизабет подпише смъртната присъда, аз няма да умра само като кралица, а като мъченик на католическата вяра и *в тази смърт ще бъде моето начало*. Не изпитвам никакво съжаление към Елизабет сега, защото ще умра възвеличена като истинска и последователна дъщеря на католическата вяра и това ще бъде тежък товар за нея.

Думите на Мери омайваха слушащите я жени. Тяхната благородна кралица беше готова да умре и смелостта ѝ ги вдъхновяваше. Те седяха и се споглеждаха в мълчаливо благоговение, докато Мери продължаваше да гледа през прозореца. Малкият ѝ скай териер, останал твърде дълго незабелязан, наруши тишината с острия си накъсан лай, подканящ Мери да го вземе в ръце. Тя внимателно го подхвана и гушна главата си в меката му козина.

— Мъничкият ми беччо, и ти сигурно чувстваш плащеницата на смъртта. Бих искала проклетите камбани да спрат. Трябва ли да полудея от непрекъснатия им звън?

Като по чудо биенето на камбаните секна и прислужниците на Мери се присъединиха към смеха ѝ.

— Виждате ли, аз все още имам някаква власт над тази ужасна страна.

Малко по-късно, останала насаме с най-доверените си слуги, Мери седна да пише писма. Перото ѝ се движеше бързо по пергаментата.

— Ваша Светлост, пишете вече часове. Умолявам ви да спрете за малко.

— А, бог знае дали ще имам друга възможност. Трябва добре да се възползвам от времето, което ми остава да живея.

— Не говорете така, моля ви — каза Джейн Кенеди, обезкуражена от присъдата и посещението на Полит, а и от непрекъснатото биене на камбаните. — Елизабет няма да посмее да ви убие. Повече от сигурно е, че ще ви помилва. Всички го казват.

— Наистина го казват и освен това вярват, че е така. Но въпреки всичко, аз трябва да съм подготвена. Едно последно писмо и

свършвам. Най-важното — до дъщеря ми Ариана.

В стаята се възцари ужасна тишина. Мери забеляза това, вдигна глава и обходи с поглед покрусените лица на своите прислужници. Сърцето ѝ започна силно да бие.

— Какво има? Какво гледате така, като че вече сте били на погребението ми? Кажете ми какво е станало!

Мери Сетън се страхуваше от този момент. Беше укривала новината от кралицата с надеждата, че никога няма да се наложи да ѝ съобщи.

— Не мога да ви кажа, Ваша Светлост. Не искам да съм тази, която да ви каже това. — И тя избухна в плач, скривайки лицето си в ръце.

Мери се приготви да чуе нещо лошо. Беше преживяла толкова скръб в трудния си живот, че се бе научила да го приема такъв, какъвто беше.

— Тогава ти, Джейн, ти ще ми кажеш. Какво е станало? Да не би дъщеря ми да е пометнала? Това ли е? Бебето трябваше да се роди през април, а аз не съм получавала вест оттогава. Убеждавах се, че всичко е заради опасността да се контактува с мен. Така ли е? Да не би моят внук да е умрял при раждането?

Джейн Кенеди се прекръсти, преди да заговори.

— Ариана, Ваша Светлост.

Мери се строполи в стола до прозореца и се вкопчи за облегалките. Тялото ѝ се вцепени.

— Кажи ми, хайде, кажи ми сега, докато все още имам сили.

— Тя е мъртва.

— Не! Не! Щях да разбера. Щях да го почувствам! Защо ме лъжете? Няма да понеса детето ми да умре преди мен. Няма да издържа такъв удар.

Мери Сетън се приближи бързо до кралицата, за да я утеши.

— Тогава ще мислим, че тя не е мъртва. Сигурно е някаква ужасна грешка. Тялото ѝ не е било намерено. Само някаква окървавена дреха свидетелства за смъртта ѝ. Можем да се утешим с това, кралице моя.

— Тялото не е намерено? Значи тя не е мъртва, не е умряла. Не прекарах всички тези години като затворничка на Елизабет, без да ѝ разкрия къде се намира дъщеря ми, само за да я дочакам да умре преди

мен. Трябва да имаме кураж. Трябва да вярваме, че тя е жива поне докато няма абсолютни доказателства за смъртта ѝ. Кажете ми какво знаете и повече няма да говорим за това. Аз ще ѝ напиша писмото, както бях намислила, и тя ще го прочете.

Мери остана будна дълго време след като всички бяха заспали. Повтаряше си мислено всичко, което беше чула за предполагаемата смърт на Ариана сред скалите. Каква връзка можеше да има това със смъртта на Едмънд същата нощ? Нима беше узнал тайната и някой го беше убил, за да не я разкаже на Елизабет?

Защо всичко в живота ѝ се беше развило така ужасно? Годиците, през които се бе чувствала истински щастлива, можеха да се изброят на пръсти. Срещу нея бяха организирани заговори, дори беше предадена от брат си и собствения си син. И двамата бяха попаднали под влиянието на Елизабет и нито един от тях не се беше опитал да я освободи. Лестър — също. Даже беше включен в комисията, когато я съдиха. Но как би могла да го вини? Сам не би могъл да предотврати съда и да говори в нейна защита. Това щеше да му струва живота или поне свободата. Елизабет нямаше да бъде благосклонна към него, ако той се беше застъпил за Мери пред съдиите. А сина си, как би могла да го вини? Не беше го виждала от бебе. Той никога не бе усетил любовта на майката. Само кръвта във вените май не бе достатъчна.

Кръвта... Елизабет и Мери произхождаха от един и същ дядо и следователно имаха една и съща кръв във вените си, но това не попречи на Елизабет да я предаде. Не, само родствената кръв не стига. След това си спомни за пръстена с розата от слонова кост и рубинения камък, който беше дала на дъщеря си, и мисълта ѝ потече в друга посока. Понякога родствената кръв значеше много. Всичките ѝ надежди и мечти бяха в дъщеря ѝ. Чрез нея тя щеше да живее вечно, щеше да остане безсмъртна. Не беше възможно Ариана да е мъртва. Господ не беше толкова жесток.

* * *

Оголените, покрити с лед клони стенеха от порива на вятъра, който се промъкваше между дърветата и като обгръщаше от две страни къщата на горската поляна, изсвистяваше навътре в гората. Като се

завихряше край конюшната на Паша, той блъскаше силно дървената врата върху оградата и плащеше животното. Кобилата изцвили нервно и Паша ѝ отговори, отметнал назад великолепната си глава.

Ариана успокои с нежни думи животните и те приближиха оградата, като пръхтяха за поздрав. Тя поглади челото на кобилата, след това ѝ даде един морков. Паша мушна глава под ръката на Ариана и избута кобилата настрана.

— Хей, момче, така ли се отнасяш с дамата? — каза Колин, като застана до Ариана. Пресегна се и подаде морков и на кобилата.

— Радвам се, че запази Паша през цялото време, Колин. Отначало си мислех, че това е лудост. Някой можеше да намери нашето скривалище и да го разпознае.

— Даже и тогава нещата нямаше да се променят. Щях да кажа, че съм го намерил в гората и съм го задържал, докато се обади собственикът.

— Мисля, че имаш право. И не мога да не отчитам печалбата, която ще имаме един ден, когато кобилата се ожреби.

— Печалба ли каза? Познавам те, ти ще искаш да задържиш кончето.

— Прав си — засмя се Ариана. — Наистина щях да го запазя. Поне първото, за Робин. — Поривът на вятъра блъсна Ариана и доведе до нея далечен и самотен звън на камбана. — Още продължават да бият. — Тя потрепери и придърпа качулката на пелерината върху косата си.

— Какво каза? — попита Колин, като галеше Паша по гърба.

— Камбаните. Бият вече втори ден. Какво означава това?

Колин добре знаеше отговора, но нямаше намерение да ѝ казва. И без това скръбта в живота ѝ беше достатъчно много.

— Не знам. Вероятно отбелязват раждането на сина на някой херцог.

— Не мисля. Не и толкова дълго. Има нещо друго. Нещо във връзка с кралица Елизабет, сигурна съм. Може да е умряла.

— Ако желанията можеха да убиват — нервно се засмя Колин, — тя със сигурност щеше да е мъртва.

Ариана потръпна отново.

— Студено ли ти е? Да се върнем ли обратно? Мисля, че оставихме достатъчно време за усамотение на Уил и Фелисити. Не

искам да се разболееш от дълго стоене на студа.

— Дай им още малко време.

— Ти си решила, че Уил и Фелисити си подхождат — изсмя се Колин.

— Да, Уил се нуждае от добра жена, а Фелисити — от някой, който...

Болка замрежи погледа на Колин.

— Хайде. Кажу ми го. Някой, който може да й осигури добър живот. Ариана протегна ръка и го докосна по лицето.

— Колин, не ми се сърди. Говорех за Фелисити, а не за мен.

Колин пое ръката ѝ и я целуна по дланта.

— Знам, извинявай. Просто ужасно ме боли, че не мога да ти осигуря живот, какъвто си живяла преди. Боже мили, та ти си дъщеря на кралица! Не трябва да живееш в колиба и да ти излизат мазоли по ръцете от работа. Твоето място е в двореца, със слуги, които да притичват при едно помръдване на пръста ти.

— Не работя толкова, а и това, което върша, е за мен и Робин. Що се отнася до предишния ми живот, няма забравяш, че съм отгледана като селянка? Свикнала съм. Но с Фелисити е друго. Тя е била отгледана като благородничка. Ще бъде чудесно, ако се ожени за Уил и заживее отново като такава.

Колин внимателно гледаше лицето ѝ. На него той виждаше това, което неизменно присъстваше — спокойната тъга в очите ѝ. Дали някога щеше да се промени този неин поглед? Можеше ли да бъде щастлива отново?

24.

6 февруари 1587

Уил внесе наръч дърва до селската камина и ги хвърли в пращящия огън.

— Ето, така ще ни бъде топло доста време.

Фелисити беше прегърнала Робин и го подрусваше на коляното си, а той се смееше и хълцаше.

— Робин ти казва „Благодаря“, нали, сладурче? — Тя целуна розовата му бузка.

Лицето на Уил помръкна.

— Иска ми се Роб да познава сина си. Толкова е несправедливо.

— Животът е несправедлив, Уил. Мога да гарантирам това лично. Надявам се, че не си решил да кажеш на Роб за Ариана...

— Не се бой, няма да му кажа. Но ми е неприятно да пазя тази тайна. Изглежда, такава ми е съдбата — от всеки да крия нещо.

— Това значи ли, че имаш тайни от мен, лорд Уилям? — подразни го Фелисити.

Уил седна до нея.

— От тебе ли — никога! Обещах ти това.

Докато я целуваше по челото, ръцете му я обгърнаха. В това време вратата се отвори и заедно със студения вятър вътре влязоха Ариана и Колин.

Смеейки се, Ариана махна пелерината си и я закачи на една кука на стената. Колин занесе кофата с вода до масата.

— Уил, от няколко седмици всеки ден прекарваш известно време със сестра ми. Смятам, че е крайно време да те попитам относно намеренията ти.

Фелисити силно се изчерви и отиде до огъня. Подтикваше дървата и чакаше притеснена отговора на Уил. Той застана до нея и се обърна към Колин и Ариана.

— Поисках ръката на Фелисити и тя се съгласи да стане моя жена. Ако ти, Колин, имаш някакви възражения, сега е моментът да ги

кажеш.

Колин се опита да си придаде строг вид, но не успя за дълго. Само след миг вече се смееше гръмогласно.

— Да възразявам? Радвам се, че ще се отърва от нея. Нямах представа колко много яде този дребосък. Само един син на херцог може да си позволи да се ожени за нея.

Фелисити се хвърли на шията на брат си.

— О, Колин, благодаря ти.

Той я отдръпна на една ръка разстояние от себе си и се вгледа в очите ѝ.

— Сигурна ли си в себе си, Фелисити? Познаваш този мъж само от седмици. Наистина ли смяташ, че той е този, когото си търсила?

— Разбрах това още като го видях. Не знам как да го обясня, но го почувствах веднага.

— Тогава се радвам за теб, за двама ви. Бог вижда колко несигурен е животът. Трябва да бъдем щастливи винаги когато можем.

— Той погледна към Ариана.

Тя сведе очи, но после отговори, за да не разваля радостта на Уил и Фелисити:

— Съгласна съм, оженете се веднага. Вие сте родени един за друг.

— Да, така е — каза Фелисити и стисна ръката на Уил. — Можем ли да кажем на мама сега? О, Уил, тя толкова ще се зарадва. Помисли си само — ще може да живее отново в голям замък, а Ариана и Колин ще идват на гости, когато пожелаят.

Ариана гушна Робин, за да скрие сълзите си.

Когато двамата излязоха, къщата утихна. Тя нахрани детето и го сложи да спи. После седна до огъня и се зае да кърпи ризата на Колин. Мина доста време, преди той да попита:

— За него мислиш сега, нали?

— Съжалявам — съвсем тихо отговори тя.

Без да казва нищо, Колин наметна пелерината си, взе брадвата и излезе. Отивайки към купчината с дърва, той я запрати в един пън и го разцепи на две. Ударите на брадвата кънтяха в гората и ставаха все по-силни. Колин искаше да се умори и да спре да мисли за безнадеждността на положението си. Когато нацепи всички дърва и ги

нахвърли към готовата купчина, от която взимаха за огъня, вече знаеше какво трябва да направи.

Рано на следващата сутрин, без да буди Ариана, той се отпрати през гората към заграждението на конете. Оседла кобилата и я подкара в посока към замъка Евърли. Беше стиснал зъби. Сините му очи бяха придобили стоманеносив цвят. Като изключим деня, в който Лили умря, това беше най-лошият ден в живота му.

Обичаше Ариана твърде много и не можеше да продължава да я гледа така нещастна. Те принадлежаха на лорд Уоруик — тя и бебето. Щеше да отиде до замъка Евърли и сам да види дали имаше възможност Ариана да бъде щастлива отново. Ако Робърт все още я обичаше, ако имаше начин да я защити от Елизабет, той щеше да му открие, че жена му е жива.

„Боже, помогни ми, надявам се, че постъпвам правилно!“ — прошепна той.

Така беше, тъжното лице на Ариана доказваше правотата му. Не беше обаче никак лесно да го стори. Как щеше да живее без нея? А без Робин? Сладкото бебе бе внесло толкова радост в мрачния му живот. Не биваше да мисли за това. Трябваше да намери сили, за да направи нужното.

— Ей, страннико!

Този вик го откъсна от мислите му. Той вдигна глава и видя един младеж да язди до него.

— Радвам се, че срещнах някого по този пуст път. Тръгнал съм за Фодърингей и съвсем не знам накъде да хвана на разклонението на пътя.

Колин се огледа, за да се ориентира къде се намираше. Три пътя водеха в три различни посоки.

Колин погледна разтревожения конник. Сигурно не се беше притеснил чак толкова заради това, че се е изгубил.

— Фодърингей? Там държат затворена кралицата на Шотландия, нали?

— Няма да е за дълго. Елизабет най-сетне подписа смъртната присъда. Тръгнал съм натам, за да присъствам на екзекуцията. Скоро страната ще се очисти от тая мърша.

Сърцето на Колин се сви.

— Кога ще се извърши екзекуцията?

— На сутринта. В голямата зала във Фодърингей. Но ако смяташ да присъстваш, откажи се. Ще бъдат допуснати само рицари и благородници, и то с пропуск.

Колин трескаво размисляше. Какво трябваше да направи? Да продължи към Евърли или да се върне и да каже на Ариана за майка ѝ. Сети се за собствената си майка. Ако тя беше затворена и ѝ предстоеше екзекуция, щеше да използва и последната възможност, за да я види. Робърт можеше да почака. Ариана заслужаваше този последен шанс.

Той сбута коня си и се приближи към младия благородник.

— Чакай да си помисля. Ако си спомням правилно, пътят...

Бърз като стрела, той сграбчи юздата на другия кон, като едновременно с това измъкна меча на странника от ножницата му. Насочи го към шията му.

— Какво... какво правиш?

— Грижа се да възтържествува справедливостта. Подчини се и няма да ти се случи нищо лошо. Разбра ли?

— Да, разбрах. Вземи ми парите, коня дори, но не ме убивай. Майка ми е вдовица. Аз съм единственото ѝ дете...

— Успокой се. Ще направим една малка разходка. Ей натам. — Колин посочи към гората от другата страна на угарта.

— Каза, че няма да ме убиваш — изплака момчето.

— Съвсем вярно. Ще взема само хубавите ти дрехи и пропуска. Ще се наложи да взема и коня, за да не ме последваш във Фодърингей.

Когато младежът съблече дрехите си, а пропускът се озова в чантата на седлото му, Колин го завърза за едно дърво.

— Ще останеш тук за известно време. Завързал съм те хлабаво, така че ще можеш да се освободиш. Не губи кураж и ще се оправиш. Така поне малко ще възмъжееш.

И като свали шапка за сбогом, Колин тръгна, водейки коня на момчето за юздите.

Не му беше присърце да се възползва така от по-малък и по-слаб човек, но положението беше критично. Ариана трябваше да види майка си за последен път, а това си заслужаваше риска.

Не разбра как прекоси околността и се озова на поляната край къщата. С натежало от мъка сърце той слезе от коня и върза животните

за едно дърво. Стисна зъби и се приготви да ѝ каже. Вратата на къщата се отвори и Ариана излезе разтревожена.

— Къде си бил? Защо тръгна, без да ми се обадиш? Толкова се притесних.

Тя спря, забелязала мрачното му изражение.

— Ариана... — започна той.

— Какво има, Колин? Плашиш ме.

— Елизабет е подписала смъртната присъда.

Ариана се отпусна до вратата.

Колин направи няколко крачки и се озова до нея.

— Знам, трудно е да се понесе. — Той я прегърна. — Трябва да бъдеш силна. Знаеше, че това може да се случи.

Ариана едва чуто попита:

— Колко ѝ остава?

— До утре.

— Тогава трябва да побързам. — Тя се освободи от прегръдката му и влезе вътре.

Колин я последва, изненадан от спокойствието ѝ. Никакви сълзи. Никакви пристъпи на гняв. Само една решителност, която не беше виждал никога досега. Познаваше я като много чувствителна, винаги готова да се разплаче за най-дребното нещо, но сега... Тази нова Ариана го плашеше.

Докато тя обличаше бебето и слагаше чисти пелени в една торба, той ѝ разказа за срещата си с нещастния младеж. После тя взе откраднатите дрехи и се облече съвсем спокойно, както правеше всеки ден.

— Ариана, добре ли си? Тревожиш ме. Твърде сдържана и спокойна си. Няма ли да се разплачеш?

— Когато всичко свърши, ще плача, но не сега. Трябва да се владее. Трябва да видя майка си, а за това ми е нужно хладнокръвие.

Колин поклати учудено глава.

— Ти наистина си дете на кралицата. Кой друг би могъл да бъде толкова силен?

— Искам да ти благодаря, Колин. Ако досега съм ти длъжница, то от днес съм многократно по-голяма.

— За какво си ми длъжница?

— За това, че ми каза за екзекуцията на майка ми. За това, че направи възможно моето отиване там. Не познавам друг, който би постъпил така на твое място. Роб, Уил или Питър щяха да се опитат да ме предпазят от истината, докато станеше твърде късно. Баща ми Лестър — също. Ти ми даде възможност да реша сама какво трябва да правя и нямаш представа колко много означава това за мен. Никога няма да го забравя.

— Хайде сега, стига с тези приказки. Ще имаш достатъчно време за благодарности по-късно, а сега трябва да те заведе във Фодърингей. Братовчед ми има странноприемница там. Ще ни настани. Ще видиш майка си, не се тревожи за това. Само да беше по друг повод.

Тя се усмихна тъжно и го погали по бузата.

— Никога не си ме разочаровал. Винаги си бил готов на всичко за мен. Моят предан спасител!

Изчервен от гордост, Колин взе ръката ѝ и пламенно я целуна.

* * *

Пристигнаха във Фодърингей по мръкнало. Студът отдавна беше проникнал през дрехите на Ариана и тя бе премръзнала до кости. Уморена от дългото пътуване и вдървена от студ, тя всеки момент щеше да припадне. Съвсем изненадващо малкият Робин, изглежда, не беше особено притеснен от студа и прекара по-голямата част от пътя в сън. Ритмичното поклащане на коня му действаше унасящо като люлка.

Пред тях на остров, образуван от един завой на река Нен, се издигаше замъкът Фодърингей. Имаше нещо смущаващо в гледката, но Ариана не можеше да определи какво бе то. Само в някои прозорци се виждаше светлината на факли и Ариана се питаше кой от тях бе на майка ѝ. Тя се съсредоточи да ѝ изпрати съобщение, което да проникне през стените на замъка: „Мамо, аз съм тук!“.

Бебето се събуди, сякаш също бе получило сигнал, и почна да сучи от въздуха. Ариана се отърси от транса си и го успокои.

— След няколко минути ще бъдем край топло огнище и ти ще си получиш вечерята — нежно му каза тя.

Очите ѝ отново се върнаха към замъка. Не искаше да откъсне поглед от мястото, където се намираше майка ѝ. Изведнъж разбра какво беше причинило безпокойството ѝ.

— Колин, та замъкът не е укрепен. Не разбирам, би било съвсем лесно за шотландците да спасят майка ми.

— Да, така е. Аз самият се чудех на това. Очевидно Елизабет не се страхува, че може да бъде предприето нещо подобно.

— Но защо? Защо моят брат Джеймс не изпрати силна армия, за да спаси майка си?

— Опасявам се, че отговорът е съвсем прост. Джеймс иска да бъде крал. Не иска да дели кралството с майка си.

— Мили боже, може ли един син да е толкова безсърдечен? Само ако разполагах с рицарите на Роб, щях да превзема този замък и да освободя майка си.

— А после? Къде щеше да идеш? Къде щеше да живееш? Не би могла да се върнеш в Евърли. Кралицата ще изпрати армията си и не само майка ти, а ти, Роб и Робин също ще умрете.

— Стига, не продължавай! Знам колко безнадеждно ще бъде всичко. Но заклевам се в кръвта на Христа, ще отмъстя за майка си. Елизабет ще си плати. Не знам как и кога, но един ден ще си плати.

Колин чу думите ѝ и потрепери.

— Шшшт, не говори повече за това. Ето го ханчето. Не споменавай повече за отмъщение, чуваш ли? Шпионите на Елизабет са навсякъде.

Ариана зърна олющения дървен надпис: „Контето“. Ъгълчето на устата ѝ се изкриви в иронична усмивка. „Контето“ не отговаряше на името си. Не само че беше ужасно порутено, но и с нищо не се отличаваше от останалите мрачни къщи наоколо.

Ариана слезе и неохотно подаде юздите на едно десетинагодишно негърче. Паша наистина не си беше на мястото на тази ужасна улица и тя се страхуваше, че някой ще го открадне.

Колин видя тревогата ѝ и я успокои:

— Джим работи за братовчед ми, откак се е родил. Паша е в безопасност при него.

Колин посегна да ѝ подаде ръка, но се сети, че това би било доста странно. Трябваше да не забравя, че Ариана сега беше момче.

Наистина изглеждаше като хлапак на не повече от петнайсет години. Той тръгна напред и отвори вратата.

Посрещна ги силна глъч и кълба дим. Колин зърна братовчед си, застанал до тезгяха, и се запъти към него, проправяйки си път през тълпата.

Алън го забеляза и се ухили.

— Колин! Какво правиш тук? Радвам се да те видя.

— Алън, какво е това? Тържество?

— Може и така да се нарече. Тълпата се е събрала да празнува обезглавяването утре. Малко преждевременно наистина, но това е най-вълнуващото събитие тук от години.

— Да не искаш да кажеш, че няма да имаш стая за мен и приятеля ми?

— Разбира се, че ще има. Повечето хора са местни. Скоро ще се разотидат по къщите си.

— Сега ми олекна. Моят приятел ей там, с бебето, е готов да се строполи от умора.

Алън погледна към приятеля на Колин.

— Само след няколко минути стаята ще бъде готова. Трябва да изпратя слугата горе да смени чаршафите.

— Чудесно.

— Колин Колрейн, какво правиш тук?

Колин изтръпна. Обърна се и срещна погледа на пияния Роб.

— По работа съм. А вие, лорд Уоруик? Не очаквах да ви видя толкова далеч от дома ви. Да видите екзекуцията ли дойдохте?

— Аз? Не. Нямах представа, че Мери ще бъде екзекутирана. Дойдох по друга работа. Тръгвам си сутринта и може би ще ми правиш компания по обратния път. Така разстоянието се минава по-неусетно.

Колин хвана Робърт под ръка и го заведе до една маса. Погледна над рамото му и видя, че някакъв слуга водеше Ариана нагоре по стълбището. Не беше забелязала Робърт.

— Би ми било приятно, милорд, но както виждате, току-що пристигам. Ще трябва да остана няколко дни.

— О, твърде лошо. Тогава пийни с мен, преди да се оттеглиш да почиваш.

— Мисля, че май сте пили достатъчно, милорд. В този хан ли сте отседнали?

— А кой е този хан?

— „Контето“.

Робърт се засмя гръмогласно и падна върху масата. Една празна бутилка се търкулна на пода и се пръсна на парчета.

— Не, това не е моят хан. Аз съм в „Лунния...“.

— Къде?

— „Лунния съ-ъ-ъ...“

— Искате да кажете „Лунният сърп“, Колин. — Алън коленичи да събере счупените парченца стъкло.

— Знаем къде е. Ще ви изпратят дотам, милорд. — Колин метна ръката на Роб през шията си и го поведе към вратата. — Алън, кажи на моя приятел, че се връщам веднага. Кажи му, че съм отишъл да нагледам конете, не искам да го притеснявам.

Алън изненадан наблюдаваше как Колин излиза с пияния благородник.

Колин се опитваше да пази равновесие по неравната уличка, поел почти цялата тежест на Роб. Ако не беше толкова пиян, със сигурност щеше да забележи Ариана. Не можеше да позволи това да се случи, преди тя да е видяла майка си. В този момент това беше най-важно от всичко. Но беше съвсем явно, че щеше да постъпи правилно, като му каже истината. Очевидно бе, че светът не съществуваше повече за Робърт. Очите му — хлътнали, страните му — с цвят на пепел. Беше много отслабнал.

По дяволите, животът беше толкова несправедлив! Несправедлив към Ариана и майка ѝ, несправедлив към Робърт и към самия него, несправедлив дори към малкия Робин. Той имаше право да бъде с баща си. Проклетата да бъде Елизабет! Ариана правилно мислеше за отмъщение.

Роб забеляза като през мъгла входа на „Лунният сърп“.

— Не, не искам да влизам.

— Не може да бъде, милорд. Тук, навън, е много студено.

Роб се освободи от Колин и залитна назад, без малко да падне. Поизправи се и извика:

— Не, твърде тихо е там вътре, твърде самотно. Искам да чувам гласовете на живи хора.

— Робърт, мислех, че си превъзмогнал всичко. През декември, когато дойде в моя дом, изглеждаше почти щастлив.

— Щастлив? Щастлив! — От гърлото му се разнесе истеричен смях. — Никога няма да бъда щастлив отново. Не мога да спра да мисля за нея, да я сънувам. Понякога ми се струва, че ще намеря спокойствие единствено в гроба.

Думите прорязаха Колин като с нож. Измъчваше го желанието още сега да му каже, че Ариана е жива. Но ако го стореше, Роб нямаше да ѝ позволи да присъства на екзекуцията на майка ѝ...

За нея бе особено важно да види майка си дори на нейната екзекуция. Непреодолима сила я тласкаше напред, по-значима от всичко друго в живота ѝ. Беше успяла да се отвърне от Робърт, за да го спаси от Елизабет, но не можеше да се отвърне от Мери, за да спаси себе си.

И понеже разбираше всичко това, Колин замълча.

С помощта на прислугата от странноприемницата той успя да заведе Робърт в стаята му и да го положи в леглото. Като им даде по една монета, той бързо ги отпрати и седна до Роб. Щеше да остане, докато се увери, че Робърт мирно спи. Отчаяните му думи бяха разтревожили Колин. Ами ако Робърт се самоубие?

— Милорд, чувате ли ме?

Робърт смотолеве нещо неразбираемо. Клепките му бяха натезали, не можеше да отвори очи. Колин го наблюдаваше как се унася.

— Ако ме чуваш, Робърт — тихо рече той, — не губи кураж. Скоро ще бъдеш щастлив. Скоро най-съкровеният ти мечти ще се сбъднат и ще изживееш остатъка от живота си в доволство заедно със съпругата и детето си.

В същото време в „Контето“ Ариана стоеше и гледаше през прозореца към самотния замък. Само ако можеше да бъде при майка си, да ѝ помогне да преживее последната си нощ! Имаше толкова много неща да ѝ каже, толкова други, които искаше да чуе от нея, но това вече не беше възможно.

Искаше да плаче, а нямаше сили. Искаше да се разкрещи така, че целият свят да научи за тази несправедливост, но не можеше. Намираще се сякаш в леден пашкул, който ѝ пречеше да се отдаде на чувствата си. Знаеше, че това е единственият начин да издържи и преживее този ужас, защото ако проронеше дори една сълза, щеше да отприщи порой, който не би могла повече да спре.

Скръстила ръце на скута си, тя здраво стискаше пропуската за екзекуцията на Мери. Той беше единствената ѝ връзка с майка ѝ, единствената възможност да я зърне още веднъж. Изпитваше силно желание да го разкъса на хиляди парченца, но вместо да направи това, тя го стискаше внимателно като скъпоценност. Нали само с него можеше да види майка си и да се увери, че тя също е видяла дъщеря си! Ако не можеше да стори нищо друго за Мери, то поне щеше да ѝ покаже, че дъщеря ѝ е жива. Може би Мери щеше да намери някаква утеха в това.

Ариана гледаше замъка и желаше стените му да се сринат, но уви! Искаше ѝ се да се изкатери по тях и да намери майка си. Да вземе един меч и да прободне всеки, който застанеше между нея и Мери. Знаеше, че беше невъзможно. Щеше да бъде убита и Робин щеше да остане без майка, също както и тя бе живяла без своята. Заради Робин трябваше да действа, водена от разума, а не от чувствата си.

Тя се обърна и целуна розовите устенца на малкия си син. Детето на Робърт, внучето на Мери! Чрез него тя все още имаше и двамата. Заради тях ще го отгледа и възпита да бъде горд и смел — като майка ѝ, благороден и милостив — като съпруга ѝ. Заради Робин щеше да продължи напред.

25.

8 февруари 1587

Съзнавайки, че вижда изгрева на слънцето за последен път, Мери отпрати поглед направо в червената сфера и я гледа втренчено, докато очите ѝ не се напълниха със сълзи. Как бе възможно зората, това ослепително начало на новия ден, да бележи сега края на живота ѝ? Как бе възможно Елизабет да подпише още една кралска смъртна присъда?

До вчера милостиво бяха крили от нея, че днес ще трябва да умре. И въпреки че отначало се бе молила за повече време, зашеметена, че Елизабет бе подписала смъртната ѝ присъда, след като всички бяха очаквали обратното, сега се радваше, че не бе помилвана и скоро щеше да завърши земния си път.

Не беше мигнала цяла нощ. Приготвяше се за последната сутрин в живота си. Искаше всичко да бъде идеално обмислено, та всеки, който присъства на събитието, да го запомни завинаги. Искаше някога хората да казват, че е умряла, както подобава на благородна кралица. Не, даже нещо повече, да кажат, че Мери — кралицата на Шотландия и островите — беше умряла като мъченица.

Елизабет едва ли подозираше каква услуга ѝ бе направила, като подписа смъртната ѝ присъда и с това ѝ осигури място на небето. Уморена от дългите години, през които беше лишена от свободата и децата си, Мери нямаше повече желание да живее. Съжеляваше само за едно нещо, което все още я тормозеше — че не може да види дъщеря си за последен път.

Въпреки че го отричаха, тя знаеше, че прислужничките ѝ са сигурни в смъртта на Ариана. Опитваха се да скрият чувствата си от нея, но тя ги познаваше добре. Да можеше да им докаже, че грешат! Ако имаше поне едно доказателство, че дъщеря ѝ е жива, щеше съвсем спокойно да посрещне смъртта. А детето на Ариана, нейното внуче? Искаше ѝ се толкова много да узнае, че и то е живо. Мери преглътна с усилие, едва сдържайки сълзите си. Не биваше да плаче сега, толкова

близо преди края. Трябваше да се приготви. Скоро щяха да дойдат за нея.

Извика прислужничките си и започна ритуала по обличането с ясното съзнание, че е за последен път. Колко странно чувство! Невероятно беше да си помисли, че повече никога няма да се облича, да се храни или да види още едно зазоряване.

Но въображението ѝ не я подведе, когато започна да обмисля предстоящия ден. Беше предвидила всичко до най-малката подробност. Беше виждала много екзекуции и знаеше, че се пролива доста кръв. Затова бе подбрала фустата и ризата в ален цвят.

Два часа прислужничките я обличаха усърдно, изпълнявайки указанията ѝ. Цялата в червено, тя носеше елегантна кралска мантия, поръбена с кадифе и злато. За нейната екзекуция не бяха нужни мрачни дрехи. Нека всички присъстващи бъдат наясно, че пред тях стои кралица. Сложи златно кръстче на шията си и взе едно разпятие от слонова кост, което да носи в ръка, та всеки да разбере, че умира като истинска дъщеря на католическата вяра. Модерна перука покри редките ѝ сиви коси, а най-отгоре сложи островърха шапка с бял воал, който стигаше до земята.

Колко приятно беше да се облече отново като кралица! Да чувства тежестта на елегантните дрехи върху тялото си. Сега беше готова да се изправи срещу враговете си. Приглади полите на роклята си.

— Вече привърших приготвянията си за този свят — каза спокойно тя. — Съберете се около мен, нека коленичим и се помолим.

* * *

Докато кърмеше сина си, Ариана затвори очи и дишането ѝ почти се нормализира. През тези няколко безценни минути тя можеше да се изтръгне от състоянието на вцепененост. Трябваше да се погрижи за сина си, преди отново да се облече като момче. Тя се усмихна леко, усещайки как млечните зъби на Робин се забиха в плътта ѝ.

Майка ѝ разполагаше с толкова малко време.

Страшно ѝ се искаше Мери да види внука си. Искаше ѝ се Робин да расте, уверен в обичта на своята баба. Колко жесток може да е

животът! След малко щеше да остави сина си на грижите на Колин, за да стане свидетел на смъртта на майка си. Как да понесе всичко това?

Сякаш прочел мислите ѝ, Колин каза:

— Сигурна ли си, че ще можеш да се справиш сама, Ариана? Имаме само един пропуск, не мога да бъда там с теб.

— Мога и трябва да го направя. Не просто заради мен самата — да зърна майка си още веднъж и да я помня после цял живот — а заради нея. За да изпита поне малко облекчение, като ме види там.

— Твоята смелост ме удивлява. Не знам на твое място дали бих направил същото.

— Не съм го направила още — каза Ариана с тъжна усмивка. — Запази си похвалите за после, когато всичко свърши. — След това целуна Робин по челото и го отдели от гърдата си. — Сега, млади господине, е време майка ти да си пристегне гърдите. Много по-лесно ще ми бъде, след като си ги изпразнил.

Колин ѝ помогна да се облече. Тревожното чувство в душата му се засилваше с всеки изминал миг. Искаше да ѝ каже, че е опасно за нея, но разбираше, че присъствието ѝ щеше да бъде подарък за Мери, единствения подарък, който Ариана би могла да даде на майка си в този последен миг от живота ѝ.

— Как изглеждам? Ще мина ли за глезен млад господин? — Ариана застана пред Колин, опитвайки се да се пошегува. Не можеше да му покаже колко се страхува, защото той щеше да ѝ попречи да иде в замъка.

— Аха, ставаш за млад господин. Освен това всички ще гледат Мери. Не говори и не привличай вниманието към себе си и всичко ще мине добре. Ще помоля жената на Алън да се грижи за Робин, за да мога да те изчакам пред портите на замъка. Няма да се връщаш самичка насам.

— Не, искам да стоиш тук с Робин. Ако нещо стане и ме заловят, искам да си достатъчно далеч от мен. Разбираш ли? Заради Робин.

— Ариана...

— И ако ме заловят... искам да ми обещаеш, че ще предадеш Робин на баща му.

— Знаеш, че ще го направя, но няма да се наложи. Мили боже, трябва да повярвам, че няма да стане нужда да правя това. Иначе няма да те пусна!

Ариана почувства как Колин я привлича към себе си и я прегръща, почувства как топлината на тялото му изчерпва силите ѝ, как решимостта ѝ да иде на екзекуцията се стопява. Затова се остави чувството на вцепененост да стигне до сърцето и до мозъка ѝ, за да може да преживее ужаса, който я очакваше.

Тълпата вече се бе събрала около замъка, когато Ариана се приближи към портата с пропуска в ръка. Селяни, граждани, мъже, жени, деца, нетърпеливи да чуят някакви новини за екзекуцията. Лешояди! Как могат да очакват така настървено смъртта на една невинна жена! Като разблъскваше тълпата, тя стигна до един пазач и му показа откраднатия пропуск.

Той я пропусна с мълчаливо кимване. Ариана влезе след една група рицари и се озова в огромна зала. Вътре веднага потърси стълбите, водещи към ешафода — единственото място, през което беше сигурна, че ще мине майка ѝ и където никой нямаше да ѝ попречи да я види. Намръщи се, като видя, че мястото вече е заето от няколко рицари. Разбута ги и смело застана най-отпред.

Здравенякът рицар, когото избута от мястото, сърдито изсумтя:

— Ей, какво правиш? — Но изражението му се промени, като видя крехкото момче. — Трябва да си голям смелчага, щом си позволяваш да ме буташ. Такива като теб ги ям на закуска, ама днес съм в настроение. — И като гледаше отгоре момчето, продължи: — Доста млад ми изглеждаш, за да присъстваш на обезглавяване, но пък то със сигурност ще те направи мъж. Първата екзекуция ли ти е?

Ариана кимна, без да говори.

— Е, тогава се радвам, че съм зад теб, а не пред теб. Ако вземе да ти прилошее де — каза великанът и като се засмя високо, удари Ариана по гърба.

Ариана трепна от думите му и облекчено въздъхна, когато рицарят отново се обърна към своите приятели. Дразнеше се колко много хора бяха щастливи, че Мери ще умре и приемаха екзекуцията ѝ като развлечение. Беше ѝ трудно да се овладее. Съзнавайки, че трябва да остане спокойна, тя преглътна гнева си и се огледа. Очите ѝ за момент се спряха на буйния огън в огромната камина от другата страна на залата. Не му беше мястото тук, в тази зала на смъртта. Светлината, която пръскаше, силно контрастираше с предстоящата ужасна сцена.

Ариана прикова поглед в огъня и дълго гледа пламъците, преди да се осмели да вдигне очи към ешафода, който беше толкова близо, че ако се протегнеше, можеше да го докосне. Беше квадратен, около четири метра широк, издигнат на височина от половин метър, и целият беше покрит с черен плат. Всъщност всичко отгоре беше в черно: ниската ограда, която стигаше до столовете, страшният пън и малката възглавничка на него. Какво внимание — възглавничка, на която майка ѝ да положи удобно глава, за да я отсекаат.

Погледът ѝ се откъсна от ужасяващата гледка, но попадна на нещо още по-страховито — секирата, облепната на перилата. Ариана се хвана за тях, защото усети, че ѝ се подкосяват краката.

Горе, в стаята си, Мери чу силно почукване на външната врата, но продължи да се моли.

Един слуга отвърна на екзекуторите:

— Нейно Величество се моли!

Думите му бяха посрещнати с мълчание. Слугата с въздишка се присъедини към господарката си и продължи да се моли. След петнадесет минути тропането се поднови, този път по-силно. След това вратата се отвори. Вътре, заедно с надзирателя, влязоха сър Еймиъс Полит, Шрюзбъри, граф Кент и много други. Запристъпваха от крак на крак, почувстваха неудобство, задето нарушават молитвата на кралицата на Шотландия.

След малко Мери стана и втренчи поглед в надзирателя.

— Мадам, лордовете ме изпратиха да ви взема — каза той с треперещ глас.

— Така да бъде.

Почти незабавно вайканията и плачът на прислужничките ѝ изпълниха въздуха. Мери ги прегърна една по една. Когато двама от хората на Полит се приближиха, за да я изведат, спокойствието на Мери се стопи, защото тя осъзна, че нямаше да им разрешат да я придружат.

— Разбира се, никой няма да възрази, ако слугите ми видят как умирам. Те ще са голяма утеха за мен в този момент.

— Няма да получат разрешение — отвърна граф Кент, — защото може да пицят или да припаднат, или пък да се опитат да си потопят носните кърпички в кръвта ви.

Мери знаеше, че имаше и друга, по-непочтена причина, за да не иска граф Кент слугите ѝ да видят екзекуцията. Но не можеше да си позволи нейната смърт да бъде описвана само от враговете ѝ или от фанатичните пуритани. Ако трябваше да умре мъченически, тогава целият свят трябваше да знае истината за нея.

— Милорд, давам ви дума, макар че ще бъда мъртва, че те няма да направят нито едно от тези неща.

— Съжалявам, не мога да разреша това.

— Сър, много сте жесток. Кралицата никога не би ми отказала такава нищожна молба. Вие не пуснахте при мен моя свещеник и сега, в последния час на живота ми, ми отказвате утехата на моите слуги?

Тя видя колебанието в очите на Кент и продължи да го убеждава още по-енергично, изливайки гнева и нещастieto си в думите:

— Не забравяйте, че аз съм братовчедка на вашата кралица. Нося в себе си кралската кръв още от Хенри VII. Кралица съм на Франция и миропомазана кралица на Шотландия. Нима ще откажете да изпълните тази моя тъй нищожна последна молба?

Кент не издържа. Всичко, което тя казваше, беше вярно. И освен това как щеше да реагира светът на факта, че в предсмъртния час на кралицата е била отказана утехата на нейните приближени?

— Можете да вземете шестима от вашите приближени.

Мери ликуваше. Бързо посочи лекаря си, хирурга и аптекаря, и главния иконом Мелвил, заедно с Джейн Кенеди и Елизабет Кърл. Те най-добре щяха да разкажат истината за нейната смърт, когато всичко приключеше.

Готова да посрещне съдбата си, тя каза решително:

— Да тръгваме.

Бъргойн, френският ѝ лекар, застана до нея и процесията тръгна. Подкрепяна от двете страни от рицарите на Полит, Мери бавно се отправи надолу по стълбата, пренебрегвайки болките от подутите си от ревматизъм крака. Андрю Мелвил, нейният главен иконом, коленичи на последното стъпало в очакване с почиттелно изражение на лицето.

Трогната дълбоко, Мери протегна ръка да го изправи на крака и го прегърна с благодарност. Усещането на силните му ръце ѝ донесе неочаквана утеха и тя остана така, прилепена до него, желаейки този момент да продължи вечно. Ето поне един, който я обичаше.

С треперещ глас Мелвил каза:

— Това ще бъде най-тъжното съобщение, което някога съм носил — че моята кралица и господарка е мъртва.

— О, не, Мелвил, съвсем не е така. Днес аз умирам, вярна на моята религия, една истинска кралица на Шотландия и Франция. — Като се изправи в пълния си ръст, тя зае величествена стойка и с рязко завъртане влезе вихрено в залата. Не усещаше болките в краката, нямаше я и болката в сърцето. Тя беше кралица и всички трябваше да почувстват това.

В залата се възцари мъртва тишина. Ариана обърна глава към вратата и сърцето ѝ спря да бие при вида на майка ѝ, която вървеше към ешафода. Стражите веднага започнаха да проправят път през тълпата и Ариана беше принудена да се отмести от стъпалата, по които щеше да мине майка ѝ. Обзе я паника. Трябваше да направи нещо, в противен случай кралицата никога нямаше да разбере, че дъщеря ѝ е била там.

— Ваше Величество — извика Ариана, като се мъчеше да надвие шума, — ще разкажа на малкия си син за този велик ден.

Мери спря внезапно, като си спомни гласа на дъщеря си...

Не може да бъде.

Тя обърна глава към тълпата и разпозна лицето, което копнееше да види. Разпятieto от слонова кост падна от ръката ѝ.

Ариана бързо отиде до мястото и се наведе да го вземе, докосвайки тайно с ръка края на роклята на Мери в знак на мълчаливо преклонение. Бавно, много бавно тя започна да се изправя. Очите ѝ проследиха елегантната фигура и стигнаха до благородните очи на майка ѝ. Вгледа се в тях така непоколебимо, че нищо не можеше да отклони погледа ѝ. Преди се беше взирала в тези очи само веднъж и вече никога нямаше да може да го направи. Този момент щеше да бъде единственото, което щеше да ѝ остане от майка ѝ. Протегна ръка и подаде разпятieto.

Мери се вгледа в ясните сини очи, поглъщайки жадно образа на любимата си дъщеря. Душата ѝ се извиси. И в същото време намери покой. „Благодаря ти, Господи, за този чудесен подарък!“ — прошепна тя. Протегна ръка да вземе разпятieto, обхвана малкия юмрук на Ариана и силно го стисна.

Продължиха да стоят така сякаш цяла вечност, изживявайки единствения миг, който им оставаше да споделят. Даряваха любовта си

една на друга с очи, вдъхваха си сила с ръце и мълчаливо се прощаваха. Изведнъж, осъзнавайки каква опасност крие това за Ариана, Мери пое разпятието и страстно го целуна. Продължи по стълбите нагоре без ничия помощ.

Всички, които я наблюдаваха, се чудеха на спокойствието и на усмивката, която се появи на лицето ѝ. Като седна на стола зад жертвеното блокче, Мери погледна към човека, който държеше смъртната присъда. С монотонен глас той зачете присъдата, но тя не я чуваше. Дъщеря ѝ беше на няколко крачки от нея. Само това имаше значение сега. И тогава си спомни думите, които Ариана беше извикала в тълпата: „... Ще разкажа на малкия си син за този велик ден“. Син! Ариана имаше син. Макар че кръвта ѝ щеше да изтече в следния миг, тя никога нямаше да се превърне в прах. Щеше да продължи да живее в дъщеря си, във внук си.

Съдията свърши с четенето на присъдата, зави на руло пергамента и отстъпи.

Тълпата притихна.

Лорд Шрюзбъри пристъпи напред и тихо се окашля:

— Чухте ли какво ни е заповядано да направим?

Мери стана от стола.

— Изпълнете дълга си!

Страхувайки се, че кралицата ще почне да се моли отново, фанатичният епископ на Питърбъро, доктор Флетчер, задекламира протестантска проповед, щастлив от дадената му възможност да се изяви пред толкова изтъкнати личности.

Мери се бе надявала да ѝ спестят този последен опит да умре като протестантка. Ужасена и решена да не ги оставя да превръщат смъртта ѝ в триумф за реформистката църква, тя се опита да го прекъсне, макар и без успех. В отчаянието си тя падна на колене и започна да се моли с глас, който ставаше все по-силен и по-силен и надвиваше гръмливия глас на епископа. Като се потапяше в светите думи, които я бяха съхранили, тя притискаше разпятието до гърдите си.

Нейната всеотдайност умори доктор Флетчър и той избърса потта от челото си с кърпичка, след това седна.

Накрая само нейният глас изпълваше въздуха:

— Приеми ме, Господи, отдай ми милостта си и прости греховете ми.

Мери се изправи.

Облечените в черно палачи пристъпиха напред и коленичиха, измолвайки прошка за това, което щяха да направят. Това беше една формалност и тя я прие като такава. Кимна студено и на двамата. Когато Були, по-едрият палач, се изправи, Мери разбра, че вече е време. Тялото ѝ се люшна, но само за момент и когато с усилия на волята застана стабилно, тя пожела мисълта ѝ да се понесе далече, далече отгук... към един красив замък в зелените планини. Там тя седеше под един огромен дъб, а на коленете си държеше своя внук.

Ариана се опитваше да не гледа Були и неговия помощник, но когато коленичиха пред Мери, нямаше как да не ги забележи. Тези отвратителни същества се осмеляваха да искат прошка за гнусното си престъпление! Никога! Те щяха да горят в ада!

Палачите се изправиха и направиха знак на прислужничките на Мери да я съблекат. Когато тя застана пред тълпата рицари, облечена в алена фуста и камизола, Ариана се затвори дълбоко в себе си, предпазвайки се от ужаса и скръбта, които щеше да изпита. Като в сън тя се видя да седи под гигантски дъб... а наблизо нежно ромонеше поточе. Усмихна се спокойно, виждайки до себе си майка си с Робин в скута. Заля я всепроникващо чувство на любов и тя протегна ръка в желанието си да докосне ръката на майка си.

Червена светкавица я заслепи.

Тя се сепна и отвори очи.

О, господи, секирата се стоварваше за втори път.

Стисна очи, като отчаяно се мъчеше да намери дъба с поглед. „Мамо, къде си? Мамо, мамо, не ме оставяй!“

Тя чу като в сън как секирата се стоварва за последен път и почувства внезапен вятър да разрошва косите ѝ. Той се превърна в лек полъх, който целуна страните ѝ и изчезна.

Сега можеше да отвори очи, защото това, което лежеше на оплискания с кръв под, вече не носеше същността на майка ѝ. Обхващайки с поглед ужасната сцена, видя как Були се наведе към главата на Мери. Когато я вдигна, за да я видят всички, главата неочаквано се изплъзна от ръката му и падна на земята, а в ръцете му остана само перуката.

Тълпата ахна.

Главата падна на пода и в залата се разнесе тъп звук, който щеше завинаги да остане в съзнанието на Ариана. Искаше ѝ се да изпищи, да плаче, да удря с юмруци ужасния палач, но вместо това стоеше като вцепенена. Мили боже, това беше повече, отколкото можеше да понесе!

Но не беше права!

Помощникът на Були вдигна тялото на Мери от пода. Силно ахване се разнесе сред тълпата, като видяха малкия скай териер на шотландската кралица да се крие под полите ѝ. Синьо-сивото му тяло бе покрито с алени пръски. Ариана извика, но никой не я чу във врявата, която последва. Животното побягна объркано и изплашено в ограденото място, търсейки успокоение от някое познато лице в тълпата. Преследвано от помощника на палача, кучето скочи във въздуха и се озова на гърдите на Ариана.

Ариана вдигна ръце да прегърне животното. Усети лепкавата му и влажна козина. Вцепенеността ѝ изведнъж изчезна. Почувства как с пълна сила я заливат скръб и мъка, гняв и омраза и извика:

— Не-е-е!

Веднага се протегнаха ръце — едни да подкрепят падащото ѝ тяло, други да грабнат малкото кученце.

Като всички останали в залата, Роб също наблюдаваше потресен как териерът, опръскан с кръвта на кралицата, започна да бяга панически около ешафода. Видя как животното скочи във въздуха в ръцете на един от зрителите. Лицето му пребледня, когато разпозна в него фигурата на Врабеца. Не може да бъде! Ариана! Моята Ариана!

Той премигна с очи, но когато ги отвори отново, нея я нямаше.

26.

Студеният въздух лъхна лицето на Ариана и тя се съвзе почти веднага.

— Връщаш се сред живите, нали? — Томас пусна момчето да стъпи на земята. — Не мога да кажа, че те виня, задето припадна. Ужасно е да те изпръска чужда кръв. По-добре ли си сега?

Ариана замаяно се огледа. Дрехата ѝ беше опръскана с алена кръв. Отново я обхвана ужас. Чужда кръв? Не. Много по-страшно от това — кръвта на майка ѝ.

— Наблизо ли си отседнал? Ще те изпратя дотам.

Като сдържаше сълзите си, тя измънка: „Контето“.

— Добре тогава, хайде.

Томас подхвана момчето под ръка, виждайки, че е слабо като новородено жребче, и тръгна с него надолу по улицата.

Някъде назад в тълпата Роб се блъскаше трескаво, за да си пробие път сред хората, излизаци навън. Той отчаяно се опитваше да стигне до другата страна на ешафода. Ариана! Трябваше да е тя, наистина беше тя! Знаеше го. О, боже, тя беше жива...

— Направете път! Пуснете ме да мина!

Когато най-сетне изплува сред морето от рицари и благородници и се озова от другата страна на ешафода, той започна да се вглежда в лицата сред тълпата, търсейки така скъпите черти на своята съпруга. Нямаше я там.

— Мили боже, не мога да я загубя отново.

Втурна се навън през вратата. Къде беше тя? Къде би могла да изчезне? Нима си беше въобразил всичко това? Изведнъж с крайчеца на окото си я зърна как изчезва зад ъгъла, придружена от някакъв едър рицар.

С вдървени крака и разтуптяно сърце Роб изтича нагоре до ъгъла и спря. Улицата беше пуста. Нима му се привиждаше? Сигурно. Ариана беше мъртва. Очевидно имаше халюцинации. Той се облегна на сградата и скри в ръце лицето си.

— Добре ли сте, сър?

Роб отвори очи и видя мъжа, който беше преди малко с Ариана. Не беше сън, щом той е действителен, тогава и тя беше истинска.

— Къде е тя? Къде я отведохте?

Мъжът го изгледа подозрително.

— Тя? За кого говорите, сър?

— Искам да кажа — момчето. Къде е момчето, с което беше преди малко?

Томас поклати глава.

— Май е по-добре да се приберете и да поспите.

— За какво говориш? Не съм пиан. Просто не съм виждал това момче много отдавна. Даже мислех, че е умряло.

— Умряло? — Томас погледна младия благородник отблизо и видя мъката в очите му. — Момчето е в онази странноприемница и ако не възразявате, ще ви посъветвам да пийнете нещо. И двамата изглеждате така, сякаш всеки момент ще издъхнете.

— В коя стая е? Знаеш ли?

— На горния етаж, първата врата отдясно. Помогнах му да се качи дотам.

Роб с благодарност стисна ръката на мъжа.

— Благодаря ти, благодаря ти.

Докато бързаше към ханчето, през главата му преминаха хиляди мисли. Трябваше да се подготви, в случай че това се окажеше някой, който прилича на Врабеца. А можеше и изобщо да не си приличат. Навярно въображението му си правеше шеги с него. Ужасната гледка на обезглавената Мери вероятно бе предизвикала образа на мъртвата му жена.

Смъртта на Мери не беше лека. Първият удар попадна някъде в тила. Вторият не успя напълно да отдели главата ѝ. Ако Ариана наистина беше присъствала на ужасната смърт на майка си, сигурно вече не бе на себе си.

Но Ариана беше жива! От тази мисъл дъхът му секна. Молеше се да е истина. Влезе развълнуван в странноприемницата, обърна се надясно и видя стълбите. Вземайки по две наведнъж, стигна до горния етаж. „Първата врата вдясно. Първата врата вдясно!“ Повтаряше си тези думи като молебен, докато застана пред стаята. Почука леко, изведнъж го обзе страх.

— Иди си. Ела по-късно.

Роб се изненада от звучния мъжки глас. Беше му познат. Но на кого... Тогава чу риданията. Ариана плачеше. Посегна и хвана дръжката на вратата. Трепереше и дишаше пресекливо. Слава богу, вратата не беше заключена.

Отвори рязко и спря онемял пред картината, която видя. Ариана! Жива, дишаща Ариана, отпусната в дървена вана. До нея стоеше Колин Колрейн.

— Лорд Уоруик!

Като в сън Ариана чу името на съпруга си и отвори очи. Роб? Тук? Сънуваше ли?

Най-различни чувства се бореха у Роб. Радост, че Ариана не беше мъртва, смущение, че я намираще гола във ваната, гняв, когато осъзна, че Колин беше там със съпругата му.

Колин беше единственият, способен да мисли разумно.

— За бога, човече, влез и затвори вратата. Ариана няма нужда от публика.

Изкаран от вцепенението си, Роб влезе и затвори вратата. Отиде направо при Колин и като му изкрещя „Мръсник!“, го удари с юмрук в лицето.

Колин се олюля и се блъсна във ваната.

Изпаднала в шок, Ариана се отпусна във водата и като изстена тихо, потъна надолу. Обърна се на една страна, сгънала крака, и се сви на кълбо. Не можеше да издържи повече.

Роб отиде до ваната и извика:

— О, Ариана, божичко, Ариана.

Той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото. Сърцето му ликуваше при допира с нея. Взе едно одеяло от близкия стол, покри я и отново я взе в обятията си. Трескаво зацелува очите и страните ѝ, галеше нежно косата ѝ, милваше кожата ѝ.

— Кажи ми, че наистина си тук. Кажи ми, че не сънувам всичко това.

Милувките на Роб отприщиха чувствата ѝ. Тя се разплака, неспособна да издържа повече на болката и страданието. Самотата ѝ без Роб, мъката при наблюдаването на екзекуцията на майка ѝ, гневът, който изпитваше към Елизабет, омразата към палача... Ужасната картина отново оживя в представите ѝ и риданията ѝ се усилиха.

— Глупак! Виждаш ли какво направи? Тя току-що се връща от екзекуцията на майка си. Достатъчно страдаше. Трябваше ли да нахълтваш тук като...

— Мили боже! Осмеляваш се да ми говориш така? Намирам те с голата ми съпруга и ти се осмеляваш да ме учиш как да се държа. Махай се оттук, преди да съм те убил. Остави ме сам с жена ми, аз ще се погрижа за нея.

— Никъде няма да ида. Ариана има нужда от мен.

Роб тръгна вбесен към Колин, но спря, щом чу бебешки плач. Извърна глава по посока на звука. Бебе! На пода до прозореца. Какво? Чие? Мили боже... моето! Сълзи започнаха да се стичат по лицето му. Когато вдигна красивото момченце в прегръдките си, ридания разтърсиха тялото му.

Като чу плача на бебето, Ариана се съвзе и се изправи. Робин се нуждаеше от нея.

Роб седна на леглото, отново се владееше.

— Не смеех да се надявам, не смеех изобщо да помисля... Какво е? Дъщеря? Син?

— Твоят син, Робърт... кръстен на теб... и на баща ми също. Ние... наричам го Робин.

— Робин — тихо повтори Роб, после се сети за детето в къщичката на Колин. — Колибата! Ти си живяла там с Колин през цялото време.

Колин наблюдаваше мълчаливо сцената. Знаеше, че трябва да си тръгне, но искаше да остане, за да защити Ариана, ако се наложеше. Искеше да разбере какви бяха отношенията между Роб и Ариана. Трябваше да се увери, че тя най-сетне щеше да бъде щастлива.

Тонът на Роб беше обвинителен, но Ариана го прие. Предполагаше какво изпитва той.

— Да — тихо отговори тя. — Той спаси живота ми и живота на бебето. Отнесе ме от една издатина върху скалите, където родих. Опази ме от Елизабет.

— И от мен. Защо?

— Защото аз убих Едмънд.

Слисан, Роб едва успя да проговори:

— Не би могла да извършиш нещо толкова ужасно.

Ариана прехапа долната си устна, за да не заплаче.

— Ужасно е, знам. Но той щеше да ме изнасили. И да ме заведе при Елизабет. Знаеше коя съм в действителност.

Роб не можеше да схване всичко.

— Разбирам да го убиеш, за да се защитиш, но да го обезобразиш така... Как можа?

— Да го обезобрази? Роб, не знам за какво говориш. Намушках го веднъж, в рамото. Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Веднъж? Беше наръган многократно и лишен от мъжкото си достойнство. Мислехме, че някакъв луд е влязъл в замъка, отвлякъл те е и...

Ариана беше онемяла от изненада.

— Роб, нима можеш да повярваш, че Ариана ще постъпи така дори с такъв долен човек като Едмънд Деверо?

Роб вдигна поглед към Колин. Беше забравил, че е при тях. Беше забравил всичко, освен сина си и съпругата си. Разтърси глава да подреди мислите си.

— Не знам на какво да вярвам вече. Ариана е жива, а я смятах за мъртва. Ти ме мамиш в къщата си, че си се оженил за друго момиче. За бебето ми каза, че е твое. На кое да вярвам? На какво мога да разчитам вече, щом непрекъснато съм лъган още от мига, в който видях Ариана за пръв път.

Роб прегърна здраво сина си и започна да крачи из стаята.

— Единствената истина за мен е това, което държа в ръцете си. Моят син. Взимам го с мен в Евърли — със или без майка му.

Ариана почувства как животът се изцежда от тялото ѝ.

Колин грабна ръката на Роб умолително.

— Не бъди глупак, човече. Не оставяй, глупавата ти гордост да ти попречи да постъпиш правилно. Ариана те обича. Тя остана далеч от теб, за да спаси теб и бебето.

Роб отблъсна ръката му.

— Да ме спаси? Как ме е спасила? Като разби сърцето ми? Като ме лиши от сина ми?

— Тя те спаси от Елизабет. След днешния ден нима ще отречеш, че кралицата може да бъде много подла и да обезглави една беззащитна жена? Майката на Ариана. Какво, мислиш, би направила с Ариана и бебето, ако откриеше коя е тя в действителност? А какво

щеше да стане с теб, ако се опиташе да ги защитиш? Ариана нямаше избор. Не разбираш ли това, човече?

Думите на Колин попаднаха на мястото си. Казаното от него беше истина.

— Нужно ми е време. Трябва да осмисля някои неща.

— Чудесно — отвърна Колин. — Помисли си, но не тук. Ариана няма да издържи. Погледни я. Отведи я в Евърли. Дръж я в безопасност, докато премисляш нещата. Остави я да ти разкаже всичко, което се е случило, преди да решаващ бъдещето ѝ.

— Трябва да знам истината — измъчено каза Роб. — Няма да приема нищо друго.

Искрица надежда трепна у Ариана.

— Роб, заклевам се пред бога, че не съм убила Едмънд. Разбирам това сега. Когато Колин ми каза, че той е мъртъв, аз се почудих как съм могла да го убия с такъв лек удар. Но когато ти ми каза, че е бил обезобразен, вече се уверих, че не съм виновна за смъртта му.

Роб искаше да ѝ повярва.

— Ако е истина, има само един начин да го докажеш. Върни се в Евърли...

Ариана се изправи и се уви в одеялото, сякаш да се предпази от нещо.

— Не мога да се върна, Роб, не мога. Достатъчно злини ти причиних. Не бих понесла, ако пострадаш от Елизабет заради мен.

— Мястото на Робин е в Евърли. Ако го искаш, ще трябва да се върнеш.

— Не може да си толкова жесток.

Роб се изсмя горчиво.

— Виж кой ме нарича жесток! Накара ме да мисля, че си мъртва. Остави ме да скърбя в продължение на десет месеца. Отне ми първородния син и ме наричаш жесток?

Ариана не можеше да се защити, наистина бе така.

— Тогава съм загубена.

Роб беше съкрушен от тъжното ѝ примирение със съдбата. Защо се отказваше толкова лесно?

Настъпилото мълчание беше непоносимо за Колин.

— Никой от вас двамата не мисли нормално сега. Съвсем разбираемо е, като се има предвид какво сте преживели днес. Най-

важното в този момент е да се докаже невинността на Ариана. Тъй като аз съм единственият, който може да разсъждава трезво, ще се заема да разкрия какво всъщност се е случило.

— Семейството няма повече нужда от услугите ти — студено каза Роб.

Колин поклати глава.

— Помисли, човече, ако не за Ариана, тогава поне за твоя син. Нима ще оставиш семейството си да бъде унищожено заради твоята гордост? Нека ти помогна. Бог вижда, че съм длъжен да сторя това. Трябваше да ти я върна веднага щом се оправи, но тя ме помоли да остане и аз отстъпих. Мислех си, че съм го направил, защото с мен ще бъде в по-голяма безопасност. Сега не преставам да се питам дали не съм я задържал само заради себе си.

Като чу болката в гласа на Колин, Роб разбра, че макар и да искаше, не можеше да го мрази. Как би могъл да го обвинява, че е обикнал Ариана? Кой простосмъртен не би се влюбил в нея?

— Достатъчно. Ако Ариана пожелае да дойде, ще ти дам възможност да докажеш невинността ѝ. Но след това не искам повече да те виждам. Разбираш ли? Ще се махнеш от Евърли завинаги.

— Разбирам. — Колин вече чувстваше болката от загубата на Ариана. Гърдите го присвиха, гласът му се превърна в шепот. Обърна се към Ариана и я попита: — Съгласна ли си?

Погледът на Ариана се местеше от лицето на единия към другия. Беше причинила страдание и на двамата. Нима щеше да направи същото и с детето си? Изведнъж около нея припадна мъгла. Още усещаше в ноздрите си миризмата на майчината си кръв. Беше уморена, твърде уморена да се противопоставя на жестоката си съдба. Беше обречена от момента, в който се беше родила, също като майка си, на която бе писано да страда и да умре мъчително от кървавата ръка на Елизабет. Усети, че я обгражда тъмнина, тъмнината на смъртта. Робин щеше да е по-добре без нея. Робърт и Колин щяха да бъдат по-добре без нея.

Роб обхвана в шепи лицето ѝ. Ръцете му я върнаха към действителността.

— Ариана? Ариана, погледни ме.

Тя с усилие повдигна клепки и се вгледа в светлината, струяща от неговите топли кафяви очи.

— Роб, о, Роб. Бог да ми е на помощ, искам да живея.

27.

Жената с бебето и двамата мъже яздеха към Евърли. Тримата мислеха за съвсем различни неща. Колин си представяше самотния си живот без Ариана, Робърт се люшкеше между надеждата и отчаянието, а Ариана все още бе погълната от потресавашото си преживяване. В света, в който живееха, беззащитните жени ги обезглавяваха, мечтите умираха, а безсърдечната кралица все още можеше да унищожи тези, които Ариана обичаше.

Съвсем скоро, само преди няколко часа, тя почти се беше предала, но с нежната си милувка Роб отново я беше върнал към живота. Бяха минали толкова много месеци, толкова нощи на копнеж, откакто за последен път беше изпитала магията на чудодейното му докосване. Щеше ли отново да я обича, както някога? Щеше ли да ѝ повярва?

Ариана яздеше Паша. Беше облечена в дрехи, взети назаем от жената на гостилничаря. Отгоре я сгръваше подплатената с кожа пелерина, която Роб беше купил, преди да напуснат Фодърингей. Опръсканите с кръв дрехи бяха завързани във вързопче на седлото. Роб се беше опитал да ги изгори, но Ариана не му разреши. Не можеше да каже защо, мислите ѝ бяха объркани...

Роб яздеше и държеше в скута си Робин. Ръцете му от време на време погалваха бебешките бузи, като че ли искаше да се увери, че това не беше сън. Неговият син — жив и здрав! Беше истинско чудо. Почувства пронизващия поглед на Ариана и вдигна глава. Тя го гледаше втренчено и мимолетната ѝ тъжна усмивка разби сърцето му. Все още беше най-красивата жена, която бе познавал, и каквото и да се случеше в бъдеще, никога нямаше да престане да я обича.

Ужасните месеци без нея бяха доказателство за това. Скръбта му изобщо не утихна, както не отслабна и любовта му. За него нямаше милост. Нямаше острие, което да може да отсече дълбоката му любов към нея, и нищо друго, освен смъртта не можеше да изтрие всепоглъщащата му страст.

Жената, която толкова силно обичаше, се беше любила с друг мъж... Беше живяла с другия толкова, колкото беше живяла и с него. Нима можеше да забрави това? Да ѝ прости? Колин Колрейн. Боже мой, как му се искаше да мрази този мъж! Но колкото и да се опитваше, това не му се удаваше. Колин беше спасил Ариана, беше спасил и неговия син. Само за това той би трябвало да му бъде задължен до края на живота си. Чувстваше как омразата го изпълва. Всеки път, щом вдигнеше очи към него, Роб си го представяше в леглото с Ариана. Искеше му се да може да изтрие тази представа от съзнанието си.

Беше непоносимо. Мисълта за случилото се го влудяваше. И въпреки това той се примиряваше. Беше позволил на Колин да придружи Ариана в обратния ѝ път до Евърли. Защо беше направил това? Вероятно Колин би могъл да му помогне да открие истината за смъртта на Едмънд? Нима дълбоко в себе си признаваше, че на негово място той би действал по същия начин? А освен това, щом Колин беше наблизо, той имаше сили да се сърди на Ариана и да защити сърцето си, като я държи далече от себе си?

След един завой на тесния път Роб съгледа Джон Нийл и дузината рицари, запътили се да го посрещнат. Вдигна ръка за поздрав и спря пред тях.

— Милорд — извика Джон, — радвам се да ви видя. Бях започнал да се безпокоя. Казахте, че ще се срещнем тук рано сутринта. Тъкмо се канехме да тръгнем към Фодърингей да ви търсим. — Той внезапно забеляза, че Роб не беше сам. Погледна удивено към детето в ръцете на Роб. Но когато съзря и женската фигура на ездача, очите му щяха да изскочат от орбитите си. — Ариана! Боже мили!

Скочи от коня и се затича към нея. В очите му заблестяха сълзи. Взе ръката ѝ и нежно я целуна, но това не му стигаше, за да изрази чувствата си. Повдигна я от седлото, постави я на земята, след това силно я прегърна.

— Простете ми, милейди, за силния изблик на чувства. Не мога да ви кажа колко съм щастлив, че ви виждам. Боже мой, всички мислеха, че сте мъртва.

— Знам, Джон, знам. И аз се радвам да те видя. Хубаво е поне някой да е щастлив, че съм жива. — Очите ѝ потърсиха Роб и се задържаха върху него.

Усетил напрежението между господаря и господарката си, Джон бързо погледна към третия ездач. Колин? С лейди Ариана?

— В лагера сме оставили да се топли ядене. Ще хапнете ли, преди да тръгнем за дома?

— С удоволствие, Джон — каза Роб, слизайки от коня. — Водни към лагера.

Доволен от предоставената му възможност да събере мислите си, Джон поведе малката групичка обратно към лагера, разположен на една поляна в гората.

Ариана беше трогната от загрижеността на Джон. Когато той ѝ подаде купата с димяща яхния, тя му се усмихна благодарно. Опита топлото ядене и по тялото ѝ премина тръпка. Едва сега осъзна колко премръзнала беше.

Роб видя как Ариана потрепери и съвсем инстинктивно му се прииска да стане и да я стопли с тялото си, но с усилие успя да се овладее. Ако сега отидеше при нея, беше загубен.

На Колин също се прииска да я стопли. Съзнаваше обаче, че мястото му вече не беше при нея. „Дявол да те вземе, Робърт! Престани с твоята глупава гордост, иди при нея!“ — мислеше си той.

Джон изчака малко, за да види какво ще направи Робърт и когато той не се помръдна, отиде при Ариана и ѝ предложи своята наметка.

— Вземете я, милейди, загърнете краката си.

— Благодаря ти, Джон, но не се нуждая от нея. А и не искам да изгубя любимия си рицар. Може да си ми нужен някой ден и ще искам да си здрав.

— Сигурна ли сте, че не искате наметката ми? Мога и без нея.

— Да, Джон, сигурна съм. Тази яхния ще ме стопли и ще ми даде нови сили.

Роб и Колин кръстосаха погледи, засрамени от кавалерската постъпка на Джон.

Малко по-късно, след като се погрижиха за Робин, Джон помогна на Ариана да възседне коня и всички потеглиха за Евърли. Роб яздеше начело на групата с Робин в скута си. Зад него сър Джон и Колин придружаваха от двете страни Ариана. Останалите рицари язدهа отзад в неловко мълчание.

Пристигнаха в Евърли привечер.

Щом замъкът Евърли се извиси пред нея, Ариана се върна към жестоката реалност. Нужни ѝ бяха страшно много сили, за да посрещне всичко, което ѝ предстоеше. Но трябваше да намери смелост да продължи, поне заради Робин. Слушайки бавния протяжен вой на спускащия се подвижен мост, тя почувства странно безпокойство. Нещо в нея я караше да се съпротивлява, да не преминава през моста. Но защо? Каква опасност криеше за нея замъкът Евърли? Всички тук я обичаха.

Усетил безпокойството ѝ, Паша започна да се върти на място и да мята диво главата си. Конят ставаше все по-необуздан.

— Кротко, кротко, момчето ми — тихо прошепна Ариана и го потупа по шията. Почувства се несигурна така, възседнала странично коня.

Роб забеляза, че жребецът беше страшно напрегнат и Ариана едва успяваше да го удържа, но щеше да бъде рисковано с бебето на ръце да се опитва да хване юздите на Паша. С крайчеца на окото си видя как Колин отива към Ариана и гневът му отново се събуди. Той пришпори коня си и стигна пръв до Ариана. Като държеше здраво сина си в едната ръка, Роб се пресегна с другата да хване юздите на Паша.

Изплашен от внезапното му движение, Паша започна да се вдига на задните си крака, но Роб натисна главата му надолу. Колин и Джон мигновено слязоха от конете си и уловиха юздите на жребеца.

Ариана се задържа на седлото. Като се стискаше за гривата на коня, тя го отпусна напред и поязди в галоп, докато той се успокои. След като успя да обуздае буйния Паша, извика силно:

— Заклевам се пред всички, че никога вече няма да яздя кон, седнала настрана. От днес нататък ще яздя коня си като мъж и господ да е на помощ на онзи, който се опита да ми попречи. Чувате ли?

Роб почувства как в гърдите му се надига радост. Видя пламъка в очите на Ариана и вирнатата ѝ надменно брадичка. Сега, когато се връщаше към земите, в които бе живяла, тя се превръщаше отново в същата прекрасна Ариана, която бе познавал, в прекрасното същество, което беше някога. Усмиввайки се широко, той потърси с поглед Джон, а след това и Колин, но отрезвя, като видя как влюбено я гледаше той.

Щом чу, че мостът се удари в земята, Роб пришпори коня си и премина по него, потискайки терзанията си. Приветствените възгласи, с които ги посрещнаха, му помогнаха да се отърси от мрачните си

мисли. Хората му наобиколиха Паша и запротяха ръце към Ариана с ликуващи викове. Ариана седеше на коня си като кралица сред своите поданици, кимаше им и се усмихваше.

Наблюдавайки трогателната сцена, Роб почувства, че в гърлото му засяда буца. Искаше му се да слезе от коня и да се присъедини към другите. Искаше му се да притисне жена си в прегръдките си, да я занесе на ръце в стаята си... О, боже, какво щеше да прави сега? Нуждаейки се от пристъп на гняв, за да пресече желанието, което изпитваше към Ариана, Роб нарочно потърси с поглед Колин. Той гледаше смутен нагоре, към крепостната стена.

Нещо накара Роб също да погледне нагоре. Облечена в черна рокля и пелерина, там стоеше Джудит и гледаше към тях. Вятърът развяваше пелерината ѝ като крила на черен ангел. Обхвана го внезапен страх. Защо изведнъж се изплаши за Ариана?

Обърна глава и погледна жена си. В момента Джон Нийл и хората му ѝ помагаша да слезе от коня. Погледна отново към Джудит. Видя мрачния израз на лицето ѝ и потръпна. Като се отърси от неприятното чувство, което Джудит събуди у него, Роб слезе от коня и тръгна с широки крачки към тълпата, която веднага го заобиколи.

Лейди Маргарет извика от радост, виждайки бебето в ръцете на Роб, и изтича към него, за да го поеме. Робин се изплаши от шума и от непознатите хора, които посягаха към него, и започна да плаче. Маргарет чу гласчето му и сълзи потекоха от очите ѝ.

Разтревожена от плача на сина си, Ариана тръгна към тълпата, която веднага ѝ направи път. Маргарет ѝ подаде детето, след това нежно отмахна кичурите коса от лицето ѝ.

— Мислех си, че никога вече няма да видя прекрасното ти лице и няма да държа внучето си в ръце. Добре дошла вкъщи, Ариана.

Ариана притисна ръката на Маргарет към лицето си. Тя тъкмо искаше да каже нещо, когато гръмливият глас на Роб изпълни въздуха:

— Ариана, сър Джон и двама от рицарите му ще те придружат до стаята в кулата.

Ариана го погледна объркано.

— Не се безпокой, там ще се чувстваш удобно. Накарах да сложат стъкла на прозорците.

От суровия му глас я заболя сърцето, но трябваше да се примири. Тя беше виновна за тази ужасна промяна у него. Усети как тълпата

около нея зашептя. Маргарет стисна успокоително ръката ѝ. Като държеше главата си изправена и стискаше Робин в ръце, Ариана последва Джон Нийл и хората му вътре в замъка.

Мъжете се заеха да палят огъня в камината, а жените се засуетиха наоколо, като оправяха леглото и го постилаха с чисти чаршафи и кожи. Сред тях не виждаше нито една от своите прислужнички. Къде беше Лютиче? Ами Фиона и Ани?

Последните ѝ сили я напуснаха. Тя замаяно се огледа наоколо и видя Роб да стои на вратата, вперил поглед в нея.

— Моите прислужнички... — започна тя.

— Лютиче се омъжи за главния зидар и живее извън замъка. Другите вече няма да те обслужват.

— Но защо?...

— Защото вече не се доверявам на никого, освен на Джон и моите рицари. Ще бъдеш заключвана тук през нощта, а Джон и хората му ще те пазят през цялото време.

Ариана запремигва от унижение.

— Мили боже, Роб, необходимо ли е това? Нима се страхуваш, че мога да убия още някого? Ти все още вярваш, че съм обезобразила Едмънд? Отговори ми, така ли е?

Роб я изгледа мълчаливо, след това се обърна и излезе. Ако наистина мислеше така, по-добре да я остави да продължи да си го мисли. Болеше го още твърде много, за да може да приказва с нея сега. Чу как вратата се затвори след него, как щракна ключалката. Тръгна надолу по стълбите със свито сърце.

Долу угрижена го очакваше лейди Маргарет.

— Робърт, сине, в името на Христа, защо трябва да заключваш жена си и детето в кулата? — попита тя.

— Имам си причини.

— Тогава ми ги разкрий, за да мога да те разбера.

— По-късно, майко — отвърна ѝ той с треперещ глас. — Имам нужда от време да отсея нещата. Но докато това стане, никой друг, освен теб няма да има достъп до Ариана. Ясно ли е?

— Не, не ми е ясно. — Маргарет се взря в тревожните му очи. — Нищо не мога да разбера. Имам толкова много въпроси към теб.

Роб я хвана за ръцете:

— Веднъж вече я загубих. Няма да позволя това да се повтори.

* * *

Седнала до огъня, загърната във вълнен шал, Ариана се вслушваше във виещия вятър, който напираше да влезе през прозорците. Приблужи се до огъня, търсейки топлината му. Чувстваше се по-самотна от когато и да било. Знаеше, че само трябва да извика и стражите ще се появят, но от това не й ставаше по-леко. Робин помръдна в съня си и Ариана отиде до огромния сандък, който й служеше временно за детско креватче.

Детето беше на топло, заобиколено с купища възглавници и одеяла. Искаше й се да бъде доволна като него. Чу леко почукване по вратата, обърна се и видя Маргарет да влиза вътре с ръкоделието си.

Не бяха необходими думи. Маргарет и Ариана се приближиха и се прегърнаха. След това Ариана я заведе до сандъка. Маргарет се вгледа във внука си и прошепна:

— Красавец. Същият като Робърт, когато беше бебе.

— О, лейди Маргарет! Щастлива съм, че видяхте внука си. Беше ми страшно неприятно, когато бях разделена от хората, които обичам.

— Ариана, още не мога нищо да разбера, но сигурно нещата не са толкова лоши, колкото ги представяш.

— Роб не ти ли разказа?

— Нищо не ми е казал, не може да си излее болката все още.

— Болката, една стара моя приятелка.

— Мое дете, тъжно ми е, като чувам, че на твоите години си преживяла толкова нещастия. Бих искала да направя нещо, с което да облекча душата ти.

— О, лейди Маргарет, вие ми помагате само с присъствието си. Чувствах се толкова самотна. Ще постоите ли още малко при мен?

— Дори нещо повече — донесох си бродерията. Можем и двете да работим върху нея. Времето минава по-бързо, когато ръцете са заети.

— Права сте.

Двете жени седнаха край огъня с ръкоделието в ръце и започнаха да говорят за маловажни неща. Маргарет осъзнаваше, че Ариана изпитва нужда да се откъсне поне за малко от тревожния си живот.

Какви ли ужасни неща се бяха случили, че такава скръб се бе изписала на лицето ѝ?

— Вярно ли, че Лютиче се е омъжила?

Маргарет се засмя.

— Да, и очаква дете. Много ще се смееш, ако я видиш сега. Държи се, сякаш е първата жена в света, която ще има бебе. А да видиш съпруга ѝ! Божичко, той наистина я обожава.

— Изгарям от нетърпение да я видя — усмихна се Ариана. — И нея, и мъжа ѝ. Наистина ли е главният зидар?

— Да, той е. Освен това е много по-възрастен от нея, но си паснаха отлично. Той е суров мъж, но сърцето му е златно, а Лютиче, боже мой, Лютиче страшно много се възхищава от неговото положение в замъка.

— Радвам се за нея. Понякога е обнадеждаващо да чуеш, че при някои нещата потръгват добре.

Маргарет видя тъгата, която се изписа на лицето на Ариана. Протегна се да я докосне по ръката. Точно тогава вратата се отвори и в рамката ѝ се изправи Роб.

Гледката пред камината отначало сепна Робърт. Потънал в свят на болезнени конфликти, той не очакваше да види Ариана в такава спокойна атмосфера.

— Дойдох да видя сина си, преди да си легна.

Ариана се изправи. Забравеното ръкоделие се плъзна от скута ѝ на пода.

— Няма да го събуждам...

Роб не можеше да откъсне очи от нея. Привличаше го, както спасителният огън привлича измръзнало животно.

— Надявам се, че тук се чувстваш удобно. Топло ли ти е? Искаш ли още одеяла? — Той дойде по-близо, толкова близо, че можеше да я докосне.

— Не, благодаря. В леглото... сигурно ще ми бъде топло.

Ариана в леглото! Топла, гладка като коприна...

— Само ще погледна Робин, извини ме.

Роб отиде до сандъка с изтръпнали крака. Сърцето му биеше лудо само от това, че беше в една стая с нея. Какво ли щеше да му коства да се освободи от нейното обаяние?

На Ариана ѝ олекна, когато Робърт се отдалечи. Само като го погледнеше, сърцето ѝ започваше да пърха като пеперуда в гърдите. Не можеше да го гледа, без да го желае в обятията си. Нима това можеше да стане някога? Имаше ли някакъв лек за нейната болка? Робин започна да премлясква насън, след това се събуди и се разплака за майка си. Роб го вдигна от леглото.

— Какво ти има, сине? Твоят татко е тук. Той няма да позволи да ти се случи нищо лошо.

Маргарет внимателно наблюдаваше сина си и снаха си, без да пропуска нищо. Двамата бяха толкова влюбени един в друг, както и преди. Не, още по-силно, защото вече познаваха мъката от раздялата. Те си принадлежаха и ако на този свят имаше някаква справедливост, така щеше да бъде и занапред.

— Сине, страхувам се, че точно сега не можеш да дадеш на сина си това, от което има нужда — млякото на майка му.

— О, аз си помислих... — Той отиде до Ариана и постави бебето в скута ѝ.

Топлината на огъня беше усилила уханието ѝ и страшно му се прииска да зарови глава в косите ѝ.

Ариана пое Робин, седна край огъня и откопча корсажа си.

Робърт я наблюдаваше като в транс.

Никога не беше виждал по-красива гледка. Ариана и неговият син. За кратко време всичко в света си дойде на мястото. Той задиша дълбоко, като попиваше с очи гледката и я оставяше да проникне в душата му. Слушаше пращенето на огъня и сладкото мляскане на бебето.

Чуваше и сърцето си, което биеше трескаво. Той усети как се приближава по-близо до Ариана... Тя го привличаше, както никога досега.

Мъжки глас развали магията. Обърна се и видя Колин, застанал на вратата.

— Извинявам се, че ви прекъснах — каза Колин, притеснен от мрачния поглед на Роб. — Искях просто да се уверя, че Ариана и Робин са добре.

Минаха няколко напрегнати мига, преди Робърт да се овладее и да отговори:

— Откакто аз се грижа за нея, вече не си нужен тук.

Колин преглътна с усилие, но потисна гордостта.

— Разбира се. Лека нощ!

Гледката на отстъпилия съперник не донесе никаква радост на Роб. В тази ситуация нямаше победители. Със свито сърце той се обърна и като хвърли последен поглед към жена си и майка си, излезе.

28.

Времето тази сутрин не беше за разходки. Влажен и смразяващ вятър продухваше бойниците на замъка. Но Роб не съзнаваше това, времето изобщо не го интересуваше. Обхванат от черни мисли, той почти не знаеше къде се намира. Гледаше надолу през парапетите пред себе си, но виждаше само лицето на Ариана.

Така го завари и Уил.

— Роб! Ела с мен долу в голямата зала, там е приятно и топло.

— О, Уил! Какво правя тук, когато вътре, освен топлината, е и твоята приятна компания? — После добави, като се опитваше да придаде весели нотки на гласа си: — Как си, Уил, приятелю? Не те виждам често напоследък.

— Зает съм с ухажването на една млада лейди. Но за това ще ти разкажа, след като се стоплим.

Роб беше слязъл до половината на стълбището, когато осъзна какво беше казал Уил.

— Намерил си си жена, така ли? Много добре. Страшно е да си самотен.

Влязоха в голямата зала и се насочиха към една от масите край огъня. Седнаха с гръб към него, за да усещат топлината.

— Не осъзнавах колко ми е било студено досега — каза Роб и се намръщи. — Трябва да се отърся от това си състояние. Изглежда, разпадам се на късчета, без да знам защо.

— Не знаеш ли, Роб? За бога, току-що разбра, че жената, която обичаш, е жива. Разбира се, че ще се вълнуваш, та кой не би се вълнувал!

— Значи ти знаеш? Не помня да съм те видял при посрещането вчера. Сигурно защото бях в такова състояние, че не можех да забележа никого, освен нея и сина си. Представяш ли си, Уил! Имам син! Трябва да го видиш. Той е... Всъщност ти си го виждал. Онзи път в къщата на Колин. Детето на пода беше моят син.

— Знаем, Роб... Знаех това още тогава.

— Какво?

— Видях Ариана в онзи ден. Открих я, когато излязох навън.

Роб потисна гнева си, за да не би някой друг да чуе разговора им, но не можа да скрие червенината, която изби на лицето му.

— И ти го скри от мен? Боже мили, мислех, че си ми приятел!

— Роб, аз наистина съм ти приятел, но освен това съм и приятел на Ариана. Тя ме помоли да не ти казвам. Искаше да те защити, да те предпази от кралицата.

— Защо ми казваш това сега? Щях да съм много по-добре, ако изобщо не знаех.

— Ще разбереш след малко, след като те запозная с моята съпруга. — Уил погледна към другия край на стаята към една дребна фигура, която чакаше тревожно до вратата за параклиса.

Тя се приближи към съпруга си, усмихвайки се свенливо.

Роб все още се мъчеше да разбере това, което му беше казал Уил, когато погледна нагоре и видя Фелисити.

— Съпруга?

Когато Фелисити се приближи, Уил стана на крака. Роб последва примера му.

— Както разбирам, двамата се запознахте в колибата в гората — тихо каза Роб.

— Аз съм сестра на Колин Колрейн, сър. Надявам се, че ще ми простите, задето се престорих на...

— Нямам нищо против теб, Фелисити. Започвам да свиквам с двойствеността. Изглежда, такъв е светът сега. Нищо не е това, за което се представя... — Той още не беше свършил, когато в залата влезе Ариана с Робин на ръце. Един от рицарите я охраняваше.

За известно време се възцари тишина. След това залата като че ли изведнъж се изпълни с глъч, защото всички заговориха едновременно. Ариана погледна към Роб, но не се приближи към него.

Уил разбираше какво чувстваха Роб и Ариана. Отиде към нея и като пое Робин, заведе я при Роб и Фелисити.

— Ариана, виж кой е тук.

— Фелисити!

— Вече Фелисити Лъдлоу. Послушахме съвета ти, оженихме се веднага, за да не губим напразно малкото ценно време, с което всеки от нас разполага на този свят. — Фелисити погледна към Роб с надеждата,

че думите ѝ са попаднали на мястото си. Сигурна беше в това, ако се съдеше по начина, по който той гледаше Ариана.

Ариана прегърна Фелисити с насълзени очи.

— Това е чудесна новина. — Тя се обърна към Роб, за да разбере отношението му към това събитие. Той я гледаше втренчено. — Радваш ли се за Уил, Робърт?

Роб не отговори, а продължи да я гледа.

Уил се намеси и наруши неловкото мълчание.

— Ето, Роб, дръж сина си. Мисля, че се нуждае от преобличане.

Фелисити се изкикоти и взе Робин от Уил.

— Не можеш да очакваш, че един високопоставен благородник ще вземе да преобличи бебе, нали? Ако обичаш, покажи ми къде, аз ще го оправя.

— Не, Фелисити — каза Ариана и взе детето. — Остани със съпруга си, аз ще се погрижа за малкия.

Тя се обърна и почти се сблъска с Джудит. Погледна я за миг в очите, усмихна се извинително и излезе.

Джудит пребледня като платно, не беше очаквала да види Ариана толкова скоро. Като видя, че Уил е прегърнал някаква млада жена, тя пребледня още по-силно.

Уил понечи да каже нещо, но Джудит не изчака да чуе думите му. Заслепена от ярост, избяга от залата.

— Какво става? — попита Фелисити. — Сестра ти от мен ли се разстрои?

Уил я прегърна силно.

— Не знам. Но ще ви призная, че съм загрижен за нея. Тя се държи все по-странно. Мисля, че е време да я върна обратно в Норбридж. Там, при баща ни, може би отново ще стане предишната Джудит. А и крайно време е да си идем вкъщи. Време е да създадем наше семейство. Харесва ми да те гледам с бебето на ръце.

Фелисити поруменя и сведе очи.

Ариана беше доволна, че не беше с останалите. Още не беше готова да приеме факта, че животът продължаваше, независимо от това колко много трагични неща ѝ се бяха случили. Майка ѝ беше мъртва и въпреки това на света продължаваше да има радост. Изведнъж ѝ се прииска да остане насаме със скръбта си. Отвори вратата и извика един от стражата.

— Ще предадеш ли на съпруга ми, че няма да слизам долу за закуска?

— Да, милейди. Да кажа ли на готвача да ви донесе закуската горе?

— Да. Така ще е по-добре. Благодаря ти.

Като видя рицаря да влиза в залата без Ариана, Роб почувства как сърцето му трепна. Искаше да бъде с жена си. Не можеше да се насити да я гледа — сега, когато знаеше, че тя е тук. Потърси Колин в залата, за да подхрани гнева си, но него го нямаше. Да не би да е с Ариана? Той се запъти към вратата, но се спря, като го видя да говори с двама от слугите.

Колин забеляза Робърт и поведе слугите към него.

— Робърт, разпитвах за смъртта на Едмънд и открих една интересна подробност. Знаеш ли, че малък скъпоценен камък, мисля — аметист, е бил намерен в една от раните на Едмънд?

— Да, това ми е известно. Най-вероятно е бил изкъртен от дръжката на камата, с която е бил убит.

— Къде е тази кама?

— Не знам, сигурно убиецът си я е прибрал.

— Ако изобщо е напускал това място.

— Какви ги говориш, Колин? Да не би да искаш да кажеш, че убиецът на Едмънд е някой от замъка? Това е смешно!

— Така ли мислиш? А защо трябва да е някой извън замъка?

— Защото всички смятаха, че Ариана е била отвлечена... — Очите на Роб се разшириха.

— Сега разбираш защо, нали? Сега, когато знаеш, че Ариана не е била отвлечена, а е избягала, твоята версия отпада. По-разумно е да се предположи, че убиецът е някой от замъка.

Роб поклати глава, размисляйки върху думите на Колин.

— У теб ли е още скъпоценният камък? — попита Колин.

— Струва ми, да. Някъде тук е.

— Много добре. Ако можем да намерим кама, на която липсва камъче от дръжката, значи ще открием убиеца.

— Мисля, че имаш право, Колин. Трябваше сам да се сетя за това.

— Не се укорявай, човече. Ти скърбеше за починалата си жена и не бе в състояние да помислиш за каквото и да било.

Роб погледна Колин в очите. Видя съчувствие в тях и си помисли, че Ариана поне е била с добър човек.

* * *

Мразовитата нощ се стори на Роб по-студена от всякога. Под животинските кожи би трябвало да му е топло, но вместо това чувстваше, че кръвта се вледенява във вените му. И не му стигаше това, ами съзнанието му се луташе нагоре по витите стълби към малката стая, където беше Ариана. Там имаше топлина. Там беше сърцето му.

Роб отхвърли завивките и стана от леглото, сърдит на себе си, че не може да заспи, нито пък да забрави как се чувстваше, когато спеше с жена си. Не можеше да я забрави дори когато вярваше, че е мъртва. Да не говорим за сега, когато знаеше, че е тук.

„Трябва да мисля как е прекарвала с Колин! — самоубеждаваше се той с горчивина. — Да мисля как ме е предала стотици пъти. Не, боже, не трябва да мисля! Само така мога да се откъсна от нея.“ Беше невъзможно, нищо не можеше да го спре да я желае.

Роб стана и се облече. Страданието му беше толкова силно, че не знаеше накъде върви, докато накрая се озова пред стаята ѝ. Каза си, че е тук, за да зърне сина си. Да, точно така, искаше да види сина си. Без да каже нито дума, той даде знак на стражата да отвори и влезе в притъмнялата стая, като внимателно притвори вратата след себе си.

Бебето спеше непробудно в набързо направената детска кошарка под прозореца. Тръгна към него, след това промени посоката и воден от тънък сноп лунна светлина, отиде до леглото на Ариана. Меката светлина примамливо огряваше лицето ѝ.

Ариана...

Роб коленичи край леглото ѝ и се загледа в нея, омагьосан от прекрасните черти на лицето ѝ. Колко пъти се беше взирал в нея! Бяха минали десет дълги месеца, но за него все едно че всичко бе станало вчера. Сега можеше да легне до нея, да я обгърне с ръце, като че ли нищо не се беше случвало.

Но не беше истина.

Тя го беше измамила. И то много пъти. Как изобщо можеше да ѝ се доверява отново? Беше влязла в живота му с лъжа, беше наранила обичта и доверието му. Беше го изкусила да се влюби в нея, за да не се ожени за Джудит, и все пак... Като я гледаше сега, виждаше в лицето ѝ само добрина, невинност и красота. Сякаш оставаше недокосната от всичко, което ѝ се бе случило, сякаш не беше отговорна за нито едно от нещата, които я бяха сполетели.

Възможно ли беше всичко това да е истина? Нима беше невинна? Вероятно беше направила единственото нещо, на което бе способна, за да преживее злините, които я заобикаляха. Изобщо не можеше да си представи какво бе изживяла. През целия си живот той беше глезен, още от детски години всичко беше лесно за него. Как щеше да реагира той, ако му бяха отказани правата, които имаше по рождение? Какво щеше да прави, ако бяха екзекутирали неговата майка?

Вероятно ѝ е била нужна страшно много смелост, за да присъства на екзекуцията на майка си. Трябвало е да бъде силна заради Мери. Знаеше със сигурност само едно нещо за Ариана — че тя е безкрайно вярна на тези, които обича. А тя го обичаше — достатъчно силно, за да го напусне и по този начин да го запази жив.

Робърт понечи да стане, обезпокоен от истината, която започваше да проумява. Страхуваше се, че ако разбере защо беше постъпила така, щеше да я оправдае и да открие сърцето си пред нея, а това означаваше да се изложи на опасността отново да бъде наранен.

Ариана изохка тихо и замахна с ръка, сякаш да се предпази от някакъв въображаем удар. От движението нощницата ѝ се разтвори и откри голите ѝ гърди. Роб се наведе и затаи дъх.

Ариана започна да мята глава и да вика:

— Не! Не! Кръвта! Кръвта!

Роб изпита страшно желание да я вземе в прегръдките си, да я успокои, да прогони страховете ѝ, но не можеше. Запъти се към вратата. Знаеше, че трябва да излезе, преди да е станало късно. Внезапно се обърна, отиде до леглото и я вдигна на ръце.

— Ариана! Успокой се! Аз съм тук. Никой няма да те нарани!

Думите му проникнаха през кошмара, тя отвори очи и видя Робърт — своя любим. Ръцете ѝ мигом обвиха шията му и тя се притисна силно към него.

— О, Роб! Чувствах се ужасно без теб...

Той впи жадно устни в нейните с целия плам на таената си страст. О, Исусе, колко му беше липсвала! Повече не можеше да се спре, след като веднъж вече я бе докоснал. Той покри лицето ѝ с целувки.

— Ариана... Розов листец... любима, живот мой! — мълвеше Роб.

Сълзите им се смесиха. Целувките му станаха по-страстни.

Роб обсипваше тялото ѝ с целувки. Искаше я само за себе си. Покри я цялата със своя аромат. Ариана се вкопчи в него, като че ли животът ѝ зависеше от това. И когато дойде върховният миг, тя почувства такава дълбока и силна любов към него, че заплака от радост.

Роб я погледна с блеснали очи и разбра, че каквото и да се случеше от сега нататък, те щяха да са заедно. Щеше да направи всичко, за да бъде щастлива и да я задържи до себе си. Съдбата ги беше отредила един за друг и никой, дори кралицата на Англия, нямаше да има достатъчно сила да разчупи свещената им връзка.

29.

Утрото дойде, а с него и веселото гукане на Робин. Робърт се събуди от сладкия глас на сина си и на лицето му заигра доволна усмивка. Неговият син, неговата жена... Не беше сънувал, Ариана наистина беше жива. Сгуши се в нея и я събуди с целувка.

Ариана отвори очи, след това отново ги затвори и промълви тихо:

— Страхувам се да отворя очи, да не би да разбера, че само съм сънувала.

— Отвори ги, Ариана. Ти си тук, до мен, където ти е мястото.

Внезапна тъга обхвана Ариана и тя се притисна силно до Роб.

— О, Роб, толкова се страхувам. Ами ако някой пак ме откъсне от твоите обятия? Не бих могла да преживея това отново.

— Тихо, Розов листец. Трябва отново да ми се довериш.

— Искам да ти вярвам, Роб, но не съм сигурна дали мога. Кралицата! Ами ако тя ме отнеме от теб? Или пък вземе Робин? Може ли да живеем под тази постоянна заплаха? Трябваше да прибереш Робин и да ме оставиш във Фодърингей. Тогава поне вие двамата щяхте да сте в безопасност.

— Никога вече не говори така. — Ръцете на Роб стиснаха силно раменете ѝ. — Защо, когато си самичка, можеш да се изправиш пред кралицата или пред стая, пълна с мъже, без да ти мигне окото, а когато си с мен, губиш смелост?

— Защото те обичам, Роб. Страшно те обичам и се страхувам за теб.

— Довери се на любовта си, Ариана. Нека тя ти даде сили и ти вдъхне смелост.

Ариана поглъщаше жадно думите му.

— Сериозно ли говориш, Роб?

— Разбира се.

— Не мисля, че е така. Защото в противен случай нямаше да ме държиш заключена тук, в кулата. Щеше да ми даваш да яздя Паша.

— Правя това единствено за да те защитя.

— Не — тихо отвърна тя. — Правиш го, за да защитиш себе си.

Роб се взря в нея. Имаше ли истина в думите ѝ? Държеше ли я той като затворничка само за да предпази себе си от болката, която щеше да изпита, ако отново я загубеше? Нима затова не ѝ даваше да язди Паша? Баща му беше умрял при падане от кон; логично беше да се страхува за жена си. И все пак не беше редно да я задушава и да ѝ пречи да живее свободно.

— Винаги ли съм се държал така егоистично?

— Ти не си егоист, Роб, просто не ми се доверяваш. Но не те виня за това.

— Тогава аз сам ще се виня. — Роб отиде до прозореца и погледна навън към скования от студ свят. — Ще кажа на Джон, че повече нямаш нужда от охрана. — Обърна се към нея и продължи: — Що се отнася до Паша, това е друга работа. Жребецът вече много пъти е доказвал, че е опасен за езда. Ще го дам за разплод, а за теб ще намеря по-кротък кон. Съгласна ли си?

Ариана го прегърна през врата.

— Съгласна съм, милорд.

— Добре. Облечи се, гладен съм като вълк.

— И синът ти също. — Тя вдигна Робин в ръце. — Ти отивай, искам да го нахраня, преди да дойда на закуска.

— Не се бави много. Нека хората на Евърли отново да ни видят заедно, като семейство.

— Уверявам те — каза Ариана, като се засмя дяволито, — че всички вече знаят. Сигурна съм, че слухът за това къде си прекарал нощта вече се е разнесъл.

Роб я придърпа към гърдите си.

— И така ще бъде всяка нощ от сега нататък.

Влизайки в голямата зала, за първи път след изчезването на Ариана Роб усети, че е гладен. Той седна на масата и заговори с група рицари. Не забеляза, че Джудит, която го наблюдаваше от другата страна на залата, стана и излезе.

Горе, в стаята си, Ариана седеше до огъня и кърмеше сина си. Погълната от това, тя не осъзнаваше, че до нея има и друг човек, докато не чу шумолене от рокля. Вдигна глава изненадана. Срећна черните очи на Джудит.

— Джудит — каза тя, като си възвърна спокойствието, — колко мило, че си дошла да ме видиш. Чувствах се малко самотна. Постой с мен, докато нахраня малкия.

Джудит се смути, Ариана неведнъж я изненадваше със своята добросъщност. Обезсърчена, Джудит седна, като пушна дръжката на камата, която носеше на кръста си.

— Как си, Джудит? Мислех си за теб. Знам, че още скърбиш за Едмънд. Искам да ти кажа, че ти съчувствам.

Джудит погледна като обезумяла и Ариана изведнъж осъзна, че нещо страшно ставаше с нея. Беше доловила това нейно състояние още преди, в Норбридж, но сега виждаше, че то беше твърде очевидно, за да го пренебрегва.

Джудит се пресегна и докосна меката главичка на Робин със замечтано изражение.

— Някога и аз бях бременна. Знаеше ли, Ариана? Бях бременна от Едмънд.

— Не, не съм знаела това — каза Ариана и усети, че ѝ става страшно.

— Никой не знаеше, а и никой не научи. Едмънд се погрижи да не се разбере. Не искаше копеле и не желаше да се ожени за мен. Изпрати ме при една жена, която махна бебето.

— Наистина съжалявам за теб. — Ариана хвана ръката на Джудит. — Трябва да е било ужасно да преживееш това самичка.

Джудит погледна Ариана в очите и видя там искрено съчувствие. Преглътна с усилие — защо всъщност беше дошла тук? Ръката ѝ отново стисна здраво дръжката на камата.

— Ако изпиташ нужда от някого, аз съм тук, Джудит. Хубаво е човек да изкаже мъката си на приятел.

— Приятел?

— Добре ли си, Джудит? Да кажа ли да повикат Уил?

Лицето на Джудит помръкна.

— Той вече е женен, нали знаеш? След всичко, което преживях заради него, за да попреча на Едмънд да каже на кралицата, сега вече окончателно го загубих. Сега съм самичка.

Сърцето на Ариана се сви.

— Спасила си го от кралицата?

— Да не би да мислиш, че ти си го спасила? Че ти си убила Едмънд с немощния си удар? За това трябваше много повече сила. Той не умря така лесно. Едмънд все още беше жив, когато ти избяга. Крещеше, че ще накара да арестуват Уил и всички, които знаят коя си, и ще ги изпрати на кралицата. Не можех да му позволя да направи това с Уил. — Джудит стисна още по-здраво камата.

— О, Джудит! — извика Ариана. Стана от стола и коленичи до Джудит, като държеше все още Робин в ръце. — Недей да се мразиш за това, че си го убила. Той не заслужаваше да живее. Знаем колко зъл беше! Направила си го, за да спасиш Уил, да спасиш мен и моето неродено дете. Ако не беше ти, Робин никога нямаше да се роди.

Джудит погледна удивена към Ариана, мъчейки се да разбере думите ѝ. След това изумена погледна бебето. „Ако не беше ти...“ Точно така. Това бебе се роди, защото тя се беше намесила. Едно друго дете беше умряло заради Едмънд.

— Не знаеш само през какви мъки съм преминала. Нямаше с кого да споделя, даже и с Уил. А сега го загубих, не мога да си го върна... И аз съм загубена. Когато те видях от крепостта да се завръщаш, исках да те мразя, защото ти се освободи от Едмънд, а аз никога няма да мога да се освободя от него.

Роб търпеливо чакаше Ариана в залата. Какво ли я задържаше? Тъкмо се канеше сам да провери, когато видя Колин да се приближава към него със загрижено лице.

— Робърт, тук е Лютиче, дошла е да види Ариана. Говорих с нея в кухнята. Каза ми, че Джудит има кама със скъпоценни камъни по дръжката. Лютиче я намерила веднъж в тайния проход пред вратата на Ариана и...

Образът на Джудит горе на крепостта, с наподобяваща криле на черен ангел пелерина, изплува пред очите на Роб.

— Джудит! Къде е Джудит?

Разбра, че бе извикал тези думи, защото един рицар от съседната маса му отговори:

— Тя напусна залата преди малко, не видяхте ли, сър?

Робърт и Колин се спогледаха и едновременно побягнаха към изхода. Изкачиха бегом безкрайните стълби и отвориха вратата на стаята на Ариана, изпълнени с лоши предчувствия.

Ариана и Джудит вдигнаха учудено глави.

Роб видя, че Джудит здраво стиска камата на кръста си. Ариана беше клекнала пред нея, а главичката на Робин беше само на педя от скута на Джудит. Едно неочаквано движение и жена му или синът му щяха да бъдат мъртви.

По изражението на лицата на двамата мъже Ариана разбра, че те знаеха за Джудит.

— Роб! Колин! Всичко е наред, разбирате ли? — рече тя натъртено.

Роб се взря в очите на жена си. Нима не осъзнаваше колко близко стоеше до смъртта? След малко почувства, че тя разбираше това. А беше толкова спокойна.

— Ариана!

— Робърт — каза Ариана, като се стараеше да звучи безгрижно. — Не виждате ли, че с Джудит водим женски разговор? А вие двамата с Колин излезте сега и ни оставете сами. — Тя се молеше на Бог Робърт да я послуша този път.

Думите на Ариана отекнаха в съзнанието на Роб. Да излезе? Да излезе? И да я остави с тази луда жена, вече убила човек?

Погледна отново към Ариана и чу думите ѝ в главата си: „Нека любовта ни да ти вдъхне сили!“. Ариана го молеше с очи да излезе. Това беше изпитание, но, боже мой, нима трябваше да е толкова трудно? Довери ѝ се! Бъди силен! Трябваше да ѝ се довери. Тя нямаше да го моли да излезе, ако бебето беше в опасност.

Той хвана Колин за ръката.

— Чу, нали? Остави жените да си побъбрят.

— Надявам се, че разбираш какво вършиш — промълви тихо Колин.

Като го хвана за ръка, Роб изведе Колин навън и затвори вратата след себе си. Това беше най-трудното, което някога беше правил в живота си.

Ариана въздъхна с облекчение. Знаеше, че са точно пред вратата ѝ. Ужасно беше дори да си помисли, че Джудит можеше да нарани Робин, ако мъжете се бяха приближили. Сега всичко щеше да бъде наред.

— Джудит, искаш ли да идем на закуска заедно с Робин? От кърменето страшно огладнявам. — Затаи дъх в очакване на отговора.

Ако не беше я преценила добре, щеше да се изложи на ужасна опасност.

Джудит погледна към Робин, долепен до гърдите на майка си. Смъртта на Едмънд го беше спасила.

— Добре. Трябва много да се храниш, за да имаш достатъчно кърма за детето си.

Ариана сподави риданието си.

Роб и Колин наблюдаваха вратата напрегнато, готови всеки момент да се притекат на помощ.

Джудит излезе, следвана от Ариана с бебето в ръце.

Бяха невредими. „Благодаря ти, Господи“ — помисли си Роб. Погледна Ариана в очите и се почувства страшно горд. Тази красива и смела жена беше негова.

Уил стоеше долу и гледаше как Джудит слиза по стълбите, облегната на ръката на Колин. Лютиче му беше казала за това, че Колин е търсил кама с липсващ аметист, казала му беше също, че камата била на Джудит. Знаеше какво означава това. Тя открай време си беше буйна и раздразнителна. Много пъти я беше възпирал да не откъщава. Но убийството на Едмънд? Не можеше да я предпази от това! Усещаше огромна празнина в сърцето, като я гледаше — по-красива от всякога — да слиза спокойно по стълбите. Какво щеше да стане с нея? Не можеше да понесе мисълта, че ще бъде вкарана зад решетките.

Джудит се усмихна и протегна ръце към него, след това се спря. Лицето ѝ се вкамени, щом видя червенкосото момиче да се приближава към Уил. Беше забравила за нея и за момент се беше почувствала свободна. Стигнала до края на стълбите, само на няколко метра от вратата, Джудит чу цвилене на кон отвън, който я подканяше, викаше я да излезе на свобода.

Тя се отскубна от Уил, побягна на двора и стигна до белия кон, вързан за един стълб. Като че ли животното нарочно беше оставено там, за да може да я отведе към свободата, към замъка Норбридж.

Жребецът сви уши при приближаването ѝ и бялото на очите му блесна на утринната светлина. Добре, добре, той беше нетърпелив да го яздят, бързаше да я отведе надалеч отук. Сложи крак на стремето и се приготви да го яхне.

Уил изтича от замъка.

— Не-е-е! Джудит! — провикна се той.

Джудит чу вика на брат си и се обърна към него.

Ужасен, Уил видя как Паша се изправи на задните си крака, скъса поводите и хвърли Джудит на земята. Тя падна, но кракът ѝ остана в стремето. Вратът ѝ пое удара от падането. Паша изви тялото си, но кракът му стъпи накриво и той тежко се строполи на земята.

Ариана чу острия звук от счупването на крака на коня. След това чу и ужасното припърхване, което той издаваше от болка.

Ариана трескаво подаде Робин на Лютиче и се затича към Паша. Роб, Уил и Колин бяха вече там и се опитваха да измъкнат отпуснатото тяло на Джудит изпод коня.

— Паша! О, Паша! — извика Ариана и се свлече на колене.

Не можеше да го гледа как страда. Великолепното животно се опита да стане и отвори широко очи, подивели от страх. Тя притисна главата му надолу и започна да му говори успокоително. С крайчеца на окоето си забеляза как Роб взима меч от Джон Нийл и тръгва към тях. Знаеше какво щеше да направи. Очите му я гледаха умолително.

След миг разбра, че всичко беше свършило. Последва ужасна тишина.

Уил коленичи до сестра си. По страните му се стичаха сълзи. В мъката си не искаше да пусне никого до нея, докато успокояващият глас на Фелисити не достигна до съзнанието му. Джон Нийл сложи ръка на рамото му, след това вдигна безжизненото тяло на Джудит и го отнесе в замъка.

Уил се огледа наоколо, сякаш не можеше да разбере къде се намира.

Ариана го извика, втурна се към него и го прегърна. И Уил даде воля на скръбта си...

Фелисити се приближи и леко го докосна по рамото, мълвейки името му. Уил се обърна и привлече и нея в обятията си.

Роб пусна кървавия меч на земята и тръгна към Ариана. Страхуваше се, че тя ще го намрази за това, че е убил Паша. Подготвяйки се за новия удар на съдбата, който щеше да понесе, когато тя го отблъсне, той я погледна в очите и видя в тях само любов.

Придърпа я към себе си и зарови глава в косата ѝ.

— Трябваше да го направя, беше си счупил крака. Нямахме друг изход.

Ариана го прегърна и започна да го гали по гърба, сякаш успокояваше наранило се дете.

— Знам, знам... — мълвеше тя.

30.

6 април 1587 година

В уютната всекидневна в замъка Евърли цареше атмосфера на приятелство. То прогонваше неприятното чувство, което създаваше необичайно студеното и влажно за сезона време. Малкият Робин седеше в скута на Питър и стискаше с пухкавите си пръстчета фигурката на сокол, която той бе направил за него от ясеново дърво.

Гласът на Питър гърмеше в стаята.

— Моля всички да ме извините, но смятам, че Робин харесва най-много този подарък.

— Мисля, че си прав — каза Роб и му подаде чаша бира. — Съвсем естествено е, не смяташ ли, като имаш предвид слабостта на майка му към истинските соколи.

Очите на Фелисити светнаха.

— Лов със соколи? О, много бих искала да се науча на това.

Уил я прегърна през кръста.

— Ще се научиш. Познавам един момък, който ще те научи. Чирак соколар на име Врабеца.

Фелисити се изненада от смеха, който отекна в стаята при думите на Уил.

— Хм, май има нещо, което не ми казваш. Какво е то?

— Някой ден, мила, ще ти разкажа цялата история.

Ариана огледа всекидневната с усмивка на задоволство. Най-скъпите на сърцето ѝ хора се бяха събрали да отпразнуват първата година от рождения ден на Робин. Роб бе гордият баща, Питър — всеотдаен дядо, който държеше Робин на скута си, а красивата Сибил бе застанала до тях. Уил и Фелисити, Лютиче и едрият ѝ съпруг Дан, Маргарет — всички бяха тук. Всички, които обичаше, освен двама... Лестър и Колин.

Не беше се обадила на Лестър за този празник, защото се страхуваше, че писмото ѝ може да попадне в лоши ръце. А Колин беше изчезнал и никой не го беше виждал от деня, в който бе умряла

Джудит. Беше заминал, без дори да каже сбогом. Опитваше се да си втълпи, че така беше по-добре, но сърцето ѝ страдаше за него твърде много, за да повярва, че наистина беше така.

На вратата се почука, един селянин надникна и заговори така трескаво, сякаш се беше случило нещо ужасно:

— Милорд, простете за безпокойството, но кралицата е на портата и иска да влезе.

Сърцето на Роб заби лудо.

— Отворете вратите веднага, не я карайте да чака. — Той се обърна към Ариана и видя страха в очите ѝ. — Бъди спокойна, Розов листец. Не си прави прибързани изводи. Може просто да се е отбила да пренощува на път за някое провинциално имение. Не търси нищо зловещо в това посещение.

Ариана прикри ужаса, който изпитваше. Нямахше защо да показва тревогата си пред Елизабет.

— Разбира се, знам. Оправете се всички. Фелисити? Ела, нека ти пригладя косата. Роб, изпъни си дрехата. Трябва да изглеждаме възможно най-добре пред кралицата. Татко? Мамо? Ще останете ли тук с Робин? Предпочитам да не го извеждам по студените коридори.

Питър и Роб се спогледаха. И двамата знаеха, че Ариана се страхуваше да допусне Елизабет близо до сина си.

— Добра идея — каза Роб, стараяйки се да говори безгрижно. — Освен това може да дръпне перуката на Елизабет, ако му падне подръка. Вече е доста сръчен в този номер.

Когато косата на Фелисити беше пригладена и Ариана нямаше друга причина да отлага, тя оправи полите на роклята си и извика:

— Хайде да идем да посрещнем нашата кралица.

С много повече смелост, отколкото в действителност изпитваше, Ариана хвана Роб под ръка и слезе с него в голямата зала. Елизабет стоеше край камината и се грееше на огъня. В ръцете ѝ се виждаше една позната сиво-синя пухкава топка.

Ариана не можеше да повярва на очите си. Едва успя да сподави яростния гняв, който я задушаваше. Как смееше да взима кучето на Мери? Мили боже, какво още ще трябва да понесе? Тя ще си плати за това, ще си плати за всичко.

За да се успокои, потърси с поглед Лестър, защото знаеше, че само неговото присъствие би могло да притъпи болката в сърцето ѝ.

Като видя широката му усмивка, наистина се отпусна. Щом ѝ се усмихваше така открито, значи всичко беше наред. С тази увереност отново можеше лесно да се преобрази в онази Ариана, която кралицата познаваше. Лестър ѝ вдъхна сили да потисне гнева си, задето Елизабет бе причинила смъртта на майка ѝ, както и новата ярост при вида на откраднатото от майка ѝ куче. С пресилена радост тя прекоси стаята, за да поздрави кралицата.

Когато се приближи към нея, малкото кученце започна да скимти и да се извива, нетърпеливо да се освободи. Елизабет раздражено го пусна на пода. То веднага се спусна към Ариана.

Гледаше как кучето се приближава към нея с нарастващ страх. Опита се да го пренебрегне, за да не разбере Елизабет, че вече се познаваха, но то настояваше за внимание. Опасявайки се, че ако го отхвърли, ще изглежда още по-виновна, тя взе пухената топка в ръце.

— Какъв дружелюбен малък приятел. Така ли се държи с всички, Ваше Величество? — Ариана направи дълбок реверанс и се изправи, щом кралицата ѝ даде знак.

— Не, мила, но както сама виждаш от ентузиазираното му посрещане, то има предпочитания към същите хора, които харесвам и аз. — Съвсем неочаквано Елизабет я прегърна. — Мое мило момиче, толкова се радвам да те видя.

— Аз също, кралице моя. — От допира на Елизабет по гърба ѝ преминаха ледени трънки. — Ето кученцето ви.

Ариана го целуна по главата и ѝ го подаде, скривайки неохотата, с която го връщаше в изцапаните ѝ с кръв ръце.

— Не знам защо го държа. Изобщо не е обучено и си върши работата където му падне. Ако не принадлежеше на моята скъпа и трагично обречена братовчедка Мери, отдавна щях да съм го дала на някого.

Думите на кралицата изпълниха Ариана с надежда. Дали Елизабет не би могла да ѝ даде териера? Подбирайки внимателно всяка своя дума, тя каза:

— Принадлежало е на шотландската кралица? Тогава не се учудвам, че не желаете да го задържите.

Елизабет погледна изненадано Ариана.

— Какво искаш да кажеш?

— Само си мислех... Сигурно ви напомня за ужасната трагедия. Разбрах колко сте се ядосали, когато сте разбрали, че Мери е мъртва. Имало е някаква грешка, нали? Във връзка със заповедта за смъртно наказание. Не сте знаели какво подписвате... Поне такива са слуховете, които съм чула.

Грешка ли! Вещицата много добре е знаела какво прави!

— Точно така. Станало е някакво ужасно недоглеждане. Вярно е, че неговото присъствие непрекъснато ми напомня онзи трагичен ден. Затова се сетих за теб. Спомням си, че Едмънд Деверо ми беше казал малко преди да умре за твоята слабост към скай териерите. Даже сподели, че смята да ти подари един. Бедният човек, нямаше такава възможност. Във всеки случай, като си спомних това, реших, че ти си най-подходящият човек, който би се грижил за кучето на братовчедка ми.

Ариана усети, че ѝ прималява. Едмънд е казал това на Елизабет? А нещо повече? Разбира се, че не. Той е искал първо да я поизмъчва. Да ѝ даде скай териер, за да я види как изтръпва от страх. Но всичко беше придобило обратен ефект и благодарение на него, сега тя щеше да има любимото куче на майка си.

— Благодаря ви, Ваша Милост. Ще се грижа добре за него.

И тя ликуваща пое малкото кученце. „О, мамо, поне това ми остана от теб!“ — помисли си Ариана с болка.

Елизабет избърса ръцете си, сякаш избърсваше кръвта на Мери от тях.

— А сега ми разкажи всичко. Когато чух, че си паднала в някаква пропаст и си умряла, се молех да не е истина. И ето виж, Бог ме е чул и възнаградил, като те е върнал отново сред нас.

— Казах на Нейно Величество, че това е истинско чудо — обади се Лестър. Устните му се извиваха точно както тези на Ариана, когато се забавляваше.

— Да, милорд, чудо! — отвърна Ариана и сгуши глава в пухкавата козина на кучето.

Лестър се вгледа в красивите очи на дъщеря си.

— Когато дойде вестта, че сте жива и благополучно сте родили детето си, вашата кралица наистина плака от радост. Голяма чест за вас, мила моя.

Елизабет измърка доволно:

— Стига. Хубавата ѝ малка главица ще се пръсне от гордост. Но това наистина е вярно — плаках от радост. И съм щастлива да видя, че това ужасно преживяване не ти се е отразило. Напротив, дори изглеждаш още по-красива.

— Благодаря, Ваша Милост.

— Преживяла си доста тревоги, нали? Онова проклето момиче да убие Едмънд в дома ти, а ти да бягаш в бурята и да раждаш съвсем сама...

— Не бях сама, Ваша Милост. Спаси ме Колин Колрейн.

— Същото чух и аз. Изглежда, ще трябва да бъда мила с него и да забравя своите сръдни. Къде е той? Доведете го, за да приключим тази работа.

— Няма го тук.

— Така ми е по-леко. Лестър се опитва да ме убеди да възстановя имуществото му и аз се замислям над предложението му. Какво ще кажеш за това, Ариана?

— Ваша Милост, това ще ми достави огромна радост. Колин е превъзходен човек, на когото може да се разчита в беда.

— Хм, вероятно си права, ще си помисля за това. Една кралица винаги се нуждае от силни и надеждни хора. Но между другото много съм любопитна да чуя нещо за нощта, в която Едмънд умря, както и за твоето дълго отсъствие.

Ариана усети как пребледнява.

— О, мила, не исках да те притеснявам. Сигурно е много мъчително да говориш за това.

— Искам да ви разкажа, Ваше Величество, но ще ви разочаровам за Едмънд. Знаем, че много го ценяхте.

— Ха! Не ценя нито един мъж, освен, разбира се, моя началник-кавалерия — граф Лестър.

— Беше страшно, Ваше Величество. Едмънд и Джудит поискаха подслон в замъка през онази нощ и аз, разбира се, им го дадох. Роб отсъстваше. Потушаваше някакъв пожар с хората си. Едмънд беше пиян, дойде в стаята ми късно през нощта и се опита да се възползва от отсъствието на мъжа ми...

Очите на Елизабет се разшириха.

— А ти бе в напреднала бременност? Мръсник такъв!

— Да, той беше извратен. Дори настояваше Джудит да гледа всичко това.

Елизабет леко пребледня. Това ѝ напомни за уговорката, която беше имала с Джудит.

— За да се защитя, аз го намушках с камата на съпруга си и избягах през тайния проход в стаята ми. Нямах друг избор, освен да избягам. Едмънд беше дошъл с много войници, които можеха да избият всички в замъка.

— Достатъчно, мила моя. Не е нужно да ми казваш повече. И аз бих постъпила така на твое място. Направила си каквото е било необходимо, за да спасиш и себе си, и нероденото си дете. Сега разбирам, че Джудит е имала сериозна причина да го убие. Бедното момиче, да умре така мъчително. Не разбирам само защо те нямаше толкова дълго, защо всички мислеха, че си умряла?

Ариана преглътна с усилие.

— Спомням си много малко от онова време. Когато паднах, съм ударила главата си. През по-голямата част от времето не помнех коя съм. Чак след няколко месеца възвърнах паметта си. Веднага след това Колин ме върна на съпруга ми в Евърли.

— Мила моя, толкова си млада, а си преживяла такива неща... Как е здравето ти сега? Напълно добре ли се чувстваш?

— О, да, Ваша Милост. Благодаря за вниманието.

Елизабет се обърна към Робърт:

— Е, млади човече, сигурно сте много щастлив, че я имате отново.

— Така е наистина. — Робърт дишаше спокойно, знаеше, че Ариана е в безопасност. — И съм горд, че нашата милостива кралица ни удостоява със своето присъствие.

— О, аз съвсем забравих повода за моето посещение. Разбрах, че днес е първата година от рождения ден на сина ви.

Роб кимна. Чудеше се какво бе намислила Елизабет.

— Идвам с подаръци. Едно пони от моите конюшни и голям замък близо до Уимбълдън.

Ариана ахна, изненадана от щедростта на кралицата.

— Ваша Милост, много сте великодушна.

— О, не, мотивите ми са изцяло егоистични. Уимбълдън е толкова близо до Лондон, че ще ми е по-лесно да ви посещавам там.

Очите на Ариана придобиха странен блясък.

— Ще ми бъде много приятно, Ваша Милост.

— Добре. Доволна съм. А сега ме заведи при твоя син. Време е двамата да се запознаем.

Ариана едва успяваше да прикрие ликуването си. Елизабет не представляваше вече никаква заплаха. Тя беше в безопасност. Каква ирония! Елизабет току-що бе дарила внука на Мери Стюарт със замък. Тя смяташе да се възползва добре от него.

Образът на майка ѝ, застанала на ешафода, проблесна в съзнанието ѝ и я изпълни с омраза към Елизабет. От този замък щеше да отмъсти на надменната кралица и един ден... щеше да накара Елизабет да падне на колене.

Роб тръпнеше тревожно, като гледаше кралицата и Ариана заедно. Знаеше каква омраза таеше в сърцето си неговата съпруга и колко силно желаше да отмъсти за смъртта на майка си. И макар да се беше закълел да я остави сама да направлява живота си, това се оказа непосилно за простосмъртен като него. Щеше да ѝ се посвети всецяло и да се грижи за нейната безопасност до края на дните си.

„О, Боже, дай ми сили!“ — промълви тихичко Роб.

Издание:

Сандра Дейвидсън. Принцеса в изгнание

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1993

Редактор: Красимир Димовски

Коректор: Ева Егинлиян

Художник: Борис Стоилов

ISBN: 954-459-094-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.